

kiều nữ lắm chuyện 1

hot girl trở lại!

Cecily von Ziegesar
Dương Thanh Văn dịch

NXB HỘI NHÀ VĂN

Hot Girl Trở Lại!

Kiều Nữ Lắm Chuyện 1

Cecily von Ziegesar

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Xin chào các cậu!

Có bao giờ các cậu tự hỏi cuộc sống thật sự của những người giàu có là thế nào không? À, tớ sắp kể cho các cậu biết đây vì tớ là một trong số đó. Tớ không nói về những siêu mẫu xinh đẹp, những nam diễn viên, hoặc những thần đồng âm nhạc, hay thiên tài toán học. Tớ đề cập đến loại người giàu từ trong trứng nước giàu ra – những loại như chúng tớ có tất cả mọi thứ mà người khác hằng ao ước, và chúng tớ đón nhận mọi thứ ấy như lẽ thường tình, hiển nhiên.

Chào mừng các cậu đến với khu Upper East Side¹ của thành phố New York. Nơi đây, tớ và bọn bạn hằng ngày đi học, rồi đi chơi và sau đó là đi ngủ (thỉnh thoảng ngủ với nhau). Tất cả bọn tớ được sống trong những căn hộ to đẹp, có phòng ngủ, phòng tắm và đường dây điện thoại riêng biệt. Bọn tớ tha hồ tiêu tiền, rượu chè và làm tất cả những gì mà bọn tớ thích. Bố mẹ bọn tớ hiếm khi có mặt ở nhà cho nên đưa nào cũng có cả đồng khoảng trời tự do, riêng tư. Bọn tớ thông minh, bọn tớ được ông bà cha mẹ truyền cho gen ngoại hình đẹp kiểu cổ điển. Bọn tớ ăn mặc rất sành điệu và sành sỏi trong khoảng tiệc tùng. Phần của bọn tớ cũng thoải mái lắm đấy, nhưng các cậu sẽ không ngửi thấy mùi được đâu, vì cứ cách một giờ, kẻ ăn người ở trong nhà đã xịt nước hoa vào phòng vệ sinh cho bọn tớ, thứ nước hoa Pháp với mùi hương tươi mát đặc trưng.

The Upper East Side là khu lân cận với khu Manhattan ở thành phố New York, nằm giữa Công viên Trung tâm và con sông phía Đông. Giữ vị trí như là khu vực giàu có nhất của Thành phố New York.

Đó là một cuộc sống xa hoa, nhưng cũng có vài đứa phải chịu đựng cuộc sống này.

Từ tất cả các căn hộ của mình, bọn tớ đi bộ chút xíu là đến được Viện bảo tàng nghệ thuật Metropolitan nằm trên Đại lộ Năm và gần nhiều trường tư thục nữ, như trường Constance Billard, nơi mà hầu hết bọn tớ đều đăng ký học. Dù mang đầy những tàn tích của lịch sử, Đại lộ Năm luôn xinh đẹp vào mỗi buổi sáng sớm với ánh mặt trời chiếu lấp lánh trên đầu của những cậu chàng quyến rũ đang theo học trường nam St Jude.

Nhưng chỉ khu gần bên viện bảo tàng, có sự gì đó đang mục ruỗng...

Những cảnh trông thấy

Trong chiếc taxi đậu trước trung tâm mua sắm Takachimaya, **B** đang cãi nhau với bà mẹ của nó. Trên bậc cầu thang dẫn vào Viện bảo tàng nghệ thuật Matropolitan, **N** đang thích thú thưởng thức điệu thuốc vắn. Tại cửa hàng, **C** đang chọn mua một đôi giày đồng phục mới để đi học. Và kia, trên chuyến xe lửa New Heaven chạy về Nhà ga Trung tâm hiện ra hình dáng quen thuộc của một thiếu nữ tóc vàng, người dong dỏng cao, đẹp đến mê hoặc. Thiếu nữ ước chừng 17 tuổi. Có thể nào lại là... Hay là **S** đã trở về rồi sao?

Một cô gái từng học trường nội trú, bị đuổi học và nay đang trở về.

Vâng, **S** đã bỏ trường nội trú để quay về. Cô xanh xao hơn, tóc cô dài hơn. Đôi mắt xanh sâu thẳm của cô đầy ắp bí mật huyền hoặc được giấu kín. Cô mặc lại những bộ quần áo cũ kỹ đến khó tin, như thể chúng vừa sót lại trong một trận bão ở vùng New England. Sáng nay, tiếng cười rộn rã của **S** vang dội khắp các bậc thang ở Viện bảo tàng nghệ thuật Metropolitan, nơi bọn tớ sẽ không còn có thể đứng túm tụm cùng nhau chia điều thuốc và uống cà phê cappuccino mà không thấy cô ấy đứng vẫy tay chào rồi rít từ căn hộ của bố mẹ nằm ở phía bên kia con đường. Từ ngày trở về, cô ta có thêm thói quen là hay gặm gặm mấy cái móng tay càn khiến cho lũ bọn tớ tò mò hơn về bí mật của cô ta. Và trong khi cả lũ bọn tớ rất khao khát muốn được hỏi là vì sao cô nàng bị đuổi khỏi trường nội trú thì bọn tớ vẫn im như thóc. Bởi vì bọn tớ thật sự muốn xa lánh cô nàng. Nhưng **S** luôn luôn hiện quanh bọn tớ.

Để đảm bảo an toàn, bọn tớ cùng canh đồng hồ chạy giờ y hệt nhau. Nếu bọn tớ không cẩn thận, **S** sẽ lôi kéo quý thầy cô về phe với cô ả. **S** sẽ mặc những bộ quần áo mà bọn tớ không thể nào mặc vừa. **S** sẽ ăn mất quả ô liu cuối cùng. **S** sẽ làm tình trên giường ngủ của bố mẹ bọn tớ, làm đổ rượu Campari lên chăn nệm của bọn tớ. **S** sẽ đánh cắp trái tim của các anh trai, bạn trai bọn tớ và về mặt nào đó chắc chắn **S** sẽ hủy hoại cuộc sống của bọn tớ và phá bĩnh tất cả bọn tớ bằng nhiều thủ đoạn.

Tớ sẽ theo dõi cô ả thật chặt chẽ, sẽ canh chừng cô ả giùm cho lũ bạn bè. Tớ có thể đánh hơi được bọn tớ sắp có một năm đầy rẫy những trò khủng điên và ác hiểm.

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

Gái nhiều chuyện (GNC)

Giống nhiều câu chuyện thú vị khác, chuyện này bắt đầu từ một bữa tiệc

“Suốt cả buổi sáng tớ nằm trong phòng xem kênh Nickelodeon đến nỗi không ăn sáng với mọi người luôn,” Blair Waldorf kể lể với hai cô bạn thân, cũng là bạn học cùng trường Constance Billard là Kati Farkas và Isabel Coates. “Me tớ làm món trứng ốp la cho lão ấy. Tớ thậm chí chưa từng biết bà ấy biết cách sử dụng bếp lò ra làm sao.”

Blair vừa nói vừa vén mái tóc dài màu nâu sẫm của nó ra sau vành tai rồi ực một hơi rượu whisky đựng trong chiếc cốc pha lê to, thứ rượu chưng cất từ nho lâu năm của mẹ nó. Đây đã là cốc thứ hai.

“Vậy cậu xem được cái gì?” Isabel hỏi, đoạn phúi phúi một sợi tóc rụng vương trên chiếc áo len màu đen cộc tay của Blair.

“Ai mà quan tâm đến xem cái gì chứ?,” Blair giậm chân. Hôm nay nó mang một đôi giày đế mỏng mới màu đen. Đôi giày khiến nó có vẻ rất giống những nữ sinh ở các trường tư thục, nhưng thực ra nó cũng có thể đổi ý ngay tắp lự và mang vào đôi boots cao gót, nhọn đầu, chết khiếp cùng với chiếc váy sợi dệt kim rất khêu gợi (mà mẹ nó cực ghét). Ôi chào! Rõ là một cô nàng đồng đánh, khêu gợi.

“Vấn đề là, tớ kẹt dính trong phòng suốt cả buổi sáng bởi vì họ bận chén bữa điểm tâm theo cái kiểu lãng mạn phát tởm. Cả hai quất trong cái áo choàng tắm bằng lụa đỏ giống hệt nhau. Họ thậm chí có tắm rửa gì đâu cơ!” Blair lại nốc thêm một tợp nữa. Cách duy nhất để chịu đựng được ý nghĩ về việc mẹ nó ngủ với gã đàn ông đó là phải uống cho say – thật say.

May mắn cho Blair và bọn bạn của nó là chúng xuất thân từ những gia đình vốn xem chuyện say xỉn là quá thường tình. Ba mẹ của chúng mang tư tưởng gần giống với người Châu Âu khi cho rằng bọn trẻ càng dễ tiếp cận với rượu chùng nào thì chúng càng khó lòng mà lạm dụng rượu chùng ấy. Vì vậy, Blair và bạn bè có thể nốc can bất cứ thứ gì vào bất cứ khi nào chúng muốn. Miễn là chúng bảo toàn được điểm số ở trường và giữ cho dáng vẻ được đàng hoàng, tránh làm xấu mặt gia đình bằng những chuyện đại loại như nôn mửa trên đường, tè ra quần hay làm ỏm tỏi ngoài phố. “Luật” này cũng áp dụng cho nhiều thứ khác, như với tình dục và ma túy chẳng hạn – cứ tự do tiếp cận – miễn là liệu hồn mà biết cách giữ vẻ bề ngoài.

Nhưng gượm đã, chuyện sex xiếc thì hãy đề cập sau.

Cái lão khiến cho Blair buồn bực là Cyrus Rose, bạn trai mới của mẹ nó. Mỗi khi Cyrus Rose đứng ở phía bên kia phòng khách chào các khách mời trong bữa ăn tối thì lão trông giống hệt người bán giày ở các cửa hàng Saks – đầu hói nhẵn thin, mặt chỉ chừa một bộ râu mép rậm. Cái bụng béo tròn của lão lúc nào cũng được giấu kín trong bộ vét xanh và lão không ngừng lấy tay xóc xóc mấy đồng xu thừa trong túi. Khi lão cởi cái áo vét ra thì lúc nào cũng sẽ lộ hai vệt mồ hôi thẫm màu to tướng, ẩm ướt và trông hết sức dơ dáy dưới nách áo. Lão có tiếng cười nghe long óc và lúc nào cũng tỏ vẻ rất ngọt ngào với mẹ của Blair. Nhưng lão không phải là bố của Blair.

Năm ngoái, bố của nó đã trốn sang Pháp với một người đàn ông khác. Chuyện đó là không đùa đâu đấy nhé. Hai người bọn họ sống trong một tòa lâu đài (chateau) và cùng nhau cai quản một vườn nho. Thật ra, khi nghĩ về điều này các cậu sẽ thấy nó là một chuyện rất thú vị đấy chứ.

Dĩ nhiên là Cyrus không hề có lỗi gì trong những chuyện này, nhưng điều đó cũng chẳng khiến cho Blair thấy dễ chịu hơn. Điều Blair phiền là Cyrus – một lão béo phệ, chuyên gây phiền toái và là một kẻ hoàn toàn thất bại.

Nhưng tối nay, Blair lại phải sắp chịu đựng Cyrus Rose. Vì lão mà mẹ nó tổ chức một buổi tiệc tối và mời tất cả bạn bè của gia đình nhà Waldorf đến tham dự, gồm: gia đình nhà Bass và các con trai của họ là Chuck và Donald; ông Farkas và con gái là Kati; diễn viên nổi tiếng Authur Coates cùng vợ ông là Titi và các con gái là: Isabel, Regina và Camilla; Captain và bà

Archibald cùng con trai của họ là Nate. Gia đình duy nhất bỏ lỡ dịp này là ông và bà van der Woodsen vì đưa con gái của họ, Serena, xếp xỉ tuổi Blair cùng con trai của họ là Erik, đều bận đi học xa cả rồi.

Mẹ của Blair vốn nổi tiếng với những buổi tiệc tùng kiểu này. Đây là buổi tiệc đầu tiên bà tổ chức kể từ vụ ly hôn mà bà xem là điều ô nhục. Mùa hè đó, nhà Waldorf đã bỏ ra rất nhiều tiền để tân trang lại dãy nhà penthouse của họ với tông màu đỏ đậm và màu nâu sô-cô-la. Đồ cổ được bày biện khắp phòng, các bức tranh nghệ thuật có thể làm sững sờ bất kỳ ai biết chút gì đó về hội họa. Trên cái bàn đặt trong phòng khách là một chiếc bát bằng bạc cực lớn, cắm đầy nhành hoa lan trắng, cây liễu tơ và nhành hạt dẻ - đây là một kiểu trang trí hiện đại theo phong cách của cửa hàng trang trí của Takashimaya - một trung tâm mua sắm sang trọng nằm trên Đại lộ Năm.

Những tấm thiệp hình chiếc lá màu vàng, ghi tên chỗ ngồi dành cho khách được đặt lần lượt trên từng cái đĩa bằng sứ trên bàn. Trong bếp, chị người ở tên Myrtle vừa hát một bài hát của Bob Marley vừa làm món trứng chiên phồng. Và lạ trời, may phước là chị Esther đến đúng, một hầu gái người Ai-len, chưa làm đổ rượu whisky lên váy áo của ai cả.

Mà Blair cũng đang muốn là người đến đúng đây này. Nếu cái lão Cyrus Rose đó không ngừng ngay việc quấy rầy Nate, bạn trai của nó thì nó sẽ đi đến bên lão và vờ làm đổ rượu vào đôi giày kiểu Ý tồi tàn lão đang mang.

"Cậu và bé Blair đã đi chơi với nhau nhiều lắm, đúng không?" Cyrus vừa hỏi vừa thui vào cánh tay Nate. Lão đang cố gắng làm tui nhóc thấy dễ chịu một chút. Hầu hết những đứa trẻ sống ở khu Upper East Side của New York đều có bộ tịch hay căng thẳng.

Lão ta nghĩ như thế. Cần phải cho chúng thời gian.

"Cậu ngủ với con bé chưa?," Cyrus hỏi.

Mặt Nate dần chuyển sang màu đỏ tiếp với màu của lớp nệm bọc chiếc ghế dài kiểu Pháp thế kỷ 18. Nate lắp bắp: "À, tui cháu quen với nhau gần như là từ lúc mới sinh ra đến nay. Nhưng chỉ mới đi chơi riêng với nhau khoảng một năm. Tui cháu chưa muốn vội vàng phá hỏng điều đó trước khi tui cháu thấy sẵn sàng." Sém chút nữa là Nate buột miệng nói rằng, Blair luôn tỏ vẻ đồng ý khi cậu hỏi thật ra cô đã sẵn sàng cho việc ngủ với nhau hay chưa. Nhưng cậu cũng biết mình đang nói chuyện với bạn trai của mẹ bạn gái mình. Không lẽ cậu lại đi nói: "Hừ, nếu được thì tui tui làm điều đó ngay bây giờ rồi."

"Hay đó," Cyrus Rose nói. Lão ta ôm chặt vai cậu chàng bằng bàn tay núc ních thịt. Quanh cổ của lão là sợi dây chuyền bằng vàng hiệu Carter. Khi nhìn cái dây chuyền này, các cậu chắc chỉ muốn siết nó lại và không bao giờ thả ra. Đó là kiểu dây đeo rất phổ biến vào những năm 1980 mà bây giờ không còn ai chuộng hay tìm thấy được nữa. *Xin chào?*

"Tôi khuyên cậu thế này nhé," Cyrus nói với Nate như thể cậu có thể lựa chọn là nghe hoặc không muốn nghe lão. "Đừng nghe những gì con gái nói. Con gái thích những điều ngạc nhiên. Chúng luôn muốn cậu phải mang đến những điều ngạc nhiên. Cậu hiểu ý tôi chứ?"

Nate gật đầu và hơi nhú mày. Cậu đang cố nhớ lại xem lần cuối cùng cậu khiến Blair ngạc nhiên là khi nào. Điều duy nhất cậu nhớ là lần mua cho nó một que kem khi đến đón nó tại lớp học tennis. Việc đó diễn ra cách đây hơn một tháng. Xét ở tiêu chuẩn nào thì cũng có vẻ hơi khập khiễng khi xem đó là một điều ngạc nhiên. Ở mức độ như thế, cậu và Blair chưa thể ngủ với nhau được.

Nate là nằm trong số những chàng trai mà khi bạn nhìn thấy và ngấm nhìn bạn thừa biết rằng trong đầu họ đang nghĩ "Con nhỏ đó không thể không nhìn mình vì mình hấp dẫn quá xá." Mặc dù vậy, bề ngoài cậu ta chẳng tỏ chút vẻ kiêu ngạo về điều đó. Cậu ta không thể đánh mất vẻ hấp dẫn của mình được, cậu ta chỉ có thể làm bộ như đang có vẻ chán nản. Ôi chàng trai tội nghiệp!

Tối đó, Nate mặc một cái áo len màu xanh rêu, cổ chữ V mà Blair đã tặng cậu hồi lễ Phục Sinh vừa rồi khi bỏ nó dẫn hai đứa đi trượt tuyết ở Sun Valley trong một tuần. Blair bí mật khâu một mặt dây chuyền nhỏ màu vàng, hình trái tim vào phía trong một ống tay áo len, để

Nate mang theo trái tim nó khi mặc áo. Blair luôn thích kiểu lãng mạn trong đợi chờ, giống những kiểu nữ trong các bộ phim kinh điển như Audrey Hepburn hay Marilyn Monroe. Nó luôn luôn theo đuổi các kiểu cách trên phim ảnh vì phim ảnh là cuộc đời của nó.

“Tớ yêu cậu,” Blair thỏ thẻ với Nate khi tặng cậu cái áo len.

“Tớ cũng vậy” Nate trả lời dù cậu cũng không biết chính xác là mình có nghĩ như vậy thật hay không.

Khi cậu mặc áo vào, chiếc áo vừa vặn và hợp với cậu đến nỗi Blair muốn hét lên và cởi hết đồ của mình ra. Nhưng la hét trong lúc này thì chẳng có gì là hay ho cả - giữ vẻ một người đàn bà quyến rũ thì hay hơn là một cô bé nháy căng lên vì trai – vậy nên Blair im lặng và cố tỏ vẻ mỏng manh, yếu ớt như con chim non trong vòng tay của Nate. Cả hai hôn nhau rất lâu và cặp má của hai đứa vừa nóng đã thoát lạnh ngắt vì cả ngày trượt tuyết trên những sườn dốc. Nate luồn mấy ngón tay vào tóc Blair và ghì nó xuống chiếc giường trong khách sạn. Blair vòng tay qua đầu, để Nate từ từ cởi quần áo của mình ra cho đến khi nó biết sắp có chuyện rồi đây, và rằng mọi thứ bây giờ đều là thật cả chứ không còn như phim ảnh gì hết. Giống một cô gái ngoan, nó ngồi ngay dậy và bảo Nate ngừng lại đi.

Đến tận hôm nay, nó vẫn tiếp tục bảo cậu ngừng đúng những lúc mà cả hai đang thích nhất. Chỉ cách đây hai đêm thôi, Nate đến thăm nó sau khi dự tiệc về và còn giắt một chai rượu brandy uống dở trong túi. Cậu nằm dài trên giường của nó rên rỉ: “Anh muốn em Blair à.” Và lại một lần nữa, Blair chực thét lên và nháy chồm lên cậu nhưng nó kiềm giữ được. Rồi sau đó Nate ngủ thiếp đi, ngáy đều đều, Blair nhẹ nhàng nằm bên cạnh cậu hình dung ra nó và Nate đang diễn cùng nhau trong một bộ phim; và cả hai đã cưới nhau rồi, và anh chồng đích thị là một tay bợm nhậu, nhưng nó vẫn sẽ luôn bên cạnh anh và yêu thương anh mãi mãi, thậm chí ngay cả khi anh ấy tè ra giường.

Không phải là Blair đang đóng vai kẻ chòng ghẹo, lý do cho những từ chối là vì nó chưa thấy sẵn sàng cho việc đó. Cả một mùa hè nó phải tham gia cái trại huấn luyện tennis đáng nguyên rủa, còn Nate thì lại cùng ông bố dong buồm về vùng biển Maine. Sau đó, nó và Nate mới thực sự gặp lại nhau. Blair muốn chắc chắn rằng sau khi trải qua cả một mùa hè xa nhau, hai đứa sẽ yêu nhau hơn bao giờ hết. Nó muốn sẽ được làm chuyện ấy vào đúng dịp sinh nhật lần thứ 17 của mình vào tháng tới.

Nhưng giờ thì nó chờ đợi đủ lắm rồi.

Nate đang trông tuyệt vời hơn bao giờ hết. Cái áo len màu rêu khiến cho đôi mắt xanh của cậu càng lấp lánh và thăm thẳm hơn. Mái tóc nâu dợn sóng sau kỳ nghỉ trên biển. Và đột nhiên, Blair thấy rằng mình hoàn toàn sẵn sàng. Nó vừa nghĩ vừa nhấp thêm một ngụm rượu whisky. Ừ, phải rồi. Dứt khoát là nó đã sẵn sàng.

Một giờ làm tình tiêu mất 360 calo

“Hai bác đang nói chuyện gì vậy?” mẹ của Blair hỏi và tiến đến chỗ Nate, siết chặt bàn tay của lão Cyrus.

“Tình dục,” Cyrus nói và gửi một nụ hôn ướt nhẹp lên tay bà.

Eo ơi khiếp quá. Bà Eleanor Waldorf, mẹ Blair, ré lên và vỗ vỗ vào búi tóc màu vàng của bà.

Mẹ của Blair đang mặc bộ áo dài rất vừa vặn bằng vải len có đính những viên đá graphite mà Blair chọn mua giúp bà tại một cửa hàng của hãng thời trang Armani. Bà còn mang một đôi dép nhỏ bằng nhung đen tuyền. nếu cách đây một năm, có lẽ bà đã không mặc vừa bộ váy này, nhưng kể từ khi quen lão Cyrus, bà giảm được 9kg và trông hấp dẫn hơn. Mọi người đều nghĩ như vậy.

“Tôi thấy bà ta trông gầy hơn,” Blair nghe bà Bass thì thầm với bà Coates “Nhưng tôi cá với bà là bà ấy đi chẻ cằm đó.”

“Tôi cũng có là bà nói đúng. Bà ấy nuôi tóc cho dài ra để che mấy vết sẹo” bà Coates thì thầm trả lời.

Căn phòng rì rầm, xì xào đầy phấn khích những câu *chuyện tám* về mẹ Blair và lão Cyrus. Theo những gì mà Blair nghe được thì cảm nhận của họ về lão y hệt như nó, dù họ không dùng những từ ngữ chính xác như nó đã dùng như: rầy rà, kẻ thất bại, béo bệu.

“Tôi ngửi thấy mùi nước hoa Old Spice” bà Coates thì thầm với bà Archibald “bà có nghĩ là ông ta xịt nước hoa hiệu Old Spice không?”.

Đó là thứ mùi mà ai cũng biết là khiến cho các bà khó chịu.

“Tôi không chắc” bà Archibald thì thầm đáp. “Nhưng tôi nghĩ cũng có thể.” Bà ta bóc một cái chả giò cuốn cá tuyết và sốt bạch hoa từ chiếc đĩa chị Esther đang cầm rồi đưa vào miệng hùng hục nhai, từ chối trả lời thêm bất cứ điều gì. Bà không thể chịu đựng nổi nếu như bà Eleanor Waldorf nghe lỏm được chuyện của họ. Tán nhảm hoặc nhiều chuyện thì cũng để cho vui thôi, nhưng chúng không có lợi ích gì với cảm xúc của bà bạn già.

Toàn là nhảm nhí! Nếu mà Blair nghe được những ý nghĩ trong đầu bà Archibald thì có lẽ nó đã thốt lên như thế. Đồ đạo đức giả. Tất cả những người ở đây đều thích tán nhảm với nhau. *Và bà đã đến đây thì việc gì không nói xả dàn luôn đi chứ?*

Bên kia căn phòng, lão Cyrus đang ôm chặt Eleanor và hôn lên môi bà trước sự nhòm ngó của cả đồng người. Blair cảm thấy buồn nôn trước cảnh mẹ nó và lão xoắn lấy nhau theo kiểu lũ choai choai lập dị. Mắt nó quét nhanh qua cả hai rồi hướng ra ngoài cửa sổ căn phòng về phía Công viên trung tâm trên Đại lộ Năm. Những tán lá mùa thu đang bùng sức đỏ như lửa. Một người đi xe đạp đang chậm chậm đạp vào đường số 70, lối về phía công viên. Đoạn người đó dừng lại bên quầy bánh mì kẹp xúc xích và mua một chai nước. Trước đây, Blair chưa bao giờ nhận ra có người bán bánh mì kẹp xúc xích ở đó. Nó tự hỏi không biết người bán dạo có luôn đậu ở đó không hay là họ chỉ mới đến bán thôi. Thật buồn cười làm sao khi bạn có thể bỏ lỡ thứ mà bạn trông thấy hàng ngày.

Đột nhiên Blair đói cồn cào. Nó biết mình đang thèm cái gì: Một ổ bánh mì kẹp xúc xích. Nó muốn được ăn ngay bây giờ, một ổ bánh mì kẹp xúc xích Sabrette nóng hôi hổi, phủ đầy mù tạt, sốt cà chua cùng hành và dưa cải bắp kiểu Đức. Nó chỉ cần cắn ba cái là sạch trơn ổ bánh mì. Sau đó nó sẽ ợ hơi một cái vào mặt bà mẹ. Nếu lão Cyrus có thể chọc lưỡi của lão vào miệng bà trước tất cả mọi người thì nó hoàn toàn có thể ăn một cái bánh mì kẹp xúc xích ngon lành.

“Tớ đi chút rồi trở lại ngay.” Blair nói với Kati và Isabel.

Nó quay người thật nhanh và bắt đầu băng qua căn phòng đến cửa ra của sảnh. Nó sắp sửa mặc áo khoác và đi ra ngoài, mua một ổ bánh mì của người bán dạo, ăn thật lệ, rồi quay về đây, ợ một cái vào mặt mẹ mình, rồi lại tiếp tục uống rượu, và nó sẽ ngủ với Nate.

“Bồ đi đâu thế?” Kati gọi theo. Nhưng Blair không dừng lại, nó tiếp tục đi thẳng về phía cửa. Nate thấy Blair đang đến và cậu kịp rời mắt khỏi lão Cyrus và mẹ Blair.

“Kìa Blair?” cậu kêu “Có chuyện gì vậy?”

Blair dừng lại và ngược nhìn vào đôi mắt xanh gợi cảm của Nate. Đôi mắt giống hai viên ngọc lục bảo đính trên những chiếc khuy áo vét mà bố nó thường mặc khi đi xem nhạc kịch.

Cậu ấy đang mang trái tim của mình dưới ống tay áo, nó tự nhủ và quên ngay tất cả vụ bánh mì kẹp xúc xích. Trong bộ phim cuộc đời nó, đây là lúc Nate đến đón nó, mang nó ra khỏi chốn này và về thẳng phòng ngủ rồi chiếm đoạt nó.

Nhưng thật không may, đây lại là cuộc đời thật.

“Tớ muốn nói chuyện với cậu” Blair nói. Nó chìa ly của mình ra: “Nhưng rót đầy cho tớ trước đã.”

Nate cầm lấy ly của Blair và nó dẫn cậu đến một cánh cửa kiểu Pháp, cạnh bên quầy pha chế

rượu lát đá cẩm thạch. Cả hai mở cửa bước vào phòng ăn. Nate đổ đầy rượu vào cốc của hai đứa, sau đó theo Blair quay trở lại phòng khách.

“Này, hai đứa đang đi đâu đấy?” Chuck Bass hỏi khi cả hai đứa đi ngang qua hắn. Hắn nhướn đôi lông mày và liếc nhìn cặp đôi với ánh nhìn dâm dật.

Blair trợn mắt nhìn Chuck và tiếp tục vừa đi vừa nốc rượu. Nate đi theo sau nó và lờ tịt thẳng bạn.

Chuck Bass là con trai lớn của bà Misty và ông Bartholomew. Bass là một cậu chàng đẹp trai, người đắm mùi nước hoa cao rêu. Thật ra, hắn từng đóng trong một mẫu quảng cáo cho hãng nước hoa dành cho đàn ông của Anh, hiệu Drakkar Noir, một niềm tự hào thầm kín của bố mẹ hắn. Chuck còn là cậu chàng đĩ bợm nhất trong nhóm bạn của Nate và Blair. Một lần, tại buổi tiệc vào năm nhóm này chỉ mới học lớp 9, Chuck trốn khoảng 2 giờ đồng hồ trong căn phòng ngủ dành cho khách, canh chừng để làm sao bò được vào giường ngủ chung với Kati Farkas, trong khi con bé này say bí tỉ và khò chẳng biết trời đất gì. Nhưng điều đó không làm cho Chuck phật lòng. Hắn chỉ muốn chuồn vào giường nằm chung với con nhỏ. Với chuyện gái gú thì hắn lúc nào cũng thật quyết liệt như thế.

Cách duy nhất để dính líu tới anh chàng giống như Chuck là cười thẳng vào mặt hắn. Đó là cái cách chính xác mà tất cả những cô gái nào quen biết hắn đều đã làm nhử thế. Trong giới khác, có lẽ Chuck đã bị mọi người xa lánh nhưng đối với những gia đình này thì họ vốn đã là bạn bè lâu năm với nhau qua nhiều thế hệ. Chuck là một người nhà họ Bass, vì vậy mà đám người ở đây chấp nhận hắn. Thậm chí, dường như họ đã quá quen với chiếc nhẫn màu hồng có những chữ cái lồng vào nhau mà hắn thường đeo; đã quen với cái khăn bằng vải len hàng hiệu, màu xanh nước biển mà hắn thường choàng; và quen cả những trò hắn tiêu pha tiền của ông bà họ tại ngôi trường Riverside, trường dự bị dành cho nam sinh.

“Đừng quên đeo bao nha,” Chuck gọi theo và nâng ly rượu đang cầm về phía Nate và Blair khi cả hai đi xuống hành lang dài lót thảm đỏ về phòng ngủ của Blair.

Blair chộp lấy chốt vịn cửa bằng thủy tinh và xoay một cái, nó hết hồn thấy con Kitty Minky, một con mèo Nga đang nằm cuộn tròn trên tấm khăn trải giường lụa đỏ. Blair ngừng lại ở ngưỡng cửa và dựa hẳn vào người Nate, ép sát vào cậu. Nó oằn xuống nắm lấy tay cậu.

Đột nhiên Blair cảm thấy vô cùng phấn chấn. Nó thấy có nóng ran và khô gợn, và có thể là có chuyện gì đó... *điều gì đó đang sắp sửa xảy ra?*

Blair siết chặt tay Nate, kéo cậu vào phòng. Cả hai lấp vấp vào nhau và cùng trượt ngã ra giường. Ly rượu trên tay hai đứa đổ vấy ra tấm chăn bằng vải len. Blair cười khúc khích. Rượu trên tay còn lại đổ lên đầu nó.

Mình sắp ngủ với Nate rồi, một ý nghĩ choáng váng lướt qua đầu nó. Sau đó cả hai đứa sẽ tốt nghiệp trung học vào tháng 6 này và cùng đến Yale học vào đúng mùa thu. Sau đó 4 năm, hai đứa sẽ có một đám cưới thật hoành tráng. Sau đó, hai đứa tìm mua một căn hộ thật đẹp ở Đại lộ Park Avenue và trang trí cho căn hộ đầy nhung, lụa và lông thú. Và hai đứa sẽ làm tình ngày này qua ngày nọ, luân phiên qua từng căn phòng nhà mình.

Đột nhiên, giọng của mẹ Blair vang lên, rõ mồn một, vọng từ hành lang lên.

“Serena van der Woodsen hả! Trời ơi, ngạc nhiên chưa kìa, con về hồi nào vậy?”

Nate buông ngay tay Blair ra và ngồi phắt dậy như một anh lính nghe hiệu lệnh của viên chỉ huy. Blair ngồi cứng đờ ở góc giường, đặt ly rượu đang cầm xuống sàn nhà, tay xoắn lấy khăn trải giường.

Nó nhìn Nate.

Nhưng Nate đã quay lưng đi ra ngoài, cậu bước vội vã lên hành lang để xem thông tin dưới lầu có thật hay không. *Có thật sự là Serena van der Woodsen quay trở về rồi không?*

Bộ phim đời Blair bỗng ngưng hoàn toàn, đột ngột chuyển sang tấn thảm kịch.

Blair ôm bụng, nó lại cồn cào quặn thắt.

Dù gì thì lẽ ra nó nên đi mua một ổ bánh mì kẹp xúc xích thôi.

S trở về rồi!

“Xin chào, xin chào, xin chào!” bà mẹ của Blair reo mừng, hôn lên hai bờ má mịn màng đáng yêu của van der Woodsen.

Hôn, hôn, hôn, hôn, hôn, hôn.

“Tôi biết bồ không ngờ Serena tới” bà mẹ của van der Woodsen khẽ thì thầm bằng một giọng ra chiều bí mật với mẹ Blair. “Tôi hi vọng là không phiền gì chứ.”

“Dĩ nhiên rồi. Không phiền gì cả” bà Waldorf đáp “Cháu về nhà nghỉ dịp cuối tuần hả Serena?”

Serena van der Woodsen lắc đầu và trao chiếc áo khoác lổm mốt may bằng loại vải Burberry (loại vải không thấm nước) cho cô hầu Esther. Rồi cô khẽ vén vài sợi tóc vàng lò xo ra sau tai và mỉm cười với bà chủ nhà.

Khi Serena mỉm cười, đôi mắt màu sẫm gần với màu xanh nước biển cũng như cười theo. Đó là nụ cười mà các cậu sẽ cố gắng bắt chước bằng cách thực tập trước tấm gương trong phòng tắm như một đứa ngốc nghếch. Nụ cười đầy mê hoặc, ngon ngọt kiểu “Bạn không thể cưỡng lại việc nhìn ngắm tôi, phải không nào?” mà các cô siêu mẫu phải mất nhiều năm trời để khiến cho nó thật hoàn hảo. À, điều đáng nói là nụ cười của Serena chẳng có vẻ gì phải cố gắng cả.

“Không, cháu đến đây để...” Serena bắt đầu nói.

Ngay khi ấy, bà mẹ của Serena hấp tấp cắt ngang. “Serena quyết định rằng trường nội trú không phải là nơi dành cho nó,” bà nói, và làm như vô tình vổ vổ vào mái tóc của mình, như thể là chẳng có gì to chuyện ở đây cả. Bà ta là mẫu người đứng tuổi trầm tĩnh và dứt khoát.

Cả nhà van der Woodsen đều như vậy. Tất cả họ đều cao, tóc vàng hoe, gần như luôn giữ vẻ siêu điềm tĩnh. Họ không bao giờ làm bất cứ việc gì – chẳng hạn như chơi quần vợt, vẫy taxi, ăn spaghetti, đi vệ sinh – mà đánh mất vẻ điềm nhiên ấy. Đặc biệt là Serena. Cô được trời phú cho kiểu điềm nhiên không ai có thể mua chuộc được bằng việc mua cho cô cái túi xách tay hết sức ưng ý hoặc chiếc quần jeans mà cô cực thích. Cô là mẫu thiếu nữ mà thằng con trai nào cũng muốn làm quen và đứa con gái nào cũng mong được giống như thế.

“Serena sẽ quay lại học ở trường Constance vào ngày mai,” ông van der Woodsen nói, liếc nhìn đứa con gái với cặp mắt xanh nghiêm khắc mang vẻ cáu bẳn hòa trộn giữa niềm tự hào và chê trách. Điều này khiến ông trông dữ tợn hơn con người thật của ông.

“Cháu Serena này, cháu trông đáng yêu quá. Blair sẽ xúc động lắm khi gặp cháu đấy,” bà mẹ của Blair uốn giọng.

“Bác nói quá rồi,” Serena đáp, ôm chặt lấy bà. “Ôi bác sao gầy quá! Nhà mới đẹp quá. Chà chà, mấy bức tranh nghệ thuật của bác tuyệt làm sao!”

Bà Waldorf mỉm cười, hiển nhiên là rất hài lòng. Bà vòng tay quanh chiếc vòng eo mảnh dẻ, thon thả của Serena. “Cháu yêu, ta muốn cháu gặp người bạn đặc biệt của ta, Cyrus Rose,” bà nói. “Anh Cyrus, đây là Serena.”

“Thật lộng lẫy,” Cyrus Rose kêu to. Ông hôn lên cả hai má Serena, và ôm cô hơi chặt. “Cô bé cũng là người biết cách ôm đấy chứ,” Cyrus thêm vào, vổ vổ vào hông Serena.

Serena cười rúc rích, không chút lúng túng. Cách đây 2 năm, cô đã ở Châu Âu một thời gian

dài và từng bị những người Châu Âu vô hại kích thích theo kiểu ấy, những người hoàn toàn không cưỡng lại được trước cô, và họ thích ôm chặt. Cô quả là một thói nam châm với họ.

“Serena và Blair là hai đứa bạn tốt, tốt, tốt nhất của nhau, “Eleanor Waldorf giải thích cho lão Cyrus. “Nhưng Serena đã đến Học viện Hanover vào năm lớp 11 và cả mùa hè rồi cháu nó đi du lịch. Thật khó cho bé Blair tội nghiệp để đi cùng cháu chuyển ấy năm ngoái, Serena à,” Eleanor nói, nhướn đôi mắt suốt mướt lên, “Đặc biệt là với vụ ly dị. Nhưng cháu đã quay về, Blair sẽ rất vui đấy.”

“Nó đâu rồi bác?” Serena hỏi bằng giọng hăm hở, nước da tai tái tuyệt vời của cô ứng hồng lên với niềm vui sắp được gặp lại người bạn cũ.

Cô đứng khiến chân lên và nghển cổ tìm Blair, nhưng cô mau chóng nhận ra rằng quanh mình chỉ là các ông bố bà mẹ - nhà Archibald, nhà Coateses, nhà Bass, và ông Farkas - mọi người đến hôn và chào mừng cô trở về.

Serena ôm chầm họ đầy hạnh phúc. Những người này đã ở nhà đợi cô, và cô đã đi xa một thời gian dài. Cô khó có thể đợi lâu hơn nữa để quay về cuộc sống trước kia. Cô và Blair sẽ lại cùng nhau đến trường, chơi trò hình và bóng ở Sheep Meadow trong Công viên trung tâm, nằm ngả lưng trên cỏ, chụp hình lũ bồ câu và mây trời, hút thuốc và uống Coke, và cảm nhận cuộc đời như những nghệ sĩ thứ thiệt. Hai đứa sẽ cùng uống cocktail ở quầy bar Star trong khách sạn Tribeca Star lần nữa, và sau đó luôn luôn sẽ có những buổi tiệc tùng thâu đêm vì hai đứa uống nhiều đến độ không thể về nhà, vì vậy hai đứa sẽ nghỉ lại ở đây phòng khách sạn mà gia đình Chuck Bass đã đặt sẵn ở đây.

Hai đứa sẽ cùng ngồi trên cái giường bốn cọc của Blair và xem các bộ phim của Audrey Hepburn, mặc bộ đồ lót cầu kỳ và uống rượu gin cùng nước chanh. Hai đứa sẽ lại cùng quay bài trong các bài kiểm tra tiếng Latin như đã luôn luôn làm thế - những động từ amo, amas, amat bằng mực ghi vĩnh viễn vẫn còn là những dấu xăm ở mặt trong khuỷu tay của Serena (tạ ơn Thượng đế vì ống tay áo của cô dài $\frac{3}{4}$!). Hai đứa sẽ lái xe vòng quanh điền trang của bà mẹ Serena ở Ridgefield, Connecticut, trong chiếc Buick cũ kỹ của người quản gia, cùng những bài thánh ca ngớ ngẩn mà chúng phải hát trong trường và hành xử như những quý bà lớn tuổi điền rồ.

Hai đứa sẽ “tè” ở lối đi dẫn vào khu nhà sang trọng của đám bạn học, xong rồi bấm chuông và bỏ chạy. Hai đứa sẽ dụ Tyler, cậu em trai bé bỏng của Blair, đến khu Lower East Side và để mặc nó ở đấy để xem nó sẽ mất bao lâu mới tìm được đường về nhà. Mà đây cũng là một việc làm bác ái - thật sự đấy - vì kể từ đó, Tyler trở thành cậu chàng rành rẽ đường đi nước bước nhất ở trường St. George. Hai đứa sẽ đi nhảy với một lũ bạn và mất mười cân chỉ vì đổ mồ hôi trong những cái áo bằng da. Như thế là tụi nó cần thiết phải giảm cân vậy. Hai đứa sẽ lại là những đứa con gái ngoa ngoắt đến khó tin, y như chúng vẫn luôn luôn là thế.

Serena không thể chờ đợi thêm được nữa.

“Mang cho bồ một ly đây,” Chuck Bass nói, sau khi dùng khuỷu tay vệt những phụ huynh đang tùm tùm trên đường đi ra và đưa cho Serena một cốc whisky. “Chào mừng quay trở lại,” hắt thêm vào, cúi xuống để hôn lên má Serena và vờ trượt qua một cách đầy tính toán để đôi môi của hắn đáp lên miệng của cô.

“Bồ chẳng thay đổi chút nào,” Serena nhận xét khi đón lấy ly rượu. Cô hớp một ngụm dài. “Sao, có nhớ tớ không?”

“Nhớ bồ à? Câu hỏi phải là, bồ có nhớ mình không kia?” Chuck lên giọng. “Xem nào, cung, khai ra, cung quay về đây để làm gì? Đã xảy ra chuyện gì? Có bạn trai chưa?”

“Ôi, tiếp đi, Chuck,” Serena đáp, khẽ bóp chặt tay của hắn. “Anh biết em quay về là vì em muốn anh kinh khủng mà. Em luôn luôn muốn có anh mà.”

Chuck lùi một bước và hắng giọng, mặt đỏ lựng. Cô đã bắt thóp được hắn, quả là một kỳ công hiếm hoi.

“À, anh được “giữ chỗ” hết tháng này rồi em, nhưng anh có thể xếp em vào danh sách chờ,” Chuck nói bằng giọng hơi gắt, cố lấy lại sự bình tĩnh.

Nhưng Serena không còn nghe hắn nói nữa. Đôi mắt xanh sẫm của cô bắt đầu quét khắp căn phòng, tìm kiếm hai người mà cô muốn gặp nhất, Blair và Nate.

Sau cùng Serena đã tìm ra tụi nó. Nate đang đứng cạnh cửa vào sảnh, còn Blair thì đứng sau cậu ta, đầu hơi cúi xuống, nghịch ngợm mấy cái khuy trên chiếc áo len màu đen.

Nate nhìn thẳng vào Serena, và khi hai ánh mắt giao nhau, cậu cắn môi dưới như cách vẫn làm khi ngượng ngịu. Và rồi cậu mỉm cười.

Nụ cười ấy. Đôi mắt ấy. Khuôn mặt ấy.

“Đến đây nào,” Serena gọi to, vẫy vẫy tay.

Tim cô đập rộn lên khi Nate bắt đầu tiến về phía mình. Cậu trông khá hơn những gì cô đã nhớ, khá hơn nhiều.

Tim Nate đập thậm chí còn nhanh hơn cô.

“Chào cậu” Serena thở mạnh khi Nate ôm cô. Mùi hương của cậu vẫn như ngày nào. Như một cậu chàng sạch sẽ nhất, ngon lành nhất vẫn còn tồn tại. Còn cậu cảm thấy như đang nhắc bóng cô lên, xoay cô vòng quanh và trút trận mưa hôn lên má cô. “Anh yêu em!” cậu muốn hét to lên câu ấy, nhưng không thể. Cậu không thể.

Nate là con trai độc nhất của một đại úy hải quân với một phụ nữ thượng lưu người Pháp. Cha của cậu là một thủy thủ cừ khôi và hết sức điển trai, nhưng ông khá vụng về trong khoảng ôm ấp con cái. Mẹ cậu, hoàn toàn ngược lại, luôn ấp iu Nate và bà thường có những lúc bộc phát tình cảm tùy hứng, những lúc như thế bà mẹ sẽ nhốt mình trong phòng ngủ với một chai sâm-banh và gọi điện cho người chị gái của bà khi bà này đang dong du thuyền ở tận Monaco. Nate tội nghiệp nhiều lần suýt thốt ra cảm nhận thật của cậu về bố mẹ, nhưng cậu không muốn làm điều gì hay nói điều gì mà có thể khiến mình phải ân hận về sau. Thay vào đó, cậu giữ im lặng và mặc người khác muốn ra sao thì ra, trong khi cậu thẳng nhiên hưởng thụ những lạc thú mà cậu đáng được hưởng.

Trông bề ngoài cậu là một đứa mạnh mẽ, nhưng thật ra cậu khá yếu đuối.

“Cậu đã làm gì từ khi ấy thế?” Nate hỏi Serena, cố gắng giữ cho hơi thở bình thường. “Tụi tớ nhớ cậu lắm.”

Có thể thấy là thậm chí cậu không đủ can đảm để nói, “Tớ nhớ cậu”?

“Tớ làm gì từ khi ấy à?” Serena hỏi lại. Cô cười khúc khích. “Giá mà cậu biết, Nate ạ. Tớ toàn gặp chuyện tồi tệ thôi!”

Nate siết chặt nắm tay lại một cách vô thức. Ôi, thấy gì không, cậu ta rất nhớ cô ấy đấy chứ!

Phót lờ như không để ý, Chuck lên tách khỏi Serena và Nate, băng qua căn phòng để đến chỗ Blair, lúc này đang đứng với Kati và Isabel.

“Cá 1.000 đô-la là nó bị sút cân,” Chuck nói với họ. “*Và trông không phải nó đã làm chuyện ấy rồi sao?* Tớ nghĩ nó đã quan hệ chán chê rồi nữa kia. Dám cô ả còn ở trong nhóm bán dâm nào đấy nữa. Học viện Quý bà vui vẻ Hanover,” hắn thêm vào và cười phá lên với câu đùa ngu xuẩn của mình.

“Mình nghĩ nó có vẻ như bị say thuốc nữa,” Kati nói. “Chắc có dùng he-rô-in.”

“Hoặc một vài loại thuốc có kê toa,” Isabel nói. “Các bồ biết mà, chẳng hạn như Valium hay Prozac ấy. Hắn nó đã hóa điên hoàn toàn rồi.”

“Hổng chừng nó tự chế ra thuốc lắc E (Ecstasy) riêng cho nó nữa” Kati đồng tình. “Từ trước giờ nó vốn luôn giỏi ở môn khoa học mà.”

“Tớ nghe nói nó có gia nhập một hội kín nào đấy,” Chuck châm thêm. “Như kiểu, nó đã được tẩy não và giờ thì tất cả những gì nó có thể nghĩ đến là tình dục và nó lúc nào cũng thích *làm chuyện ấy*.”

Khi nào thì được ăn tối đây? Blair tự hỏi, cố xua đuổi khỏi đầu những suy đoán nhố nhăng của bọn bạn.

Nó đã không còn nhớ mái tóc của Serena đẹp ra làm sao, làn da tuyệt vời làm sao, cặp chân

dài và thon như thế nào. Cứ nhìn mắt Nate mà xem.

Khi Nate ngắm Serena, mắt cậu ta trông như không bao giờ muốn chớp. Cậu chưa bao giờ ngắm Blair theo cách ấy.

“Này Blair, chắc là Serena có nói nó sẽ quay về chứ?” Chuck hỏi. “Nào, kể cho bọn này nghe đi. Có chuyện gì hả?”

Blair nhìn lại Chuck với vẻ vô hồn, khuôn mặt thuần, nhỏ của nó ửng đỏ. Sự thật là nó đã không nói chuyện với Serena trong hơn 1 năm rồi.

Đầu tiên, khi Serena đi học nội trú sau năm hai, Blair thật sự nhớ cô bạn. Nhưng chẳng bao lâu việc tỏa sáng khi không còn Serena ở quanh đó đã dường như trở nên dễ dàng hơn nhiều làm sao. Đột nhiên Blair trở thành cô gái xinh xắn nhất, thông minh nhất, sành điệu nhất, và hay chuyện nhất trong phòng. Nó trở thành đứa con gái mà mọi người đều nhìn ngắm. Vì vậy, nó thôi dần việc nhớ nhung Serena. Nó có cảm thấy một chút tội lỗi khi không giữ liên lạc, nhưng ngay cả điều đó cũng sớm tan tành khi cô nhận được những email đùa cợt băng quơ của Serena về tất cả những thú vui mà cô bạn có ở trường nội trú.

“Đi quá giang xe lên Vermont để trượt tuyết và trải qua một đêm khiêu vũ với những anh chàng nóng bỏng nhất!”

“Đêm qua thật điên rồ. Chết tiệt thật, đầu tớ muốn nổ tung ra!”

Tin cuối cùng Blair nhận được là một tấm bưu thiếp hồi mùa hè vừa qua:

“Blair: Bước sang tuổi 17 vào ngày Bastille (án chỉ ngày phá nhà ngục Bastille (14/7) của cách mạng tư sản Pháp 1789) Những ngọn núi Pháp!! Nhớ bạn!!! Yêu, Serena,” là tất cả nội dung của tấm bưu thiếp.

Blair nhét tấm bưu thiếp vào hộp đựng giày Fendi cũ của mình cùng với tất cả những kỉ niệm về tình bạn của hai người. Tình bạn mà nó từng muốn ấp ủ mãi mãi, nhưng cho đến bây giờ lại là thứ nó nghĩ rằng cần chấm dứt.

Serena trở về. Mọi thứ lại bị lôi ra khỏi chiếc hộp đựng giày, và mọi thứ lại quay trở về thao cách chúng từng như thế trước khi cô ta ra đi. Như thường lệ, sẽ luôn luôn là Serena và Blair, Blair và Serena, với Blair trong vai người bạn tốt nhất, một cô gái nhỏ bé hơn, nặng nề hơn, lằng lể hơn, và kém thông minh hơn của cô gái tóc vàng luôn sắc sảo hơn, chính là Serena van der Woodsen.

Hoặc không phải như thế. Không phải như thế nếu Blair có thể tránh điều này.

“Bồ phải rất phấn khởi khi Serena về đây phải không!” Isabel thỏ thẻ. Nhưng khi thấy nét mặt của Blair, nó đổi giọng liền.

“Dĩ nhiên là trường Constance phải nhận nó quay về thôi. Nó quá điển hình mà. Cái trường này liều lĩnh đến nỗi nó không muốn để hù đi bất kỳ đứa nào trong tụi mình đâu” Isabel hạ giọng. “Mình nghe được mùa xuân vừa rồi Serena đã lừa gạt vài gã trai mới lớn ở khu New Hampshire. Con nhỏ đã phá thai rồi đó,” nó thêm vào.

“Tớ cá rằng đấy cũng không phải là lần đầu tiên,” Chuck nói. “Nhìn nó mà xem!”

Và quả nhiên cả bọn đều làm thế. Cả 4 đứa đều nhìn Serena – lúc này vẫn đang trò chuyện vui vẻ với Nate. Chuck nhìn đứa con gái mà hắn muốn ngủ chung từ khi hắn có thể nhớ về việc mình bắt đầu muốn ngủ với gái vào hồi lớp nhất (có lẽ vậy?). Kati nhìn đứa con gái mà nó đã lấy làm hình mẫu từ khi bắt đầu biết mua sắm sửa quần áo cho chính nó (hình như là lớp ba?). Isabel nhìn đứa con gái từng được chọn làm thiên thần với đôi cánh làm bằng lông thật trong buổi lễ rước Thánh thể vào mùa Giáng sinh, trong khi Isabel chỉ là kẻ chặn cừu thấp kém và phải mặc tấm áo thụng bằng vải bao bì (cũng năm lớp 3). Cả Kati và Isabel cùng nhìn đứa con gái chắc chắn sẽ cuốn Blair khỏi chúng và bỏ mặc hai đứa chơi với nhau. Viễn cảnh này, thậm chí nghĩ đến thôi cũng quá ảm đạm. Và Blair nhìn Serena, người bạn thân nhất của nó, người mà nó sẽ luôn luôn vừa yêu và vừa ghét. Người mà nó có thể không bao giờ có thể sánh bằng được và nó phải cố gắng một cách khó khăn để tìm cách thế chỗ của cô ta. Đứa con gái mà nó muốn tất cả mọi người phải quên đi.

Blair suy nghĩ mất 10 giây về việc sẽ nói thật với bọn bạn rằng nó đã không biết gì về vụ Serena quay về. Nhưng nói thế thì còn gì là thể diện nữa? Blair giả định về điều mắc mưu, sẽ ra sao nếu nó thừa nhận nó chẳng biết gì về vụ Serena sẽ trở về, trong khi các bạn của nó dường như biết rất nhiều về điều này? Blair không thể cứ đứng đây bình thản mà không có gì để kể. Điều này quá rõ ràng. Nó phải luôn có điều gì đó để kể. Hơn nữa, ai muốn nghe sự thật khi sự thật lại chán đến độ không thể tin được? Blair sống nhờ vào kịch tính. Đây là cơ may của nó.

Blair hăng giọng. “Tất cả chuyện này xảy ra rất... bất ngờ,” nó nói một cách bí ẩn.

Nó nhìn xuống và nghịch nghịch chiếc nhẫn đính hồng ngọc nhỏ đeo ở ngón giữa của bàn tay mặt. Phim bắt đầu chạy, và Blair dần khởi động.

“Tớ nghĩ Serena khá cầu thả trong chuyện này. Nhưng tớ hứa với nó là sẽ không nói gì cả,” Blair thêm thắt.

Bọn bạn nó gật đầu như thể chúng đã hiểu rõ mọi chuyện. và chuyện này nghe chừng có vẻ nghiêm trọng và nhiều tình tiết lý thú. Và trên hết, xem ra Serena đã thổ lộ mọi chuyện cho Blair. Giá mà Blair được viết tiếp kịch bản cho phần còn lại của bộ phim, nó sẽ thêm vào đó một chàng trai cho chắc ăn. Và Serena sẽ đóng vai cô gái bị rơi xuống vách núi và vỡ toác đầu trên một tảng đá, bị ăn sống bởi lũ kền kền đói khát, không bao giờ còn ai có thể gặp lại nữa.

“Cẩn thận nhe Blair,” Chuck cảnh báo, hất đầu về phía Serena và Nate khi hai đứa này vẫn đang trò chuyện bằng giọng khê khàng và không hề rời mắt khỏi mặt nhau. “Trông như Serena đã sẵn sàng tìm được cho nó nạn nhân tiếp theo rồi đó.”

S và N

Serena đang thờ ơ nắm tay Nate, lúc lắc nhẹ nhàng.

“Nhớ vụ *Buck ở trần* không?” cô cười dịu dàng và hỏi.

Nate cười tủm tỉm và vẫn còn thấy xấu hổ, dù nhiều năm trôi qua rồi. *Buck ở Trần* là bức vẽ do bọn bạn nhái lại hình ảnh Nate khi tất cả bọn chúng tụ tập tại một bữa tiệc vào năm lớp 8 và lần đầu tiên biết đến mùi rượu chè. Sau khi uống hết 6 chai bia, Nate bắt đầu cởi phăng cái áo sơ mi để Serena và Blair dùng bút dạ đen vẽ một khuôn mặt người răng vấu, nhìn hết sức ngu xuẩn, lên người cậu. Không hiểu sao, cái hình vẽ mặt người này lại quá giống cái mặt gian gian của Nate.

Rồi sau đó, chúng bắt đầu quay sang chơi trò uống rượu đổ chữ. Cả bọn ngồi thành một vòng tròn, còn Nate đứng ở giữa, tay cầm một quyển vở học môn chữ Latin và nói to những động từ cho những đức khác chia. Đứa nào chia không đúng thì phải uống rượu và hôn vào mặt người răng vấu đó. Dĩ nhiên, trong bọn chúng, trai cũng như gái, chẳng có đứa nào chia được động từ Latin cho ra trò cả, vì thế mà *Buck ở Trần* nhận được rất nhiều cái hôn.

Báo hại sáng hôm sau, Nate cố làm cho như chẳng có việc gì xảy ra, nhưng chứng cứ về vụ hôn hít còn in rành rành trên da thịt cậu. Phải nhiều tuần sau, cái hình người ngớ ngẩn mới phai khỏi da cậu khi cậu luôn cố kỳ cọ dưới vòi sen.

“Thế còn vụ *Biển Đỏ* thì sao hả?” Serena hỏi. Cô ngằm dò xét khuôn mặt Nate. Lúc này chẳng đứa nào cười nữa.

“*Biển Đỏ* hả” Nate nhắc lại, nhìn đăm đũa vào đôi mắt canh như mặt hồ thu của Serena. Dĩ nhiên là cậu nhớ chứ. Làm sao mà cậu có thể quên được?

Đó là một tuần lễ oi ả trong tháng 8, một mùa hè sau khi hai đứa vừa học xong lớp 10. Nate lúc đó đã ở với bố của cậu trong thành phố, khi những người còn lại của gia đình Archibald vẫn

ở Maine. Serena thì đang kẹt cứng tại căn nhà nông thôn thuộc vùng Ridgefield, Connecticut. Cô chán đến nỗi đã kiểm tra cái trỏ sơn ngón tay và ngón chân với các màu khác nhau. Còn Blair thì lại đang ở tòa lâu đài của gia đình nhà Waldorf ở Gleneagles, Scotland nhân dịp đám cưới của dì nó. Nhưng cũng không phải vì thế mà hai người bạn thân nhất của Blair lại không có chuyện để vui thú khi không có mặt nó. Lúc Nate vừa gọi điện thoại thì Serena nhảy phắt lên tuyến xe lửa New Haven đi thẳng đến Nhà ga Trung tâm.

Nate đón Serena ở sân ga. Cô bước ra khỏi xe lửa, mặc một cái váy lụa mỏng màu xanh da trời nhạt và mang một đôi dép tông màu hồng bằng cao su. Mái tóc vàng của cô buông hờ hững chạm đôi vai trần. Cô không mang theo túi xách thậm chí là không mang cả ví tiền hay chìa khóa gì hết. Trong mắt Nate, cô chẳng khác nào một thiên thần. Sao mà cậu có thể may mắn được như vậy. Đồi chưa bao giờ vui thú hơn khoảnh khắc mà Serena đặt chân lên sân ga, vòng tay qua cổ cậu, hôn môi cậu. Tuyệt diệu làm sao cái nụ hôn đầy bất ngờ đó!

Đó cũng là lần đầu tiên hai đứa cùng biết uống rượu Martini tain một quán bar nhỏ trên lầu nằm ở đường Vanderbilt Avenue, lối dẫn vào Nhà ga Trung tâm. Sau đó, cả hai đón một chiếc taxi đông thẳng đến Đại lộ Park Avenue về nhà của Nate ở đường số 82.

Lúc này bố của Nate đã dẫn vài người khách là chủ ngân hàng đi ăn tiệc bên ngoài đến khuya mới về. Vì thế, Nate và Serena có chỗ để riêng tư với nhau. Đây là lần đầu tiên tụi nó ở riêng bên nhau với ý đồ như thế này, thật là quá đủ lý kỳ.

Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến.

Hai đứa bỏ ra ngoài vườn ngồi, uống bia và hút thuốc lá. Nate mặc một chiếc áo phông cổ bẻ tay dài, trong khi trời lúc này khá oi bức, thế là Nate bèn cởi chiếc áo ra, Hai bờ vai cậu đầy những vết tàn nhang lấm tấm, nhỏ xíu, còn tấm lưng cậu thì săn chắc và sạm đi do phơi nắng hàng giờ liền ngoài bãi biển để đóng chiếc tàu buồm với ông bố khi ở Maine.

Serena cũng cảm thấy nóng bức. Cô trèo lên cái đài phun nước trong vườn và ngồi lên đầu gối của thần Vệ nữ thành Milo bằng cẩm thạch, rồi vỗ nước lên quần áo cho đến khi bộ váy ướt sũng hết.

Đến lúc này thì không khó gì để nhận ra ai đang là *nữ thần*. So với Serena sống đông kẻ bên, Venus chỉ còn là một đồng đá cẩm thạch không hơn không kém. Nate lão đảo tiến đến đài phun nước, nhảy vào, và trong chớp mắt cả hai lột sạch quần áo còn lại của nhau. Dù gì đây cũng là tiết trời tháng 8 và cách duy nhất để chịu trận cơn nóng tháng 8 ở thành phố là cởi sạch quần áo.

Lo lắng vì mấy cái máy quay an ninh lúc nào cũng đang trong chế độ hoạt động, được bố mẹ cài khắp nơi trong nhà, Nate dẫn Serena vào trong nhà và lên phòng ngủ của bố mẹ.

Phần còn lại của câu chuyện đã đi vào *lịch sử*.

Đây là lần đầu tiên cả hai đứa làm *chuyện đó*. Mọi việc diễn ra vừa lúng túng, vừa đau đớn, nhưng cũng vui nhộn và đầy háo hức. Chính xác đó là cảm giác mà bất kỳ ai cũng muốn có được trong lần đầu tiên thử làm *chuyện đó* và cả hai đứa không có gì để cảm thấy hối tiếc. Sau chuyện này, hai đứa bật ti-vi lên xem và gặp ngay kênh đang mở là kênh lịch sử, đang chiếu bộ phim tài liệu về Biển Đỏ. Serena và Nate nằm ôm nhau trên giường, vừa ngắm những đám mây trôi ngang qua cửa sổ trên mái nhà, vừa lắng nghe người dẫn chương trình nói về hành trình nhà tiên tri Moses và những người Do Thái băng qua Biển Đỏ.

Serena nghĩ câu chuyện này thật là nhộn.

“Cậu băng qua Biển Đỏ của tớ!,” cô thét lên và vật Nate nằm xuống đồng gối.

Nate cười to rồi giơ tay cuộn tròn cô trong tấm khăn trải giường khiến cô trông giống như một xác ướp. “Và bây giờ ta sẽ bỏ ngươi lại đây làm vật tế cho Vùng đất thánh,” Nate giả giọng trầm và rùng rợn kiểu phim kinh dị.

Và cậu bỏ cô ở lại thật, chỉ trong chốc lát. Cậu đứng dậy đi lấy một đồng thức ăn Trung Quốc và một thứ vang trắng khá tệ, sau đó cả hai nằm trên giường nhâm nhi các thứ, rồi cậu lại *băng qua Biển Đỏ* của cô một lần nữa trước khi trời vừa sập tối và những ngôi sao dần lấp lánh phía khung cửa sổ trên trần nhà.

Một tuần sau, Serena khăn gói đi học ở trường nội trú Hanover, để lại sau lưng Nate và Blair cùng thành phố New York. Và kể từ đó, mỗi dịp nghỉ lễ, Serena lại có những chuyến đi xa, Giáng Sinh thì đi núi Alps ở Áo, Lễ Phục Sinh đi nước cộng hòa Dominican, mùa hè đi du lịch khắp Châu Âu. Còn lần này là lần đầu tiên cô trở về nhà từ khi đó, và cũng là lần đầu tiên cô và Nate chạm mặt nhau sau vụ cùng vượt qua Biển Đỏ hồi ấy.

“Blair không biết gì về chuyện đó cả, đúng không?” Serena nhỏ nhẹ hỏi Nate.

Blair nào? Trong khoảnh khắc Nate chột chẳng nhớ nổi cái gì cả. Cậu lắc đầu. “Không biết,” cậu trả lời “Nếu cậu không kể cho cô ấy thì chẳng đời nào cô ấy biết.”

Nhưng tệ hại cái là Chuck Bas thì lại biết quá rõ. Cách đây mới hai đêm thôi, trong một cơn say bí tỉ tại một bữa tiệc, Nate đã buột miệng thổ lộ điều đó. Khi cả hai đang cụng ly thì Chuck hỏi: “Này Nate, mày khoái nhất làm thịt con nhỏ nào? Tất nhiên là nếu mày đã từng có làm thì tao mới hỏi thế nhé!”

“À, tao ngủ với Serena van der Woodsen rồi” Nate buột miệng “nổ” chẳng khác nào một thằng ngu.

Cà đến giờ Chuck đã phải giữ bí mật đó trong một thời gian khá lâu. Chuyện này quá thú vị và quá độc. Chuck không cần thiết phải đọc cuốn Đắc Nhân Tâm. Khốn nạn là hắn đã viết nó rồi dù rằng hắn không hề gởi gì ở khoa quan hệ với bạn bè.

Serena dường như không chú ý đến sự im lặng khó chịu của cậu. Cô khẽ thở dài, tựa đầu vào vai Nate. Cô không còn tỏa ra mùi hương nước hoa Chanel Cristalle mà cô thường dùng trước đây. Cô có mùi giống như mật ong, gỗ đàn hương và mùi hoa loa kèn dai – đó là hỗn hợp tinh dầu của cô. Nó khiến cho cô có một cái gì đó rất riêng, rất độc đáo mà không ai có thể cưỡng lại được. Nhưng nếu ai đó muốn thử bắt chước cô, thì với họ, mùi này có thể sẽ giống như phân chó.

“Khốn thật. Tớ nhớ cậu như điên. Nate ạ,” cô nói. “Giá như cậu có thể nhìn thấy hết những thứ mà tớ đã làm. Tớ thật là tệ!”

“Ý cậu là sao? Cậu đã làm điều gì thật tệ?” Nate hỏi vừa có vẻ sợ vừa đoán trước được sự việc. Trong tích tắc cậu có thể tưởng tượng ra cô đã chủ trì bao nhiêu cuộc quây tại căn phòng ký túc xá ở trường Hanover, và cô đã ngủ với những người đàn ông lớn tuổi trong những căn phòng trọ ở Paris. Cậu ước gì mình có thể đến Châu Âu thăm cô vào mùa hè này. Cậu luôn luôn muốn làm chuyện đó với cô ở khách sạn.

“Tớ còn là một đứa bạn tệ bạc nữa, cậu à.” Serena nói tiếp “Tớ hầu như chỉ nói chuyện với Blair lúc trước khi tớ đi. Và quá nhiều thứ đã xảy ra. Tớ thấy hình như nó điên hay sao ấy. Nó thậm chí còn không chào tớ một tiếng nào.”

“Cô ấy không điên,” Nate đáp “Có lẽ cô ấy chỉ cảm thấy mắc cỡ thôi.”

“Phải rồi,” Cô nhìn nhanh vào Nate và nhại lại “Blair chỉ cảm thấy mắc cỡ thôi. Kể từ khi nào Blair biết mắc cỡ vậy ta?”

“À, ừ, cô ấy không điên đâu,” Nate khẳng định.

Serena nhún vai “Chà, dù sao đi nữa tớ cũng phát điên khi trở về với mấy người đấy. Chúng ta sẽ lại làm tất cả những việc trước đây chúng ta từng làm. Tớ và Blair sẽ cúp học và gặp cậu trên mái nhà của Viện bảo tàng. Rồi sau đó tụi mình sẽ trèo xuống cái rạp chiếu phim cũ bằng đường của khách sạn Plaza và xem vài bộ phim điên điên cho đến khi giờ uống cocktail bắt đầu. Rồi sau đó cậu và Blair sẽ mãi mãi bên cạnh nhau, còn tớ sẽ là phù dâu chính tại đám cưới của các cậu. Và sau đó tất cả chúng ta sẽ mãi hạnh phúc, giống như mấy bộ phim thường thế.”

Nate cau mày.

“Đừng nhăn nhó như vậy chứ, Nate.” Serena nói và cười phá lên. “Chuyện như vậy nghe đâu có tệ, phải không?”

Nate nhún vai “Đúng, tớ đoán nó sẽ rất nhộn đó,” cậu nói thế mặc dù cậu rõ ràng không chút xác tín nào vào điều đó.

“Cái gì có vẻ vui nhộn vậy?” một giọng cáu kỉnh bỗng chen ngang.

Cả Nate và Serena giật nảy người và rời mắt khỏi nhau. Đó là giọng của Chuck, và cùng với hẳn còn có Kati, Isabel đang đến, và cuối cùng nhưng cũng không kém phần quan trọng là Blair, đang trông có vẻ thật sự bối rối.

Chuck vỗ mạnh vào vai Nate “Này Nate, xin lỗi chứ, không lẽ cậu quấy rầy cô gái nhà van der Woodsen này cả tối sao?”

Nate khịt mũi và nhấp ly rượu của mình. Ly chỉ còn mỗi đá.

Serena nhìn Blair (hoặc là cô đang cố gắng làm như thế.) Blair trông thật “dữ dằn” với đôi mắt dài màu đen được nó kéo từ xương mắt cá chân lên xương đầu gối và bao chặt những cơ bắp của đôi chân đã quen với các cuộc đấu tennis. Vì vậy mà Serena thôi không nhìn nữa mà quay sang hôn Kati trước tiên, rồi sau đó là Isabel và sau đó là hôn Blair.

Blair chỉ có một chút xiu thời gian để kéo vôi kéo vàng đôi mắt dài của nó lên trước khi chúng trở nên lơ lửng. Khi Serena chỉ cách nó có vài cm, Blair nhìn lên và giả vờ như ngạc nhiên.

“Chào Blair,” Serena kêu lên đầy phấn khích. Cô đặt tay lên đôi vai của cô bạn gái lớn hơn mình và nghiêng người hôn lên cả hai má của bạn. “Tớ xin lỗi cậu rất nhiều vì từ bữa về đến giờ tớ chưa gọi điện cho cậu. Tớ muốn gọi chứ, nhưng mọi việc cứ điên điên làm sao ấy. Tớ có nhiều chuyện để tám với cậu lắm nè!”

Cả ba Chuck, Kati và Isabel huých tay của nhau và nhìn chăm chăm vào Blair. Sự dối trá của cô nàng đã hiện rõ. Cô nàng chẳng biết tí gì về chuyện Serena quay về.

Mặt Blair nóng ran.

Hồng bết cả.

Nate thấy có sự căng thẳng, nhưng cậu nghĩ điều đó do một nguyên nhân hoàn toàn khác gây ra. Liệu Chuck có bẽ xép gì với Blair chưa nhỉ? Liệu thằng đó nó có làm vỡ lở vụ việc? Nate không thể nói trước được Blair thậm chí còn chẳng thèm nhìn đến cậu.

Một khoảnh khắc lạnh lẽo và đông cứng. Hoàn toàn không giống khoảnh khắc mà người ta mong chờ khi được gặp lại những bạn bè lâu năm và thân thiết.

Serena lia mắt qua hết khuôn mặt này đến khuôn mặt khác. Rõ ràng cô đã nói điều gì đó sai, và cô mau chóng đoán ra cái sai đó là gì. *Mình đúng là một con khốn*, cô rửa thầm.

“Ý tớ là tớ xin lỗi vì đã không gọi cho cậu tối qua. Đúng là tớ chỉ vừa đi từ Ridgelyfield trở về. Bố mẹ tớ đã giấu biệt tớ ở đó cho đến khi họ hình dung có thể làm gì được với tớ. Tớ đã cảm thấy chán ngán kinh khủng.”

Giải cứu ngoạn mục.

Cô đợi Blair sẽ mỉm cười biết ơn vì đã kịp thời đỡ đạn cho nó, nhưng tất cả những việc Blair làm chỉ là liếc qua Kati và Isabel để dò xem hai đứa này có để ý gì không. Cách ứng xử kỳ lạ của Blair khiến cho Serena cảm thấy nỗi sợ của cô ngày càng dâng cao. Có thể Nate đã không đoán trúng, có thể Blair đã biết và đang điên tiết với cô. Và Serena đã bỏ lỡ quá nhiều thứ trong một thời gian dài. Ví dụ như cái vụ li dị của ba mẹ Blair. Blair thật là tội nghiệp.

“Chắc cậu đau buồn lắm khi không có bố ở bên cạnh” Serena nói, “nhưng mẹ cậu trông thật tuyệt, còn bác Cyrus thì rất ngọt ngào. Rồi từ từ cậu sẽ quen với sự có mặt của bác ấy thôi.” Cô cười rúc rích.

Nhưng Blair không cười. “Có lẽ thế” nó nói, vừa nhìn ra cửa sổ nơi có xe bánh mì kẹp xúc xích đang đứng bán “Tớ nghĩ là tớ chưa quen với sự có mặt của ông ta.”

Tất cả sáu đứa đứng im lặng một lúc lâu. Khoảnh khắc căng thẳng.

Thứ mà cả bọn cần là một thứ tốt hơn nhiều. Rượu.

Nate lắc lắc cái ly chỉ còn lại những viên đá của mình. “Có ai muốn uống nữa không?” cậu đề nghị, “Tớ sẽ đi lấy thêm.”

Serena giơ ly của nó ra “Cám ơn, Nate” cô nói “Tớ khát muốn chết nè. Các cậu có tin là, ở nhà tớ tại Ridgelyfield, bố mẹ tớ khóa cả một tủ đựng rượu chết tiệt không?”

Blair lắc đầu “Thôi, tớ không uống, cảm ơn,” nó đáp.

“Nếu tớ mà uống thêm ly nữa thì sáng mai đến trường tớ sẽ chẳng làm được trò trống gì,” Kati nói.

Isabel cười to “Cậu có lúc nào mà làm được trò trống gì tại trường” rồi đưa ly cho Nate “Nè, tớ chia của tớ với Kati.”

“Tớ cũng chia luôn” Chuck đề nghị. Nhưng trước khi hắn đi quá xa, bà vander Woodsen đã tiến đến chúng và chạm vào cánh tay con gái.

“Serena” mẹ cô kêu “Bác Eleanor muốn tất cả chúng ta cùng ngồi xuống với nhau. Bác ấy đã sắp xếp thêm một chỗ cho con ngồi cạnh bé Blair để hai đứa có thể ngồi gần nhau rồi đó.”

Serena liếc mắt hồi hộp nhìn Blair, nhưng Blair đã quay đi và tiến thẳng về phía chiếc bàn và ngồi kế cậu em trai 11 tuổi của mình là Tyler, thằng này đã ngồi lì ở chỗ của nó hơn 1 giờ rồi và đang đọc tờ tạp chí Rolling Stone. Thần tượng của Tyler là đạo diễn điện ảnh Cameron Crowe, người từng có chuyến đi lưu diễn vòng quanh thế giới cùng với tay rock Led Zeppelin khi mới 15 tuổi. Nó luôn từ chối nghe nhạc băng đĩa CD và khẳng khái là nghe đĩa nhựa sẽ tuyệt hơn. Blair e là cậu em trai của mình lớn lên sẽ trở thành một kẻ thất bại.

Thu hết can đảm, Serena kéo một chiếc ghế lại ngồi cạnh Blair.

“Blair này, tớ xin lỗi vì tớ thật là đứa khốn nạn” cô nói, vừa tháo cái sợi dây quần quanh chiếc khăn ăn bằng vải lanh và trái khăn vào lòng. “Vụ đồ vỡ của bố mẹ cậu chắc đã khiến cậu tỏm phát ốm.”

Blair nhún vai và chộp lấy một cuốn bánh bột nhồi chua để trong cái rổ trên bàn. Nó bẻ cái bánh ra làm hai và nhét một chiếc vào mồm. Những vị khách khác đang dần tiến về bàn tiệc và tìm đúng chỗ ngồi của họ. Blair thừa biết là rất bất lịch sự đã ăn trước khi khách khứa ngồi xuống đủ cả, nhưng nếu miệng nó bận làm việc thì nó sẽ không thể nói, mà nó thật sự chẳng cảm thấy thích nói năng gì vào lúc này.

“Tớ ao ước là tớ đã có thể ở đây” Serena nói vừa nhìn Blair đang trét một thỏi bơ Pháp dày cộm lên phần bánh còn lại. “Nhưng tớ đã có một năm điên khùng rồi. Tớ có lắm thứ chuyện thần kinh để kể cho cậu nghe nè.”

Blair gật gật đầu và chậm rãi nhai cuốn bánh của mình chẳng khác nào con bò đang nhai rơm. Serena chờ Blair chẳng nói năng gì cả, nó cứ tiếp tục nhai. Blair chẳng muốn nghe bất cứ chuyện gù ngoa ngoắt của Serena hết. Trong khi nhỏ bạn được đi xa còn nó phải kẹt cứng ở xó nhà hàng ngày, chứng kiến cảnh bố mẹ cứ khẩu chiến với nhau về những chiếc ghế cổ lỗ sĩ, mà có ai ngồi đến chúng đâu cơ chứ, về những tách uống trà cũng chẳng ai dùng đến và về hăm bà láng nhằng những thứ xuẩn ngốc và đắt tiền khác.

Còn Serena rất muốn kể cho Blair nghe về Charles, một anh chàng gốc Jamaica ở trường Hanover. Thằng này đã rủ cô trốn đến Jamaica để cưới nhau. Và về Nicholas, một cậu bạn người Pháp, đứa chẳng bao giờ mặc quần trong, đã lái chiếc Fiat bé tẹo đuổi theo chuyến tàu hỏa của cô từ Paris tới Milan. Về những trò hút hít loạn xạ ở Amsterdam và một lần cô còn ngủ trong một công viên với đám gái điếm say xỉn vì cô quên mất là mình đang ở đâu. Cô muốn kể cho Blair biết bao nhiêu chuyện cô chán nản như thế nào khi phát hiện ra trường Hanover không cho cô lên trung học, đơn giản vì cô vắng mặt vài tuần lễ đầu tại trường này. Cô muốn nói với Blair cô sợ hãi như thế nào khi cô phải quay về trường Constance vào ngày mai, vì cô đã không thật sự học hành nghiêm túc trong suốt năm qua và cô cảm thấy hoàn toàn chán nản khi không còn giữ liên lạc với bạn bè.

Nhưng Blair chẳng quan tâm gì sất. Nó tiếp tục chộp thêm một cuốn bánh và cắn một miếng rở to.

“Mời cô rượu vang Côte du Rhone đang chảy vào ly của mình và một lần nữa lại nghĩ đến *Biển Đỏ*. Có thể Blair đã thật sự biết tất cả, cô nghĩ. Có phải tất cả là do điều đó gây ra không? Có phải vì thế mà Blair hành xử kỳ cục không?

Serena liếc nhìn Nate lúc này đang ngồi phía phải cách có bốn chiếc ghế, nhưng Nate vẫn đang say sưa trò chuyện với bố cô. Chắc chắn là họ bàn tán chuyện thuyền bè gì đấy.

“Vậy là cậu và Nate vẫn yêu nhau say đắm phải không?” Serena mạo hiểm bắt chuyện “Tớ cá là hai đứa cậu thế nào cũng cưới nhau.”

Blair nuốt ực một ngụm rượu vang, chiếc nhẫn hồng ngọc nhỏ của nó va lanh canh vào thành ly. Nó lại vớ lấy miếng bơ và phết một miếng to lên bánh.

“Này, này Blair” Serena kêu lên, thúc mạnh vào khuỷu tay của cô bạn “Cậu có bị làm sao không vậy?”

“À à” Blair líu ríu. Câu trả lời mà nó dành cho câu hỏi của Serena chẳng gì hơn là một câu chung chung mơ hồ để lấp khoảng trống gượng gạo khi nó đang chăm chú vào chiếc bánh của mình, “Tớ khỏe!”

Esther bùng ra một con vịt và trứng rán phồng với quả cây sồi, rau cải xào và nước sốt quả việt quất. Ngay lập tức, bàn tiệc rộn ràng tiếng lanh canh của chén đĩa bạc và những tiếng xuyết xoa nho nhỏ “Ngon quá!” Blair chắt đồng thức ăn vào đĩa và hì hục ăn như thể cả tuần liền nó bị bỏ đói. Nó chẳng màng đến chuyện nó bị bội thực hay không, chỉ cần không phải nói chuyện với Serena là được.

“Ồi chào” Serena nhìn Blair đang vực mặt vào ăn “Cậu chắc là đói lắm hả.”

Blair gạt đầu và xúc một nùi rau cải xào đưa vào miệng. Nó ực một ngụm rượu vang để nuốt trôi. “Đói chết đi được” nó đáp.

“Serena này,” Lão Cyrus gọi Serena từ chỗ ngồi phía đầu bàn “Kể cho bác nghe về nước Pháp đi. Mẹ con nói mùa hè này con đi nghỉ ở miền Nam nước Pháp. Có thật là tụi con gái Pháp không mặc áo tắm trên bãi biển?”

“Dạ, đúng ạ” Serena nhướn lông mày một cách hài hước. “Nhưng không chỉ con gái Pháp đâu bác. Con cũng có bao giờ mặc đồ tắm ở đó đâu. Vậy nên con mới có làn da rậm nắng như vậy nè.”

Blair đang cắn một miếng trứng phồng to và nó nôn miếng trứng vào ly rượu vang của mình. Miếng trứng nổi lênh bênh trong thứ chất lỏng màu đỏ của rượu và ngấm nước sũng ra như một cái bánh bao con cho đến khi chị Esther mau chóng đem cái ly đi và thay cho Blair ly rượu khác.

Không ai để ý thấy cảnh đó. Cả bàn tiệc đang chú mục vào Serena và cô tiếp tục thu hút các thánh giả của mình vào những câu chuyện đi du lịch ở Châu Âu bằng qua sa mạc. Khi Blair ăn xong đĩa thịt vịt thứ hai, nó ăn tiếp một bát bột sắn phủ sô-cô-la, nó đưa từng muỗng bột vào miệng nhip nhàng với giọng của Serena đang kể chuyện. Cuối cùng, bụng nó đau dữ dội và muốn ói. Blair đẩy chiếc ghế ngồi ra phía sau và chạy vội xuống hành lang để về căn phòng ngủ của mình và lao thẳng vào phòng tắm.

“Blair,” Serena gọi với theo cô. Cô đứng dậy “Xin lỗi ạ” cô nói và chạy nhanh theo bạn để xem chuyện gì xảy ra. Cô chẳng cần chạy quá nhanh vì Blair chẳng đi đâu xa xôi cả.

Khi Chuck nhìn thấy Blair lao khỏi bàn, rồi sau đó là Serena thì hấn gục đầu về biết chuyện và huých vào khuỷu tay của Isabel “Blair nó *dính* rồi!” hấn nghĩ thầm “Tuyệt cú mèo.”

Nate quan sát hai cô gái vừa chạy khỏi bàn với cảm giác bất an. Cậu dám chắc thứ mà mấy đứa con gái tám với nhau trong nhà tắm chẳng có gì ngoài tình ái.

Và hiển nhiên, cậu hoàn toàn đúng.

Blair quỳ gối và dùng ngón tay giữa móc xuống họng. Nước mắt nó túa ra dàn dụa rồi bụng nó quật lên dữ dội. Nó cũng từng làm như thế này, nhiều lần rồi. Cảm giác đó thật kinh tởm và khủng khiếp và nó biết lẽ ra không nên làm như vậy, nhưng đành thôi vì ít ra nó sẽ cảm thấy dễ chịu hơn khi cơn buồn nôn đi qua.

Cánh cửa phòng tắm của Blair chỉ khép hờ và Serena có thể nghe thấy tiếng của cô bạn mình đang nôn ọe ở bên trong.

“Blair ơi, tớ nè” Serena nhỏ nhẹ hỏi “Cậu khỏe chưa?”

“Chút xiu nữa tớ ra” Blair vừa lau miệng vừa đập lại. Nó đứng dậy và nhấn cần gạt xả bồn cầu.

Serena đẩy cửa bước vào và Blair quay lại, nhìn trừng trừng vào cô. “Tớ khỏe rồi,” Blair nói “Thật sự khỏe rồi.”

Serena kéo nắp bồn cầu lại và ngồi lên đó “Ồ đúng có như một con khốn thế, Blair” cô nói giọng bức tức “Tụi mình thỏa thuận thế nào, nhớ không? Tụi mình chia sẻ với nhau tất cả mọi việc mà.”

Blair với lấy bàn chải đánh răng và ống kem “Chúng ta đã từng như thế” nó nói và bắt đầu đánh răng một cách giận dữ. Nó nặn ra một đồng kem màu xanh. “Mà thử hỏi lần cuối cùng chúng ta trò chuyện với nhau là khi nào? Hình như là từ cái hè đời nào đời nào rồi.”

Serena nhìn xuống đôi bốt da màu nâu đã nhiều chỗ tơ tớp của mình. “Tớ biết, tớ xin lỗi, tớ là đứa tệ hại” cô nói.

Blair giữ giữ cái bàn chải đánh răng và đặt lại vào kệ. Nó nhìn chăm chăm vào bóng mình trong chiếc gương đặt ở phòng tắm. “À, cậu bỏ lỡ nhiều thứ” nó nói, lấy đầu ngón út chùi lớp mascara lem nhem dưới mắt, “Ý tớ là năm qua mọi chuyện thật sự rất khác,” nó sắp sửa buột miệng nói là “khó khăn” nhưng “khó khăn” thì nghe có vẻ như nó giống một nạn nhân quá. Giống như thể nó chỉ có thể sống thoi thóp khi không có Serena ở bên cạnh. Nói “rất khác” nghe ổn hơn.

À, vậy là đúng rồi.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt hai cô gái chạm nhau đầy cảnh giác. Sau cùng, Serena nún vai, “À, mà cậu đừng lo ngại gì chuyện giữa tớ và Nate,” cô nói “cậu biết đấy, bọn tớ chỉ là bạn bè. Và ngoài ra, tớ ngán ngấm lũ con trai lắm rồi.”

Môi của Blair cong lên. Hiển nhiên là Serena muốn nó hỏi lại cô cái câu “*Tại sao, vì sao mà cậu lại chán bọn con trai?*” Nhưng Blair không có ý định để Serena cảm thấy thỏa mãn. Nó chỉnh cái áo len của mình cho thẳng thớm rồi lại liếc nhìn mình trong gương một lần nữa. “Tớ sẽ gặp cậu ngoài bàn tiệc,” nó nói và đột ngột bước ra khỏi phòng tắm.

Khốn kiếp, Serena rửa nhưng cô vẫn ngồi yên tại chỗ. Chẳng có ích gì khi leo đèo theo sau Blair lúc này trong khi nó hiển nhiên là đang trong tâm trạng khùng điên dở hơi. Ngày mai đến trường mọi thứ sẽ ổn cả thôi. Tụi nó sẽ lại là một trong những đôi bạn nổi tiếng trong phòng ăn trưa của trường, cùng nhau ăn yogurt chanh và rau diếp xanh. Như thế thì chẳng giống chút nào với việc hai đứa sẽ cắt đứt tình bạn bè cả.

Serena đứng dậy và kiểm tra lại lông mày của mình trong gương rồi dùng cây nhíp của Blair nhổ vài sợi mất trật tự. Cô lấy từ trong túi ra một thỏi son bóng hiệu Urban Decay Gash và quẹt một lớp lên môi. Sau đó cô nhặt cái bàn chải tóc của Blair lên và bắt đầu chỉnh sửa lại mái tóc. Sau cùng cô đi tiểu và quay trở lại bữa tiệc tối, bỏ quên thỏi son bóng cạnh chiếc chậu rửa mặt trong phòng tắm của Blair.

Khi Serena ngồi xuống ghế, Blair đang ăn phần bánh pudding thứ hai của nó còn Nate đang vẽ lên mặt sau của cái hộp diêm cho lão Cyrus hình dung ra chiếc thuyền buồm tuyệt vời của cậu. Ngồi phía trên kia bàn, Chuck giơ cao ly rượu vang như muốn nâng ly với Serena. Cô nâng ly hưởng ứng dù hoàn toàn không có ý tưởng hay ho gì để chúc mừng cả, cô luôn uống cạn vì bất cứ điều gì.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để đảm bảo khách quan. Cụ thể là tên tôi.

Xin chào các cậu!

S bị bắt gặp quả tang mua bán gì đó trên bậc thang của Bảo tàng Metropolitan.

À, hiển nhiên là chúng ta đã có một khởi đầu tốt đẹp. Các cậu đã gửi cho tớ hàng tá email, và tớ đã đọc tất cả thư trong khoảng thời gian thú vị nhất. Cảm ơn các cậu rất nhiều. Không phải là việc trở nên xấu xa cũng có cảm giác thú vị riêng hay sao?

Email của các cậu:

H: Chào GNC!

Tui nghe nói cảnh sát vừa phát hiện một cô gái ở New Hasmpshire nằm trần truồng trên một cánh đồng bên cạnh một bầy gà chết. Người ta nghĩ cô ấy bị một loại bùa mê thuốc ếm quỷ quái hay thứ gì đó. Bạn có nghĩ đó là S không? Ý tui là nghe cũng có vẻ giống kiểu cô ấy đúng không?

-langhangtuoil8

Đ: langhangtuoil8 thân mến,

Tớ không biết có đúng không, nhưng nếu thế thì cũng không có gì đáng làm ngạc nhiên. S là một người mê gà. Có một lần, trong công viên, tớ nhìn thấy cô ta ăn một chậu đầy gà chiên mà không kịp ngừng lại để thở. Nhưng thôi cứ cho là hôm ấy cô ta bị ai đó dùng một cái ống điều quát mạnh vào đầu đi.

-GNC

H: GNC thân mến,

Tên của tớ bắt đầu bằng chữ S và tớ cũng có mái tóc màu vàng!!! Tớ cũng vừa quay về trường học cũ ở thành phố New York sau khi bỏ trường nội trú. Tớ cảm thấy phát bệnh với đủ thứ quy tắc luật lệ người ta đặt ra ở đó rồi, ví dụ như không được uống rượu, không được trai gái trong phòng mình. Nhưng dù sao đi nữa, giờ thì tớ cũng có một căn nhà riêng rồi và tớ sẽ tổ chức một bữa tiệc vào thứ bảy tới – có muốn đến chơi không?

-thiennuchandai

Đ: thiennuchandai thân,

Cái cô S mà tớ lấy làm hình mẫu cho nhân vật của tớ hiện vẫn đang sống với bố mẹ của cô

ấy giống như hầu hết những cô gái 17 tuổi khác. Cậu là một con khốn may mắn đó.

-GNC

H: Chuyện gì xảy ra vậy hả GNC?

Tối qua một vài thằng tôi quen đã có được một mẩu thuốc lắc từ một cô bé tóc vàng chúng tôi gặp ở bậc thang của Bảo tàng mỹ thuật Metropole. Mấy thứ thuốc này đều được dán nhãn có chữ **S** bên ngoài. Đó là do trùng hợp hay là sao?

-hoangmang15

Đ: hoangmang15 thân,

“Ái chà chà!” là tất cả những gì tôi có thể nói.

-GNC

3 gã trai và 2 cô gái

I và **K** sẽ gặp một chút rắc rối với những bộ váy xinh đẹp mua ở hiệu Bendel nếu họ cứ dừng lại cái quán Ba gã trai để uống sô-cô-la nóng và ăn khoai tây chiên mỗi ngày. **I** đã một mình ghé qua đó để xem mọi thứ nhặng xị ra sao, bởi bàn ở đây thì dễ thương, nếu bạn thích được ai đó có lông tai, nhưng thức ăn thì tệ hơn nhiều so với quán **Jackson Hole** và những người bình dân ở đây thì giống như là đã 100 tuổi rồi không bằng.

Những cảnh trông thấy

C bị bắt gặp khi đến Tiffany tìm một cặp cài khuy cổ áo vét có lồng chữ cái để dự tiệc. Có nên nói xin chào không nhỉ? Tớ đang đợi được mời dự tiệc đó. Mẹ của **B** bị bắt gặp đang tay trong tay với một người đàn ông mới quen ở cửa hàng Cartier. Hừm, khi nào họ cưới nhau nhỉ? Tớ còn bắt gặp: một cô gái có điệu bộ cực kỳ giống **S** vừa bước ra khỏi một bệnh viện tư chuyên khám bệnh qua đường tình dục ở khu Lower East. Cô ta đội một bộ tóc giả dày màu đen và mang một cặp kính râm to kiểu trông như đang cải trang vậy. Và vào lúc rất khuya tối qua, **S** bị bắt gặp đang nghiêng người ra khỏi cửa sổ phòng ngủ của cô ở Đại lộ Nam, trông cô có vẻ mệt mỏi một chút.

À, đừng có nhảy xuống nhé bé yêu, mọi việc chỉ đang bắt đầu tốt đẹp hơn.

Đó là tất cả những thứ tớ muốn chia sẻ. Gặp các cậu ngày mai tại trường nhé.

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Nghe lời thiên sứ hát

“Chào mừng các em đã trở lại trường,” bà giáo McClean nói, bà ta đang đứng phía sau bục diễn thuyết trong khán phòng của trường. “Cô hy vọng tất cả các em đã có một kỳ nghỉ dài tuyệt vời. Cô cũng đã đi nghỉ Vermont và quả thật vùng đó chẳng khác nào thiên đường.”

Tất cả 700 học sinh ở tại trường Constance Billard, từ cấp mẫu giáo đến lớp 12, cùng 50 khoa và tất cả những cán bộ nhân viên của trường đang lên cười rúc rích. Mọi người đều biết việc bà cô McClean có một người bạn gái ở Vermont. Tên của cô ta là Vonda và cô ta làm nghề lái máy kéo. Bà McClean còn có một hình xăm ở bắp vế trong với dòng chữ “Cười lên em đi Vonda.”

Thề là chuyện này có thật 100%.

Bà McClean, hay còn được gọi là bà M. theo cách của các coo gái, chính là hiệu trưởng của trường nữ này. Nghề chính của bà là xúc tiến những việc mang lại hiệu quả cao nhất, cụ thể là giúp các nữ sinh tại đây, sau khi rời trường, hoặc là sẽ được vào những trường đại học danh tiếng nhất, hoặc là phải có được cuộc đời sung sướng nhất. Bà ta luôn mất kiên nhẫn trước những kẻ thất bại – tỉ như những đứa học trò cứ đọng đến là đau yếu hay làm bài kiểm tra SATs với mức điểm tệ hại.

Bà ta sẵn sàng triệu tập bác sĩ tâm thần, nhà tư vấn, các gia sư khi cần để chắc chắn rằng từng cô gái của mình nhận được sự chú ý cần thiết, đủ để cho họ có thể lấy được điểm số cao, lên lớp đều đặn, và được các đại học lớn mà cô ta chọn trải thảm mời vào học.

Bà M. cũng không thể dung thứ cho những việc hèn hạ. Trường Constance luôn bị xem là một trường đầy rẫy đủ kiểu loại thành kiến và khuôn mẫu. Câu cách ngôn quen thuộc của bà hiệu trưởng là: “Một con sâu luôn làm rầu nồi canh.” Một đứa con gái nào lỡ bị đứa khác nói xấu dù là việc nhỏ nhất cũng bị phạt bằng cách cách ly một ngày và phải làm cho xong một bài tập về nhà cực kỳ hóc búa. Tuy nhiên, những hình phạt này cũng ít khi cần thiết. Bà M. luôn sung sướng làm ngơ trước những gì đang diễn ra tại ngôi trường của mình. Dĩ nhiên, bà làm sao có thể nghe thấy hết những lời thì thầm của tụi học sinh trung học đang xì xào dưới những hàng ghế phía sau chiếc bục diễn thuyết của bà.

“Tớ tưởng cậu nói Serena sẽ quay lại trong hôm nay” Rain Hoffstetter thì thầm với Isabel Coates.

Sáng hôm đó, Blair, Kati, Isabel và Rain, cả bọn đứng túm tụm với nhau vừa hút thuốc lá vừa uống cà phê trước khi tiết học bắt đầu. Trong hai năm qua, sáng nào bọn này cũng làm những việc giống hệt nhau và chúng càng thắc thỏm mong là Serena có thể tham gia với chúng. Nhưng lớp học đã bắt đầu được 10 phút rồi mà bóng dáng của Serena vẫn bất tăm.

Blair không thể chịu đựng được cảm giác buồn bực trong lòng khi Serena, thậm chí còn dựng được một bức màn huyền ảo hấp dẫn quanh việc cô nàng trở về hơn cả lúc cô nàng từng ở đây. Hầu hết đám bạn trong lớp đều ngơ ngậy không yên trên ghế, như thể cô ta là một ngôi sao danh tiếng.

“Có thể tối qua nó say thuốc quá nên hôm nay không đi học nổi rồi,” Isabel thì thầm. “Tớ thề là tối qua nó ở trong phòng tắm nhà Blair suốt một giờ. Ai mà biết nó làm gì trong đó chứ.”

“Tớ nghe nói nó bán mấy viên thuốc có dán tem chữ S ở phía bên ngoài. Nó cũng nghiện túy lúy thuốc đó rồi” Kati kể cho Rain.

“Cứ chờ nó xuất hiện xem sao” Isabel nói “Một đứa nhiều sự.”

“Chà chà” Rain thì thào “Tớ nghe nói nó làm trò bùa chú trong hội nhóm gì đó ở New Hampshire.”

Kati cười rúc rích “hổng chừng nó mời tụi mình tham gia đó.”

“Sao hử?” Isabel nói “Nó có thể cởi trần nhảy nhót với lũ gà nếu nó muốn làm thế, nhưng đừng hòng tớ tham gia nhé. Không đời nào.”

“Dù sao đi nữa thì chỗ nào cho cậu chứa gà sống tại thành phố lớn như vậy” Kati hỏi.

“Thối quá đi” Rain nói.

“Bây giờ tôi muốn tất cả chúng ta cùng hát bài thánh ca. Xin mời các em đứng lên và mở sách thánh ca, trang 43,” bà cô McClean hô to.

Bà Weeds, cô giáo dạy nhạc có mái tóc quăn thành từng búp, bắt đầu gảy một vài nốt đầu tiên trong bài thánh ca quen thuộc đặt trên một góc của chiếc đàn dương cầm, và rồi đồng loạt 700 cô gái đứng dậy và đồng thanh hát.

Tiếng hát của dàn đồng ca vọng xuống góc đường số 90, nơi Serena đang vừa quẹo sang vừa lẩm bẩm rửa sả vì đi học trễ. Kể từ kỳ thi cuối của lớp 11 tại trường Hanover vào tháng 6 vừa qua cô đã không thể nào dậy sớm như thế này và cô cũng quên là việc dậy sớm khủng khiếp như thế nào.

“Lắng nghe lời thiên sứ hát
Vang danh đến chúa hài đồng
Mặt đất yên tĩnh, độ lượng
Tội đồ và Chúa hòa mình”

Jenny Humphrey, nữ sinh lớp 9 của trường Constance lặng lẽ nhép miệng theo lời bài hát. Nó xem chung với một đứa đứng bên cạnh cuốn thánh ca mà nó đã tự viết bằng lối chữ viết tay bay bướm đặc biệt theo kiểu thư pháp. Phải mất cả mùa hè nó mới hoàn thành công trình này và tập sách thánh ca trông thật đẹp. Rồi đây, 3 năm sau, Viện Thiết kế và Nghệ thuật Pratt chắc chắn phải để mắt đến nó. Còn lúc này, nó luôn cảm thấy xấu hổ đến chết được khi cho bọn bạn dùng chung cuốn sách của nó, đó là lý do vì sao nó không thể hát to lên. Hát to lên chẳng khác nào như đang làm bộ làm tịch hiên ngang, như thể nó đang hát “nhìn tui đi, tui hát theo cuốn sách thánh ca tự tôi thiết kế và viết ra. Tui có sành điệu không chứ?”

Lúc này Jenny thích được tàng hình hơn. Nó vừa lên năm đầu trung học, có vóc dáng bé xíu, tóc xoăn, vì vậy chắc việc tàng hình sẽ dễ hơn nếu như bộ ngực của Jenny không quá đồ sộ như hiện nay. Mới 14 tuổi mà nó đã mặc cỡ áo ngực 34D rồi.

Các cậu có hình dung nó trông như thế nào không?

“Lắng nghe lời tuyên sứ thánh
Chúa sinh ra ở Bethlehem”

Jenny đang đứng ở phía cuối của dãy ghế xếp cạnh khung cửa sổ gần bức diễn thuyết mở hướng nhìn xuống đường 90.

Đột nhiên, mắt nó dính chặt vào một thứ đang cử động trên đường. Mái tóc vàng bay bồng bênh. Áo choàng len sọc vuông. Giày boots cao màu nâu. Đồng phục mới màu nâu sẫm – sự lựa chọn trang phục quá kỳ quặc nhưng quái cái là người mặc có thể kết hợp chúng một cách hài hòa. Trông người mặc giống như là... nhưng không thể là... nhưng cũng có thể là... không thể được... lẽ nào lại là...?

Nhưng đúng là thế thật.

Chỉ chớp mắt sau Serena van der Woodsen đã đẩy cánh cửa gỗ nặng nề của khán phòng và bước vào trong, đưa mắt tìm lớp học của mình. Cô đang thở hụt hơi và tóc tai bị gió thổi rối tung. Hai má cô ửng hồng và mắt sáng lấp lánh sau khi chạy qua hết 12 dãy nhà qua Đại lộ 5, để đến lớp. Cô trông còn lộng lẫy hơn những gì mà Jenny nhớ về cô.

“Ôi trời ạ,” phía cuối căn phòng, Rain đang thì thào với Kati “Bộ trên đường đến đây nó

nhặt được bộ quần áo đỏ ở trại tế bần hả?”

Bà Weeds kết thúc bài thánh ca bằng một hợp âm cắt ngang đột ngột.

Bà M. hắng giọng: “Và bây giờ là phút mặc niệm cho những người anh em kém may mắn hơn chúng ta. Đặc biệt là dành cho những người con đất Mỹ đã bỏ mạng để lập nên quốc gia này, cho những người chúng ta không thể hối tiếc khi vinh danh họ trong Ngày Columbus hôm nay.

Gần như cả gian phòng cùng im lặng.

“Có thấy cái cách Serena đặt tay lên bụng của nó không? Chắc nó đang mang thai,” Isabel Coates thì thào với Rain Hoffstetter “Ai có bầu cũng làm thế.”

“Mà có thể là sáng nay nó đi phá thai rồi. Có lẽ vậy mà nó đi học trễ đó,” Rain thì thào đáp lại.

“Bố của tao vừa đóng tiền vào trại cai nghiện Phoenix House” Kati nói với Laura Salmon “Tao sẽ bắt gặp Serena nếu nó ở đó. Tao cá đó là lý do nó quay trở về đây giữa học kỳ dở dang thế này. Nó đang trong giai đoạn được điều trị và bị thử thách mà.”

“Tớ nghe nói tụi học sinh ở trường nội trú thường trộn thuốc Comet với quế và cà phê uống liền rồi ngủ chùng. Kiểu này thì nhanh và gọn nhưng mà nếu hít lâu quá sẽ khiến da dễ chuyển sang màu xanh lá cây,” Nick Button nói chen vào “rồi mày sẽ bị mù rồi sau đó mày chết luôn.”

Blair chăm chú nghe lũ bạn gái tám chuyện và mỉm cười.

Bà M. quay sang gật đầu với Serena.

“Các em, cô muốn tất cả các em cùng chào đón người bạn cũ của chúng ta đã quay lại, Serena van der Woodsen. Bạn Serena sẽ nhập học lại bậc phổ thông ở trường của chúng ta vào ngày hôm nay,” bà M. mỉm cười “Sao em không đi tìm một chỗ ngồi đi Serena?”

Serena nhẹ nhàng bước xuống lối đi giữa các dãy ghế trong khán phòng và ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh Lisa Skyes, một đứa học lớp 2 có bệnh kinh niên là thích ngoáy mũi.

Con nhỏ Jenny không thể nào kiềm chế bản thân được nữa. Serena van der Woodsen! Chị ấy đang ở ngay đây, trong cùng một căn phòng với nó, chỉ cách có vài bước chân. Đây là sự thực. Và chị ấy trông quá ư là đàn bà đi.

Không biết là chị ấy đã làm chuyện đó bao nhiêu lần rồi ta? Jenny nghĩ thầm.

Nó tưởng tượng ra cái cảnh Serena cùng một cậu chàng có mái tóc vàng hoe ở trường Hanover cùng nhau nằm dựa vào một gốc cây cổ thụ. Cái áo khoác của anh chàng kín đủ cho cả hai người. Serena chắc là đã phải lên ra khỏi kyd túc xá của trường nội trú mà quên mang theo áo khoác. Chị ấy đang rất lạnh và tóc thì dính đầy nhựa cây. Nhưng cũng đáng để hai người làm thế.

Sau đó Jenny vẽ ra cảnh Serena và một cậu trai tưởng tượng khác đang cùng ngồi trên cáp treo. Cáp treo chẳng may bị kẹt và Serena phải trèo vào lòng của chàng trai để sưởi ấm. Cả hai bắt đầu hôn nhau và không thể dừng được. Đúng lúc cả hai đang say sưa thì chẳng may cáp treo lại hoạt động và ván trượt của cả hai dính rồi vào nhau vì thế mà cả hai người phải ngồi lại trên ghế để cáp dần xuống đồi và đi thêm một tua nữa.

Cảm giác thật là Yo Most, Kenny nghĩ. Không còn bàn cãi gì nữa, Serena van der Woodsen là cô gái sành điệu nhất thế giới này. Sành điệu hơn hẳn bất kỳ cô nàng nữ sinh nào khác ở trường phổ thông. Và lại càng sành điệu hơn khi chị ấy nhập học trễ, vào giữa đợt học kỳ, đúng y như thế này đây.

Không kể các cậu là con nhà giàu có và cao sang đến đâu, trường nội trú là nơi có thể biến các cậu thành đứa chẳng khác nào vô gia cư. Trong trường hợp của Serena thì là trở thành một đứa con gái đẹp say đắm.

Cô đã không đụng chạm gì đến mái tóc của mình suốt một năm qua. Tối qua, cô buộc tóc nhong ra phía sau nhưng hôm nay cô buông cho tóc thả dài xuống và trông nó rối tung. Cái áo sơ mi trắng kiểu con trai của cô bị sờn một chút ở cổ áo và tay áo; nhìn xuyên qua nó, người ta có thể thấy thấp thoáng chiếc áo ngực bằng ren màu hồng. Chân cô mang đôi giày bốt buộc dây

màu nâu mà cô thích, còn một bên đôi tất màu đen của cô có lỗ thủng rõ to phía sau đầu gối. Tệ hơn cả, cô đã phải mua tất cả đồng phục mới, vì cô đã vứt bỏ tất cả những đồng phục của mình vào thùng rác khi cô rời nhà vào ở trong trường nội trú. Bộ đồng phục mới của cô là thứ gây rắc rối nhất.

Những bộ đồng phục mới là tàn tích đáng ghét của thời học lớp 6, năm mà các nữ sinh của trường Constance chuyển từ mặc áo thun thắt dây lưng sang mặc váy. Những bộ váy mới này được may từ vải nhân tạo có xếp ly trông thật cứng nhắc và thiếu tự nhiên. Chất liệu của các bộ đồng phục này thì thật là kinh khủng, màu sắc thì lấp lánh lờ lợet và mới nguyên một màu: màu nâu hạt dẻ. Thật phát tởm. Và đó lại chính là cái bộ đồng phục màu nâu hạt dẻ mà Serena chọn mặc trong ngày đầu tiên cô trở lại trường Constance. Hơn nữa, cô giữ nguyên tất cả những thứ cũ kỹ đó trên người cô từ đầu đến gót chân! Tất cả những nữ sinh cấp phổ thông khác đều mặc những chiếc váy cũ bằng len màu xanh biển mà chúng đã mặc từ năm lớp 6. Chúng lớn quá nhanh và các bộ váy ngày càng ngắn lại. Mà váy càng ngắn thì cô gái mặc càng sành điệu.

Còn Blair, nó không lớn quá nhanh nhưng nó lại có bí quyết riêng trong việc làm cho váy mình ngắn đi.

“Thật ra là nó đang mặc cái gì trên người vậy?” Kati Farkas rít lên.

“Có lẽ nó nghĩ cái bộ quần áo màu nâu đó trông giống hàng hiệu Prada hoặc một thứ hàng hiệu nào đấy,” Isabel cười khẩy.

“Tớ nghĩ là nó đang cố thực hiện một bài diễn văn đại loại như...” Isabel thì thầm “Này, mọi người nhìn này, tôi là Serena, tôi xinh đẹp nên tôi có thể mặc bất cứ thứ gì mà tôi muốn mặc.”

Đúng là nó có thể như thế thật, Blair thầm nghĩ. Đó luôn là một trong những thứ mà Serena khiến cho Blair tức điên lên được. Thứ gì vạ vào người cô ta cũng khiến cô ta trông đẹp hơn lên.

Nhưng còn hơn cả trông Serena như thế nào, có một điều khiến cho cả Jenny và tất cả những người trong căn phòng đều thật sự muốn biết là “*Tại sao Serena lại quay về?*”

Tất cả bọn họ đều ngó cổ lên để dò xét. Liệu ánh mắt của cô có buồn bã không? Liệu cô có bầu không? Liệu cô có dấy hiệu nghiện ngập gì không? Cô có bị đánh gãy cái răng nào không? Và liệu rằng có bất cứ điều gì ở cô đã trở nên khác trước kia không?

“Hình như có một cái sẹo trên má của nó phải không ta?” Rain thì thào.

“Tớ nghe nói, có một đêm, khi đang trao đổi ma túy thì nó bị rạch mặt đó” Kati thì thào lại “Hình như là nó phải phẫu thuật tạo hình ở Châu Âu trong đợt hè rồi, nhưng bác sĩ ở đó che dấu vết không được khéo lắm.”

Bà McClean đã bắt đầu đọc to lời bản thánh ca. Serena ngồi dựa lưng vào ghế và bắt chéo hai chân và nhắm mắt lại, tận hưởng một cảm giác hết sức thân thuộc là được ngồi giữa căn phòng cũ với rất đông những đứa con gái khác và nghe lại giọng nói của bà M.. Cô không biết tại sao vào sáng nay, khi chuẩn bị để đi học trong ngày đầu trở lại, cô có vẻ căng thẳng đến như thế. Cô thức trễ và chỉ kịp mặc quần áo trong 5 phút, vội vàng đến nỗi đập móng chân cái nhọn hoắt vào chiếc tất đen, khiến nó bị thủng một lỗ. Cô chọn mặc chiếc áo sơ mi cũ kỹ, đã sờn của anh Erik bởi nó phảng phất mùi gợi nhớ đến anh. Erik từng đi học trường nội trú của Serena nhưng giờ anh ấy đã lên đại học rồi và cô nhớ anh trai của mình kinh khủng.

Ngay khi cô sắp rời nhà đến trường, mẹ cô đã kịp để mắt đến cô và có lẽ Serena đã bị buộc phải đi thay bộ quần áo khác nếu cô không có lý do là đã quá muộn giờ đến lớp.

“Tuần này,” mẹ cô nói “Hai mẹ con mình sẽ đi mua quần áo và mẹ sẽ dẫn con đến thẩm mỹ viện chỗ mẹ thường đến. Con không thể ra ngoài đường với bộ dạng như thế ở đây Serena à. Mẹ không quan tâm là ở trường nội trú người ta để cho con tự do ăn mặc như thế nào.” Sau đó bà hôn vào má cô con gái rồi quay trở lại ngủ tiếp.

“Trời ạ, tớ nghĩ là cô ả trông có vẻ ngái ngủ” Kati thì thầm vào tai Laura.

“Có lẽ nó chỉ cảm thấy mệt thôi” Laura thì thào “tớ nghe nó bị đuổi cổ ra khỏi trường vì đã ngủ với tất tần tật con trai ở đó. Mỗi lần như thế nó lại khắc một dấu lên bức tường trên giường

ngủ của nó. Bạn cùng phòng nó kể thế đó và đó là lí do vì sao mà nó bị phát hiện ra.”

“Thêm nữa, khuya nào cả bọn cũng nhảy vũ điệu gà vớ nhau,” Isabel để thêm vào khiến cho mấy đứa con gái cười khúc khích như điên.

Blair cắn môi, cố nán một tiếng cười to. Trời, cứ nghĩ đến cảnh đó thì quả thực buồn cười.

Một fan cuồng khác của S

Nếu Jenny Humphrey mà nghe được các cô gái ở trường túm tụm lại để bàn tán về Serena van der Woodsen, thần tượng của nó, thì chắc nó sẽ thui cho cả lũ một trận ra trò. Ngay khi buổi cầu kinh vừa kết thúc, Jenny đã vệt đám bạn học qua một bên và lao vào hành lang để gọi điện thoại. Anh trai của nó là Daniel, sắp vãi đái đến nơi khi nghe cô em gái gọi điện.

“Việc gì?” Daniel Humphrey nghe máy sau khi chuông đổ dồn ba hồi. Khi đó cậu đang đứng ở góc đường ở phố 77 và Đại lộ West End, phía bên ngoài trường dự bị Riverside để đốt một điếu thuốc. Cậu nheo nheo đôi mắt màu nâu sẫm cố tránh cái nắng thẳng 10 gay gắt. Dan vốn không quen với ánh nắng mặt trời. Cậu luôn dành phần lớn thời gian rảnh rỗi để nằm trong phòng riêng, đọc những bài thơ bệnh hoạn theo thuyết hiện sinh có nội dung về số phận cay đắng của nhân loại. Cậu là một chàng xanh xao nhợt nhạt, với mái tóc rối nùi và một thân hình gầy nhom của ngôi sao nhạc rock.

Thuyết hiện sinh là một cách để tiêu diệt lòng ham muốn của bạn.

“Đoán thử xem ai vừa trở về nè?” Dan nghe tiếng em gái thét lên đầy phấn khích trong điện thoại.

Giống như Dan, Jenny là một đứa rất cô đơn, và khi nó có nhu cầu trò chuyện, nó luôn luôn điện thoại cho anh nó. Nó cũng là đứa đã bỏ tiền mua cho cả hai anh em hai cái điện thoại di động để giữ liên lạc với nhau.

“Jenny, mày không thể...” Dan bắt đầu nói với cái giọng bực bội mà chỉ có những đứa anh lớn mới dám nói thế.

“Serena van der Woodsen” Jenny cắt ngang “chị Serena đã quay trở lại trường Constance rồi. Em vừa thấy chị ấy tại buổi lễ cầu nguyện của trường. Anh có thể tin nổi không?”

Dan nhìn theo một cái nắp đậy của ly cà phê bằng nhựa vừa bay vèo xuống vỉa hè. Một chiếc xe Saab màu đỏ đang chạy vượt đèn vàng xuống Đại lộ West End. Trong đôi giày màu nâu hiệu Hush Puppies, đôi vớ của Dan trở nên ướt nhớp nháp.

Serena van der Woodsen. Cậu rít hơi dài điếu Camel của mình. Đôi tay của cậu run đến nỗi điếu thuốc lập bập trên môi cậu.

“Dan ơ?” em gái của cậu kêu lên the thé trong điện thoại “Anh có nghe em nói không vậy? Anh có nghe rõ em đã nói gì không? Serena đã trở về rồi. Serena van der Woodsen.”

Dan hít một hơi thật sâu. “Ồ vậy hả, tao đang nghe mày nè,” cậu nói, cố giả vờ như không quan tâm chút nào “Rồi sao hả?”

“Rồi sao hả?” Jenny hỏi lại với giọng ngờ vực “ừ đúng rồi, anh làm như anh không bị một cơn đau tim choáng váng vậy. Anh tự phụ quá, Dan à.”

“Không phải vậy, anh nói nghiêm túc đó” Dan trả lời vẻ như ngán ngẫm. “Mày gọi cho anh có việc gì không? Cái gì mà anh quan tâm.”

Jenny thở dài rõ to trong điện thoại. Dan có thể đang phát cáu lên. Tại sao anh ấy không thể

một lần làm ra bộ vui vẻ được chứ? Nó đã quá chán nản về nhọt nhọt, mệt mỏi, khổ sở giống như một nhà thơ của anh mình rồi.

“Thôi được” nó nói “Bỏ qua đi. Em sẽ nói chuyện với anh sau.”

Đưa em gái tắt máy và Dan đẩy mạnh chiếc điện thoại di động vào trong túi quần nhưng kẻ màu đen đã bạc. Cậu lôi một bao thuốc lá ra khỏi túi quần sau và châm một điếu thuốc bằng phần đầu lọc đàn đang dở cháy sém nhưng cậu không hề cảm thấy bỏng chút nào.

Serena van der Woodsen.

Lần đầu tiên hai đứa gặp nhau là tại một bữa tiệc. Nhưng nói đúng ra, chính xác không phải như thế. Chỉ có Dan lần đầu gặp cô tại một bữa tiệc, bữa tiệc do gia đình cậu tổ chức. Bữa tiệc duy nhất mà cậu từng được gia đình tổ chức tại căn hộ của bố mẹ trên đường số 99 và Đại lộ West End.

Đó là vào tháng 4 của năm học lớp 8. Tổ chức bữa tiệc là ý tưởng do nhỏ Jenny nêu ra, và bố của chúng là ông Rufus Humphrey, một biên tập về hưu, khét tiếng trong việc phê bình những nhà thơ thuộc thế hệ Beat mà ít ai biết đến. Ông còn là một người cực kỳ mê trò tiệc tùng và thích câu kéo mọi người vào việc này. Trước đây vài năm, mẹ của chúng đã chuyển đến sống ở Prague với lý do muốn “tập trung hoàn toàn cho cuộc đời hoạt động nghệ thuật.” Dan mời cả lớp đến dự và còn bảo bọn bạn muốn kêu thêm bao nhiêu đứa nữa đi cũng được. Hơn 100 đứa trẻ đã có mặt tại bữa tiệc và Rufus đã lấy bia trong két đồ tràn vào bồn tắm “giúp” nhiều đứa có cảm giác lần đầu tiên say xỉn là như thế nào.

Ngay cả khi cậu tự nhủ với bản thân mình, Dan cũng phải thừa nhận đó là bữa tiệc vui nhất trên đời của cậu. Lý do không phải vì chuyện rượu chè mà vì bữa tiệc đó có Serena van der Woodsen. Thậm chí cậu chẳng phiền gì đến việc cô bé chỉ lãng phí thời gian xoắn xuýt quanh đám bạn chơi trò đó chứ uống rượu ngó ngẩn và lại còn hôn vào bức tranh vẽ nguệch ngoạc bằng bút dạ trên bụng của thằng con trai đó. Cậu không thể nào rời mắt khỏi cô bé.

Về sau, Jenny nói với anh trai rằng Serena học cùng trường Constance với nó, và kể từ đó Jenny trở thành “sứ thần” cho anh. Nó giữ nhiệm vụ đưa tất tần tật những thông tin mà nó biết khi thấy Serena như: cô mặc áo gì, làm gì, nói gì... Và thậm chí nó còn thông báo cho Dan về điểm tu tập bạn bè mà Serena sẽ đến để Dan có thể tìm cách nhìn cô bé một cái. Những dịp như vậy khá hiếm hoi. Thật ra không phải là có ít dịp tụ tập để Dan gặp cô bé, có rất nhiều là khác, tuy vậy sự hiếm hoi này nghiêng về phía Dan là nhiều hơn. Dan không có cùng “tần số” với thế giới của Serena, của Blair, Nate và Chuck. Cậu không phải là bất cứ ai cả trong số đó cả. Đơn giản vì lúc ấy cậu là một cậu bé tốt.

Trong khoảng 2 năm, Dan ôm một khối tình âm thầm, mãnh liệt để theo đuổi Serena, nhưng chỉ “kính nhi viễn chi.” Cậu chưa từng nói chuyện với cô bé. Khi cô rời nhà đi học ở trường nội trú, cậu cảm chắc là mình không thể nào gặp lại cô một lần nữa trừ khi có một phép lạ xảy ra khiến cả hai có thể cùng học chung trường đại học. Cậu đã cố quên đi hình bóng của cô.

Vậy mà giờ đây cô đã trở về.

Dan đi bộ xuống khoảng nửa dãy nhà, sau đó đi ngược trở lại. Đầu óc cậu bị kích động dữ dội. Lẽ ra cậu nên tổ chức một bữa tiệc nữa. Cậu nên phát thư mời và kêu con bé Jenny lấy một lá thư bỏ nhanh vào tủ đựng đồ của Serena tại trường. Khi Serena đến căn hộ của cậu dự tiệc, Dan sẽ đến ngay bên cô, đỡ áo khoác cho cô và nói lời chào mừng cô đã trở về với New York.

Mỗi ngày vắng em, mưa không ngừng rơi. Cậu lẩm nhẩm một ý thơ.

Rồi sau đó hai đứa có thể lên vào thư viện của bố cậu giúp nhau cởi bỏ quần áo và ôm hôn nhau trên chiếc ghế trường kỷ bọc da được đặt trước lò sưởi. Và khi tất cả mọi người tại buổi tiệc đã về hết, hai đứa sẽ ăn chung một tô cà phê kem Breyers, món ăn yêu thích của Dan. Kể từ khoảnh khắc đó, cả hai sẽ luôn có nhau trong từng phút giây của cuộc đời. Thậm chí trong khoảng thời gian còn lại của bậc phổ thông, cả hai sẽ chuyển đến học một trường dành cho cả nam lẫn nữ như trường Trinity chẳng hạn vì chẳng ai trong hai đứa chịu nổi cảm giác sẽ xa nhau. Rồi sau đó, cả hai sẽ đến Columbia và sống trong một căn hộ nhỏ, không cần có đồ đạc gì,

chỉ cần có một cái giường thật to là được. Bạn bè của Serena có thể dụ dỗ cô quay trở về với cuộc sống cũ nhưng sẽ không còn những buổi dạ vũ từ thiện nữa, không còn những buổi tối, bữa tiệc sang trọng nào có thể cám dỗ cô được nữa. Serena cũng chẳng màng đến món tài sản cô sẽ được thừa kế, đến số kim cương của bà nội cô cho vì cô đã sẵn sàng được sống trong nghèo khó miễn là được sống chung với Dan.

“Mẹ kiếp, chỉ còn 5 phút nữa là chuông reo vào học rồi đó,” Dan nghe ai đó nói với giọng bức dọc.

Dan quay lại, và biết chắc rằng đó là Chuck Bass, hay “Cậu bé quàng khăn” theo cái cách mà Dan thích gọi hắn như thế vì Chuck luôn quàng chiếc khăn bằng len có in chữ cái hết sức lố bịch. Cách Dan chừng 6m, Chuck đang đứng cùng với hai thằng học cùng trường dự bị Riverside với hắn là Roger Paine và Jeffrey Prescott. Cả bọn chẳng thèm đoái hoài gì đến Dan hoặc là gật đầu một cái lấy lệ. Mà việc gì chúng phải thế cơ chứ? Bọn này chỉ đứng đó để đón chuyển xe buýt mỗi sáng, từ khu Upper East Side xa hoa ngang qua đường số 79 khu Công viên Trung tâm, để đến trường. Chúng chỉ tạt qua khu West End để đến lớp hoặc tham dự những bữa tiệc tùng lăm trờ. Bọn này học cùng lớp với Dan ở trường dự bị Riverside, nhưng hiển nhiên là chúng không nằm cùng một “tầng lớp” với Dan. Cậu chẳng là cái đinh gì với chúng. Chúng chẳng thèm để ý đến sự hiện diện của cậu.

“Mẹ nó” Chuck nói với bọn bạn. Nó đốt một điếu thuốc. Điếu này trông giống như điếu thuốc nó tự vẫn lấy. Chuck cầm chúng giữa ngón trỏ và ngón cái rồi rít một hơi thật sâu, nuốt cả khói vào trong bụng.

Thật quá choáng để diễn tả bằng lời.

“Đoán xem tối qua tao thấy ai nè?” Chuck nói rồi thả ra vòng khói thuốc xám xịt.

“Liv Tyler?” Jeffrey đáp.

“Thế à, và nàng quần quýt bên mày không rời phải không?” Roger cười to.

“Không, không phải. Là Serena van der Woodsen.” Chuck nói.

Tai Dan lập tức vểnh lên nghe ngóng. Lẽ ra cậu sắp đi vào lớp rồi nhưng cậu vẫn đứng đó đốt thêm điếu thuốc khác để lắng nghe câu chuyện.

“Mẹ của con Blair Waldorf vừa tổ chức một bữa tiệc nhỏ và Serena đến dự cùng với bố mẹ nó” Chuck nói tiếp “Chính nó quần quýt lấy tao đấy chứ. Nó dâm nhất trong đám con gái mà tao từng gặp” Chuck rít vào một hơi thuốc lá nữa.

“Thật không mày?” Jeffrey hỏi.

“Thật chứ. Trước tiên, tao phát hiện ra nó đã ngủ với thằng Nate Archibald từ năm lớp 10 rồi. Và nó dứt khoát là đã nhận được một nền giáo dục xứng đáng tại trường nội trú, nếu mày hiểu ý tao muốn nói là gì. Trường đó đã đuổi cổ nó vì cái tính dâm dăng của nó.”

“Không đời nào” Roger nói “thôi đi cha, không ai đuổi học mày chỉ vì cái tính dâm dăng.”

“Tất nhiên là trừ trường hợp mày đạt được kỷ lục ngủ với trai và khiến chúng vướng vào ma túy cũng như mày đang vướng. Rồi bố mẹ của nó đến đó và bắt nó về như thể là nó chuyển trường vậy,” bộ mặt của Chuck đầy phấn khích. Mặt hắn dần chuyển sang màu đỏ và hắn liên tục khạc nhổ khi nói.

“Tao còn nghe nói nó đang nhiễm bệnh nữa” hắn thêm vào “hình như là bệnh lây qua đường tình dục thì phải. Có vài người thấy nó ghé qua bệnh viện tư ở khu East Village. Nó nguy trang bằng cách đội tóc giả.”

Mấy đứa bạn của Chuck thi nhau lắc đầu, mồm há chữ “A” miệng chữ “O” vì ngạc nhiên.

Dan chưa bao giờ nghe một chuyện cực kỳ ba láp như thế. Serena không phải là một cô gái có tính dâm dăng, cô ấy hoàn hảo, có phải thế không, phải thế không/

Điều đó chưa được xác định ngay lúc này.

“Thế tại mày có nghe nói về bữa tiệc chim cò gì đó không? Roger hỏi “Đi dự chứ?”

“Tiệc chim nào?” Jeffrey hỏi.

“Đó là tiệc gây quỹ ủng hộ cho lũ chim ưng Peregrine ở Công viên Trung tâm” Chuck giải thích “À, con nhỏ Blair nó bảo cho tao biết thế. Tiệc tổ chức tại một cửa hàng Barneys cũ.” Hắn kéo thêm một hơi thuốc nữa “Vui lắm tụi bây, ai cũng đi tiệc đó hết.”

Ai ở đây dĩ nhiên là không bao gồm Dan trong đó và dứt khoát là có Serena van der Woodsen.

“Tuần này họ phát thư mời nè” Roger nói “Tiệc đó có cái tên buồn cười lắm, tao không nhớ là gì, nghe sắc mùi của lũ con gái.”

“Hôn lên môi đi” Chuck nói và lấy đôi giày hiệu Church’s of England của hắn đi vào điều thuốc đang hút. “Tên buổi tiệc là Hôn lên môi đi.”

“Ôi, thế à” Jeffrey nói “Tao cá ở đó sẽ còn lắm chuyện hơn cả chuyện hôn hít” nó cười khẩy. “Nhất khi có con Serena ở đó.”

Cả lũ cười to, tự tán thưởng cho câu nói mà chúng cho là tếu quá tếu.

Bao nhiêu đó thông tin là đã quá đủ với Dan rồi. Cậu ném điều thuốc của mình xuống vỉa hè sát chỗ giày của Chuck rồi bước thẳng vào lớp học. Khi đi ngang qua ba thằng con trai, cậu chum môi lại, mút chuột kêu ba cái như thể cậu đang gửi đến cho mỗi thằng một cái hôn trời giáng vào môi. Sau đó cậu quay đầu và đi thẳng vào lớp, đập mạnh cánh cửa phía sau.

Đó, hôn đi lũ khốn khiếp.

Kẻ lãng mạn vô vọng

“Chủ đề tôi sắp trình bày khá căng,” Vanessa Abrams giải thích với các bạn đang ngồi trong lớp học môn Nghiên cứu phim ảnh nâng cao được tổ chức với quy mô nhỏ. Nó đang đứng trước cả lớp thuyết trình cho ý tưởng của bộ phim mà nó sắp thực hiện. “Tôi sẽ quay cảnh hai người đang ngồi nói chuyện trên ghế đá trong công viên vào một buổi tối. Chỉ có điều các bạn sẽ không thể nghe được cả hai đang nói điều gì” Vanessa đột ngột dừng lại, chờ xem có đứa bạn nào chất vấn nó không. Thầy Beckham, thầy giáo của bọn chúng, luôn luôn dạy các học trò quay cảnh phim phải đồng thời với đối thoại và hành động, còn Vanessa luôn cố tình làm ngược lại điều thầy dạy.

“Vây là em không lồng đối thoại vào?” thầy Beckham nói vọng lên từ chỗ đứng của ông phía cuối lớp học. Ông thầy buồn rầu nhận ra rằng không có một đứa nào trong lớp chú ý lắng nghe bất cứ một lời nào của Vanessa.

“Các bạn sẽ nghe được sự tĩnh lặng của những tòa nhà cao tầng xung quanh họ, của băng ghế đá, của vỉa hè. Các bạn sẽ thấy được những ánh đèn đường rọi chiếu lên thân thể họ. Sau đó, các bạn sẽ thấy bàn tay của họ chuyển động và ánh mắt của họ nói với nhau nhiều điều. Sau đó nữa, các bạn sẽ nghe lời họ nói với nhau, nhưng chỉ chút ít thôi. Đó là một khoảnh khắc của tâm trạng.” Vanessa giải thích,

Nó cầm cái điều khiển từ xa để điều chỉnh màn hình máy chiếu và bắt đầu bấm lần lượt cho hiện ra những bức ảnh đen trắng mà nó chụp được để mọi người hình dung cảnh của bộ phim ngắn mà nó vừa trình bày. Một băng ghế gỗ nằm trong công viên. Một lát vỉa hè. Một cái nắp ống cống. Một con chim bồ câu đang mổ vào cái bao cao su đã sử dụng rồi. Một bãi kẹo cao su dính bết vào gờ một cái thùng rác.

“Há há...” từ cuối phòng vang lên tiếng la. Đó là tiếng bật cười của Blair Waldorf khi con nhỏ này đọc được mẫu giấy tin nhắn mà Rain Hoffstetter vừa chuyển qua.

“Muốn vui vẻ hãy gọi cho Serena v.d Woodsen. Hiểu ý gì hông – VD?”

Vanessa trừng mắt nhìn Blair. Tiết học về phim ảnh là tiết học mà Vanessa thích nhất, là

lý do khiến nó muốn đi học. Nó học môn này rất nghiêm túc, trong khi phần lớn những đứa con gái khác, chẳng hạn như Blair, chỉ ghé qua lớp Phim ảnh như là một cách “tránh bạn” và được nghỉ ngơi sau những giờ vật lộn với chương trình Lịch học nâng cao Advanced Placement (AP) khó quý sù, như: toán nâng cao, sinh nâng cao, sử nâng cao, văn học Anh nâng cao, tiếng Pháp nâng cao. Học như thế, bọn chúng sẽ thắng tiến trên con đường chật hẹp dẫn vào các đại học Yale hoặc Harvard hoặc Brown nơi mà nhiều thành viên thuộc nhiều thế hệ trong gia đình chúng từng học. Vanessa không thấy hứng thú gì với những môn học này. Bố mẹ của nó cũng chưa từng bao giờ học lên đến đại học. Họ thật sự là những nghệ sĩ. Và Vanessa chỉ muốn một điều duy nhất trong đời: được học ở trường đại học New York, chuyên ngành điện ảnh.

Thật ra, nó còn mong chờ một điều khác. Hoặc chính xác là *một ai đó khác* nhưng chúng ta sẽ phải chờ trong ít phút nữa mới biết đó là ai.

Ở trường Constance, Vanessa là một đứa khác thường, đứa con gái duy nhất trong trường có cái đầu gần như là cao tọc, ngày nào nó cũng mặc chiếc áo cổ lọ màu đen, đọc đến mồn bộ tiểu thuyết *Chiến tranh và Hòa bình* của Tolstoy như thể đó là bộ thánh kinh, nghe nhạc của Belle và Sebastian, và chỉ uống trà đậm đặc. Nó chẳng có đứa bạn nào ở trường Constance cả và nó đang sống ở Williamsburg, Brooklyn với người chị gái 22 tuổi tên là Ruby. Vậy thì nó đang làm gì tại ngôi trường tư thục nữ bé tẹo, nằm ở khu Upper East Side chứa đầy những tiểu thư công chúa đồng đánh kiểu như Blair Waldorf? Đó là một câu chuyện mà Vanessa tự vẫn mình mỗi ngày.

Bố mẹ của Vanessa đều đã già. Họ là những nghệ sĩ có tư tưởng cách mạng, sống trong một ngôi nhà được chế tạo từ những vỏ bánh xe cũ tại Vermont. Khi nó bước vào tuổi 15, họ cho phép con bé Vanessa mặt mày lúc nào cũng cau cau, buồn bã, chuyển đến sống với chị gái nó, vốn là một tay đàn guitar bass, ở Brooklyn. Nhưng họ cũng muốn chắc chắn rằng đứa con gái trở nên tốt hơn, an toàn và được thụ hưởng một nền giáo dục chất lượng cao, thế là họ buộc nó vào học ở trường Constance.

Vanessa căm ghét ngôi trường này, nhưng nó chưa bao giờ thổ lộ với bố mẹ điều đó. Vả lại, chỉ còn 8 tháng nữa là nó tốt nghiệp rồi. Chỉ còn 8 tháng nữa thôi và cuối cùng nó sẽ được thăng tiến vào đại học New York.

Nó chỉ còn 8 tháng nữa thôi để chịu đựng những đứa như con Blair Waldorf tinh ác, hoặc tệ hơn là con Serena van der Woodsen, đứa vừa quay lại trường mang theo ánh hào quang chói lọi của nó. Blair Waldorf trông có vẻ quá ư là phấn khích khi bạn thân của nó đã trở về. Thực tế là, nguyên một dãy ghế cuối trong lớp Phim ảnh hiện giờ đang nháo nhác cả lên, các mẫu tin nhắn được cuộn tròn vào ống những chiếc áo len khó chịu của chúng và được bọn chúng chuyền khắp lớp cho nhau.

Cái lũ khốn khiếp. Vanessa hất cằm lên và tiếp tục bài giới thiệu của mình. Nó phải đứng trên cái lũ vớ vẩn, tào lao đó mới được. *Cố lên, chỉ còn 8 tháng nữa thôi.*

Nếu mà Vanessa được xem qua mẫu tin nhắn Kati Farkas vừa liệng qua Blair, có lẽ nó sẽ có một chút cảm thông dành cho Serena.

Blair thân mến

Mình mượn cậu 50 ngàn đô la có được không? Tờ thềm hít quá trời quá đất rồi. Nếu tớ không trả tiền nợ cho thằng bán thuốc thì tớ sẽ nguy to.

Mẹ nó, đấy quần tớ ngứa ran rồi nè.

Chùng nào có tiền báo cho tớ biết nhá.

Thương cậu.

Serena van der Woodsen

Blair, Rain, và Kati thi nhau cười rúc rích.

“Suyt...” thầy Beckham nhắc khẽ vừa liếc nhìn Vanessa với ánh mắt thông cảm.

Blair lật mặt sau của mẫu tin nhắn và nguyệt ch ngoạc viết thư trả lời:

Được rồi Serena, cậu muốn cái gì tớ cũng chiều. Vào nhà đá rồi gọi lại cho tớ nhé. Tớ nghe nói trong đó có đồ ăn ngon lém đó. Nate và tớ sẽ đến thăm cậu chừng nào bọn tớ rảnh rỗi, mà có lẽ... tớ cũng không biết nữa... KHÔNG BAO GIỜ CÓ CHUYỆN ĐÓ ĐÁU?

Tớ hy vọng là VD sẽ sớm khỏe lại nhé.

Yêu cậu.

Blair

Blair đưa mẫu giấy cho Kati và chỉ cảm thấy hối hận một chút tẹo về cú chơi hèn hạ của mình. Có đủ hăm bà lằng nhằng những điều được thêu dệt xung quanh Serena. Thật lòng nó cũng không biết nên tin vào điều nào. Vả lại, thật ra Serena cũng chưa thổ lộ với ai lý do vì sao cô ấy trở về đây thì tại sao Blair lại có thể nói bất cứ điều gì độc địa về cô ấy chứ? Có thể chỉ có một vài điều trong số những điều đơm đặt là đúng sự thật. Có thể một vài trong số đó thật sự đã xảy ra.

Ngoài ra, trò chuyện tin nhắn thì vui hơn nhiều so với việc nhận những tin nhắn.

“Chính vì vậy tôi sẽ viết, đạo diễn và quay cảnh phim này. Và tôi cũng đã tuyển cậu bạn của tôi là Daniel Humphrey, đang học ở trường dự bị Riverside vào vai công tước Andrei.” Vanessa giải thích. Hai má của nó nóng ran khi nó thốt ra tên của Dan. “Nhưng tôi đang cần chọn người đóng vai Natáha. Chiều ngày mai, sau giờ học, tôi sẽ tổ chức buổi tuyển diễn viên tại công viên Madíon Square. Có ai quan tâm không?” nó hỏi.

Vanessa cảm thấy câu hỏi của nó cũng như một cách tự chọc quê mình. Nó biết không ai trong phòng học đang nghe xem nó nói cái gì, bọn chúng đang bận chuyển tin nhắn cho nhau.

Cánh tay Blair vụt giơ lên. “Tôi sẽ là đạo diễn,” nó nói to. Rõ ràng Blair chẳng nghe câu hỏi là gì nhưng vốn nó luôn giữ tham vọng gây ấn tượng với ban giám hiệu trường đại học Yale và nó luôn luôn là người dẫn đầu tiên phong làm tất cả mọi thứ.

Vanessa há hốc mồm, suýt thốt lên: *Đạo diễn cái con...!* Và dứ ngón tay chỉ thẳng về phía Blair.

“Để tay xuống đi, Blair,” thầy Beckham thở dài vẻ mệt mỏi “Vanessa chỉ đang diễn giải với cả lớp là bạn ấy sắp làm đạo diễn, viết kịch bản và quay một bộ phim. Thầy nghĩ em nên tập trung vào dự án của chính em hơn, trừ khi em muốn thử sức trong vai Natasha.”

Blair trừng mắt nhìn thầy một cách đanh đá. Nó ghét những ông thầy kiểu như thầy Beckham. Thầy lúc nào cũng có vẻ nổi nóng và sẵn sàng muốn gây chuyện, bởi vì quê thầy ở Nebraska và thầy đạt được giấc mơ buồn bã của đời mình là sống ở thành phố New York để nhận ra bản thân thầy chỉ dạy cho một lớp học toàn những đứa vô dụng, thay vì được làm công việc chuyên nghiệp là đạo diễn cho những bộ phim độc đáo, xuất sắc và trở nên nổi tiếng.

“Dù làm gì thì” Blair nói, vén mái tóc sẫm màu của nó ra sau tai “em nghĩ là em cũng không có thời gian đâu.”

Mà nó không có thời gian thật.

Blair hiện là chủ tịch của Ban dịch vụ xã hội (Social Services Board) và đang điều hành một câu lạc bộ Tiếng Pháp. Nó cũng làm gia sư cho một đám học sinh lớp 3. Mỗi tuần, nó dành một tối làm việc tại cô nhi viện. Những ngày thứ ba trong tuần thì dành cho lớp luyện chuẩn bị cho kỳ thi SATs. Vào những ngày thứ năm hàng tuần, nó tham gia khóa học về thiết kế thời trang với nhà thiết kế Oscar de la Renta. Vào các kỳ nghỉ lễ cuối tuần, nó chơi tennis để duy trì bảng xếp hạng quốc gia. Và trên tất cả, nó nằm trong ủy ban đề ra các kế hoạch sẵn sàng tham gia bất cứ hoạt động xã hội nào mà nó có thể khiến người khác chán tham dự. Cả lịch dành cho mùa thu/đông của nó cũng đã kín mít, luôn bận rộn và kín mít. Bộ nhớ chiếc máy tính di động PalmPilot của nó luôn luôn trong tình trạng quá tải.

Vanessa tắt đèn máy chiếu và đi về chỗ ngồi của mình ở phía trước lớp học.

“Cũng được thôi, Blair. Dù sao đi nữa tôi muốn một cô gái tóc vàng đóng vai Natasha hơn.”

Vanessa vượt bộ đồng phục đang mặc cho thẳng thớm quanh đùi mình và ngồi xuống với vẻ duyên dáng, bắt chước một cách hoàn hảo điệu bộ của Blair.

Blair ném cái cười ngớ ngẩn vào chiếc đầu cạo lỏm chớm của Vanessa rồi liếc thầy Beckham, lúc này vừa hứng giọng và đứng dậy. Ông đang đói và còn 5 phút nữa chuông mới reo tan lớp.

“Vây thôi các cô gái. Hôm nay các em có thể nghỉ sớm một chút. Vanessa này, tại sao em không đặt một tờ thông báo cho vụ tuyển diễn viên vào ngày mai tại hội trường.”

Mấy đứa con gái trong lớp lục tục xếp cặp xách và đi ra khỏi phòng học. Vanessa xé một tờ giấy từ cuốn vở của mình và viết những thông tin chi tiết, cần thiết lên đầu trang giấy. *Chiến tranh và hòa bình. Phim ngắn. Đang tìm người đóng vai Natasha. Chiều thứ 4. Địa điểm: công viên Madison Square. Băng ghế trong công viên, góc Đông Bắc.* Nó tìm mình không ghi ra chi tiết về cô gái mà nó đang cần tìm cho vai Natasha vì không muốn làm kinh sợ những đứa có ý đi dự tuyển. Nhưng nó có hẳn một bức tranh rõ ràng trong đầu chắc chắn sẽ không dễ dàng gì tìm được một cô gái đúng như nó mong muốn.

Nàng Natasha hoàn hảo của nó phải có mái tóc vàng óng mượt mà, một màu vàng sẫm thật tự nhiên, và có khuôn mặt phải xanh xao, nhợt nhạt. Hiển nhiên, nàng không đến nổi là trang tuyệt thế giai nhân, nhưng nàng có một khuôn mặt mà ai ai cũng phải ngoái nhìn chiêm ngưỡng. Nàng phải là co gái làm cho Dan nóng bừng lên cùng sự cuồng nhiệt và phấn khích – một bản năng thật sự đối lập với bản chất khép kín của Dan. Nàng sẽ đốt cháy tận cùng sâu thẳm bên trong Dan và khiến cho tay anh phải bật lên run rẩy.

Vanessa cảm thấy vô cùng thích thú với ý nghĩ của nó. Chỉ cần nghĩ đến Dan thôi cũng đủ khiến cho nó cảm thấy bụng dưới râm ran. Bên dưới cái đầu cạo trọc và bên trong cái áo len cổ quá đáng kia nó cũng chỉ là một đứa con gái thôi mà.

Đối mặt với điều đó đi: tất cả chúng ta đều giống nhau cả.

Buổi ăn trưa đầy năng lượng

“Thiệp mời này, túi này và cả rượu sâm-banh nữa. Đó là tất cả những thứ còn lại mà chúng ta phải làm.” Blair nói. Nó nhón một lát dưa leo ra khỏi đĩa và nhắm nháp với vẻ nghỉ ngơi. “Cửa hàng Kaie Spade vẫn đang chuẩn bị mấy cái túi quà, nhưng tớ không biết sao. Liệu các cậu nghĩ mẫu túi của cửa hàng này tẻ nhạt không?”

“Tớ nghĩ bâng của Kate Spade là hoàn hảo rồi,” Isabel nói, tay xoắn từng món tóc màu sẫm của nó thành lọn cuốn lên đỉnh đầu. “Ý tớ là, các cậu thử nghĩ xem, giờ tụi mình sành điệu như thế nào với cái túi xách tay màu đen trơn, thay vì cái túi in hình con thú của họ, túi da beo tầm thường mà ai cũng có, mấy cái túi đó... thối mỷ quá tệ, cậu không nghĩ thế sao?”

Blair gật đầu. “Chính xác,” nó đồng ý.

“Này các cậu, thế cái áo khoác da beo của tớ thì không ra gì sao?” Kati nói, nhìn nó có vẻ tổn thương.

“Ừ, nhưng ít ra đó là da beo thật” Blair cãi lại “Khác nhau là ở chỗ đó.”

Ba cô gái đang ngồi với nhau trong quán cà phê của trường Constance và thảo luận về bữa tiệc *Hôn lên môi đi* sắp diễn ra. Bữa tiệc này nhằm quyên tiền để ủng hộ cho Hội bảo vệ chim ưng peregrine của Công viên trung tâm. Và tất nhiên, Blair chính là chủ tịch của ủy ban tổ chức.

“Những con chim đó thật tội nghiệp làm sao,” Blair thở dài.

Làm như là nó có thể dồn hết tâm sức của mình để lo lắng cho lũ ưng chết tiệt đó.

“Tớ thật sự mong muốn bữa tiệc này phải diễn ra tốt đẹp,” nó nói. “Ngày mai các cậu đều đến dự cuộc họp của tớ phải không?”

“Dĩ nhiên là bọn tớ sẽ đến mà” Isabel nói “Còn Serena thì sao há – cậu có nói gì về bữa tiệc với nó không? Liệu nó có định giúp bọn mình một tay không?”

Blair quay sang, nhìn sững nhỏ bạn.

Kati chun cái mũi gầy nhỏ nhắn và ngộ nghĩnh của nó và huých khuỷu tay của Isabel. “Tớ cá là Serena rất ư là bận rộn, cậu biết đấy, đủ thứ việc nó cần làm. Mà nó lại còn phải giải quyết biết bao vấn đề rắc rối. Vậy thì làm sao mà nó có thời gian mà giúp tụi mình cơ chứ,” Kati nói và cười ẩn ý.

Blair nhún vai. Ở bên kia phòng ăn, Serena đang một mình đứng xếp hàng chờ lấy phần ăn trưa. Cô nhận ra Blair ngay lập tức thì và mỉm cười chào, vẫy tay vui vẻ như muốn nói “Chút xíu nữa tớ đến chỗ cậu đấy.” Blair chớp chớp mắt, vờ như không thấy cô bạn của mình.

Serena đẩy nhẹ khay thức ăn trên quầy hàng bằng kim loại. Cô chọn sữa chua vị chanh, làm lơ với tất cả các món thịt cho đến khi tiến đến chiếc máy nước nóng và rót đầy một tách nước nóng, bỏ vào đó một túi lọc trà Lipton, một lát chanh mỏng và một túi đường lên chiếc đĩa nhỏ. Đoạn, cô bê chiếc khay qua chỗ có món rau trộn, gấp đầy một đĩa rau diếp xanh, rồi rót một ít pho mát sệt vào canh mớ rau. Lẽ ra cô thích chọn cho mình một chiếc bánh kẹp thịt và pho mai nướng hơn, như cô từng mua tại Gare du Nord ở Paris, ăn vội vã trước khi nhảy lên chuyến xe lửa đi London. Nhưng ăn thế này cũng tốt chán rồi. Đây là khẩu phần trưa hàng ngày khi học ở trường Constance từ năm lớp 6. Blair cũng ăn y chang như thế này. Và hai đứa đặt tên cho bữa ăn là “Chiếc đĩa chay tịnh.”

Blair quan sát cảnh Serena lấy rau trộn cho vào đĩa và khiếp sợ cảnh chút nữa con nhỏ sẽ đến ngồi cạnh nó với một vẻ rạng rỡ và bắt đầu cố kết bạn lại với nó. Ôi thôi rồi!

“Chào các cậu” Serena nói, đến ngồi xuống cạnh Blair, mỉm cười rạng rỡ “Y chang ngày xưa há!” cô cười và lột hũ sữa chua. Ông tay chiếc áo sơ mi cũ của anh trai cô đã sờn hết, vài sợi chỉ bị tưa ra dính phất phơ vào vầng sữa ngoài vành hũ.

“Chào cậu Serena” Kati và Isabel lên tiếng cùng một lúc.

Blair ngược nhìn Serena và nâng vành môi bóng màu son của nó lên, gần như là một nụ cười.

Serena khuấy khuấy hũ sữa chua và ngó vào khay thức ăn của Blair, trong đó còn sót lại dưa leo và pho mát sệt. “Tớ đoán là cậu đã bỏ không còn ăn *chiếc đĩa chay tịnh*,” cô nhận xét.

“Ừ hình như vậy...” Blair đáp. Nó dùng ngón tay cái trét một miếng pho mát sệt bỏ vào chiếc khăn giấy, chăm chú nhìn ống tay cáo nhàu nhĩ của Serena với vẻ bối rối. Kể ra, lớp 9, lớp 10 mặc quần áo cũ của anh trai thì nhìn cũng tam được, cũng sành điệu thật... Nhưng đến lớp 11 mà còn mặc như thế thì chỉ tổ trông... *bẩn thỉu*.

“Vậy là kế hoạch của tớ hoàn toàn hỏng bét,” Serena nói và liếm chiếc muống của mình “Tớ không được học chung lớp với các cậu rồi.”

“Ừm, đó là vì cậu không đăng kí lớp học Nâng cao nào,” Kati nhận xét.

“Vậy là cậu may rồi” Isabel thở dài “Tớ có quá nhiều bài tập để làm đến nỗi không có thời gian ngủ luôn.”

“Vậy cũng tốt, ít ra tớ cũng có nhiều thời gian để tiệc tùng.” Serena nói. Cô huých khuỷu tay Blair. “Mà nè, trong tháng này có độ nào không ta? Tớ cảm thấy mình mất thông tin liên lạc về vụ này quá!”

Blair ngồi thẳng lưng lên và đưa cái ly nhựa lên môi và thấy ly đã hết sạch nước. Nó biết là lẽ ra nó phải báo cho Serena tất cả thông tin về bữa tiệc Hôn lên môi đi, và rồi Serena sẽ xấn tay xăng xái giúp đỡ nó như thế nào và mọi chuyện sẽ vui vẻ như thế nào. Nhưng không hiểu sao nó không muốn nói gì cả. Serena cảm thấy mất thông tin thì được rồi, Blair muốn nói con nhỏ cứ như thế mãi.

“Vụ tiệc tùng tạm tịt ngòi rồi. Không có gì cho đến mùa Giáng Sinh đâu” Blair nói dối và đưa

ánh mắt cảnh cáo liếc nhìn Kati và Isabel.

“Thật vậy hả” Serena nói, vẻ thất vọng “Vậy tối nay thì sao? Các cậu có muốn đi chơi không?”

Blair lại liếc nhìn hai đứa bạn. Chắc chắn là nó có đi chơi, nhưng chỉ đi vào thứ ba thôi. Việc mà nó thích làm nhất trong tối ngày thứ ba là cùng Nate đi thuê phim về xem. Bỗng nhiên, Blair thấy mình trở nên cực kỳ già nua và chán nản. Nó muốn trút cái sự chán nản sang cho Serena.

“Tớ có một bài kiểm tra tiếng Pháp nâng cao vào ngày mai, xin lỗi Serena” Blair nói. Nó đứng dậy. “Ngoài ra, bây giờ tớ có cuộc hẹn gặp với cô Rogers rồi.”

Serena cau mày và bắt đầu gặm gặm cái móng tay cái, một thói quen mà cô có từ ngày học trường nội trú. “Vậy à, vậy chắc tớ phải gọi cho Nate thôi. Cậu ấy sẽ đi chơi với tớ” cô nói.

Blair bê khay đựng thức ăn của mình lên và nó hết sức kiềm chế để không ném thẳng cái khay vào mặt Serena. *Tránh xa cậu ấy ra!* Nó chỉ muốn hét lên thật to như thế rồi nhảy lên bàn đứng tấn kiểu Ninja, Hự... hự... hự...hự...!

“Gặp các cậu sau nhé.” Nó nói rồi đi thẳng.

Serena thở dài và nhón một miếng rau trộn cho vào miệng. Blair ngày càng chán phèo. Đến khi nào thì hai đứa nó có thể vui vẻ lại với nhau? Cô nhìn sang Kati và Isabel với ánh mắt đầy hy vọng, nhưng chúng cũng sắp sửa bỏ đi.

“Tớ có cuộc hẹn tào lao với một người tư vấn tuyển sinh đại học,” Kati nói.

“Còn tớ phải đi lên phòng tranh nghệ thuật lấy bức tranh của tớ về” Isabel nói.

“Lấy về trước khi có ai kịp nhìn thấy nó à?” Kati trêu bạn.

“Thôi nào, im mồm đi,” Isabel nói.

Hai đứa nó bê khay đứng dậy.

“Thật vui khi cậu đã trở về đây, Serena,” Kati nói với giọng hết sức giả tạo.

“Phải rồi” Isabel tán thành “Rất là vui đó.”

Đoạn cả hai đứa bỏ đi nốt.

Serena lấy muỗng khuấy khuấy hũ sữa chua, tự hỏi điều gì đang xảy ra với bọn bạn vậy. Sao chúng nó lại ứng xử quái lạ như vậy. *Mình đã làm cái gì sai đây ta?* Cô tự nhủ và lại gặm gặm ngón tay cái.

Quả thật là một câu hỏi thú vị.

Gossipgirl.net

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để đảm bảo khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Tụi con trai đang ở đâu

Cám ơn đã đăng ký tham gia dù phần lớn các bạn ít nói về **S** hoặc **B**. Phần đông các bạn chỉ muốn tìm hiểu nhiều thêm về lũ con trai.

Email của bạn:

H: GNC thân mến,

D có vẻ là chàng trai rất ngọt ngào. Tại sao anh ấy lại si mê S như thế? Cô ấy chỉ là một con điểm rẻ mặt.

-yeukhongbiengioi.

Đ: yeukhongbiengioi thân mến,

Tớ tình cờ biết rằng D không hẳn là người ngây thơ trong trắng đâu. Năm lớp 8, trong đợt cắm trại dịp hè, cậu ta đã mất tần rồi.

-GNC

H: GNC thương,

Vào giờ ăn trưa thì Nate làm gì vậy? Trường mình học gần trường của anh ấy và mình cứ tự hỏi liệu có phải tụi mình chạm mặt nhau hàng ngày mà không biết không. Eo ui tiếc ghê!

-Cogaimacco

Được rồi, nếu các bạn muốn biết mọi chuyện đến điên cuồng như thế thì tôi sẽ kể cho các bạn biết.

Trường St. Jude cho phép tụi con trai ăn trưa bên ngoài trường. Vì vậy, hiện giờ có thể **N** đang thẳng tiến đến một quán pizza ở góc đường số 80 và Đại lộ Madison. Quán Vino? Hay quán Vinnie? Sao cũng được. Những quán này luôn có những lát pizza khoái khẩu và ngon tuyệt. **N** là một trong số khách hàng quen thường viếng thăm các quán này. Ở đó luôn có một nhóm trẻ đến từ trường L'Ecole luôn đứng xếp hàng xung quanh quầy bán bánh pizza, vì vậy mà **N** có cơ hội tiếp cận và ve vãn một cô gái trong số chúng, đứa mà tớ gọi là **Claire**. Cô bé này luôn luôn óc vể e then và giả vờ không biết tiếng Anh, nhưng thật ra nó lại thật sự dốt tiếng Pháp hơn và nó là một con bé hư thân mất nết. **N** có một kiểu làm quen khôì hài, cậu mua hai lát pizza và cậu luôn luôn cho **Claire** một cái. Trong lúc cả hai đang trò chuyện, con bé chỉ cầm miếng bánh trên tay và cuối cùng nó cắn một miếng nhỏ xíu ở phần đầu bánh. Sau đó, **N** la lên "Trời, sao em lại làm như thế vậy, em đang ăn miếng bánh của anh đó" rồi cậu chộp miếng bánh khỏi tay con bé và chỉ sau hai cú đớp là miếng bánh biến mất. Trò đùa khiến **Claire** cười rũ rượi, cười mạnh đến nỗi bộ ngực của nó như muốn bật tung khỏi chiếc áo sơ mi. Nữ sinh trường L'Ecole luôn mặc quần áo rất chặt, váy ngắn cùn và con mang cả giày cao gót. Chúng

giống như những con điểm nằm trong hệ thống trường học ở khu vực Upper East Side. **N** thích ve vãn xung quanh chúng, và còn làm nhiều chuyện xa hơn thế nữa. Nhưng nếu **B** không còn quyến rũ cậu nữa thì cậu có lẽ đã bắt đầu mang đến cho Claire nhiều thứ hơn là những miếng pizza. Dù vậy, lần này, **Claire** khiến cho cậu ngạc nhiên vì đã hỏi cậu xem cậu có nghe tin gì về **S** hay không. **Claire** nói, con bé nghe được là **S** không chỉ đã mang thai trong năm qua mà cô ta còn sinh con tại Pháp. Tên con của cô là **Jules**. Và cậu bé còn sống, khỏe mạnh, đang ở Marseilles.

Về phần **D** – à, cậu lại đang ngồi bên ngoài cái sân nhỏ của trường dự bị Riverside, đọc thơ và ăn bánh sandwich hiệu **PB&J**. Chắc các bạn tưởng như thể là cậu ấy đang cực kỳ buồn bã đúng không, nhưng gờm đã, khoan vội lo lắng cho **D**. Đến lúc cậu ấy vui rồi đấy. Xin mời các bạn tiếp tục theo dõi chương trình.

Một cảnh trông thấy

Người ta nhìn thấy **K** quay lại cửa hàng Barneys để trả lại cái túi xách in sọc da beo, màu hồng. Bản thân tớ thấy cái túi đó rất xinh. Nhưng phải có người nói điều đó ra để can nó không đổi cái túi chứ.

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Những tin nhắn

“Chào Nate. Serena đây. Tớ chỉ điện cho cậu để xem cậu có bận làm gì không. Hay là tối nay tụi mình đi chơi đi. Mà cậu biết sao không? Tớ mệt lắm. Bây giờ mới 10 giờ mà tớ đang muốn lên giường ngủ rồi nè. Dù sao thì cuối tuần này tớ sẽ gặp lại cậu, có được không? Tớ không thể chờ đợi thêm được nữa. Yêu cậu nhiều lắm. G9.”

Serena gác máy. Căn phòng của cô rất tĩnh lặng. Ngay cả khu Đại lộ Năm cũng hết sức tĩnh lặng, chỉ lâu lâu có tiếng một chiếc taxi chạy vào đón khách.

Cô đang ngồi trên chiếc giường rộng thênh thang của mình. Từ chỗ ngồi, cô có thể nhìn thấy bức ảnh gia đình được đóng khung bạc. Bức ảnh chụp năm cô 12 tuổi khi cả nhà đi Hi Lạp. Thuyền trưởng của chiếc thuyền buồm gia đình cô thuê nhận chụp giùm bức ảnh gia đình. Cả nhà lúc đó đều mặc đồ tắm, và anh trai của cô là Erik, lúc đó 14 tuổi, đang hôn má cô một nụ hôn thăm thiết, trong khi bố mẹ thì nhìn hai đứa và cười to. Trong chuyến đi này, kỳ kinh nguyệt lần đầu tiên của Serena xuất hiện. Cô cảm thấy quá xấu hổ, cô không dám nói chuyện đó với ba mẹ, nhưng liệu cô có thể làm gì được chứ, không lẽ cứ ở lì trên thuyền hoài? Cả gia đình đã dong thuyền ra hòn đảo Rhodes, và trong khi ba mẹ của cô đang lặn dưới biển thì Serena và Erik được dạy những bài học về môn lướt ván trên buồm. May là Erik đã bơi vào bờ, lén lấy một chiếc vespa để chạy đi mua cho em gái một ít băng vệ sinh. Cậu quay trở lại với bọc băng đựng trong một cái túi nhựa nhỏ buộc chặt trên đầu cậu, cậu là anh hùng của cô.

Serena đã ném cái quần lót vấy máu của mình xuống biển. Có lẽ cái quần vẫn còn ở đâu đó,

mắc kẹt giữa các bãi đá ngầm.

Giờ anh Erik đã là sinh viên năm nhất của trường Brown, và Serena cũng chưa bao giờ đến trường thăm anh. Mùa hè rồi cả hai anh em cùng đi nghỉ ở Pháp nhưng cả hai đều tiêu pha thời gian trong việc theo đuổi các chàng trai, cô gái khác, hoặc ngược lại, đến nỗi cả hai thực sự không có thời gian nào hở ra để trò chuyện với nhau.

Serena lại nhắc điện thoại lên và nhấn số gọi đến căn hộ thuê ngoài trường học của anh trai. Chuông điện thoại reo liên tục và cuối cùng, giọng nói đặt sẵn trong hộp thư thoại vang lên.

“Nếu bạn muốn để lại tin nhắn cho Dillon, nhấn phím 1. Nếu bạn muốn để lại tin nhắn cho Tim, nhấn phím 2. Nếu bạn để lại tin nhắn cho Drew, nhấn phím 3. Nếu bạn muốn để lại tin nhắn cho Erik, nhấn phím 4.”

Serena nhấn phím 4 và nói, giọng lưỡng lự: “Chào anh... em Serena nè. Em xin lỗi vì lâu rồi không điện thoại cho anh. Nhưng lẽ ra anh cũng phải gọi lại cho em chứ, anh trai ngốc. Em bị kẹt cứng ở Ridgefield, chán kinh khủng luôn, cho đến tuần này em đã về lại nhà rồi. Hôm nay em đã đi học lại ngày đầu tiên. Nhiều chuyện kỳ cục lắm anh ơi. Thật ra em chán nản quá à. Mọi người... rồi mọi thứ... em không biết nói sao nữa... kỳ cục lắm... Dù gì thì anh cũng gọi lại cho em nhe. Em nhớ cái móng lông lá của anh lắm đó. Ngay khi nào có dịp, em sẽ gửi cho anh một hộp đựng đồ dùng cá nhân. Yêu anh nhiều. Tạm biệt!”

Cuộc đời thật mong manh và vô nghĩa

“Anh đã sai hoàn toàn rồi, anh Dan à” Jenny Humphrey bảo anh trai. Hai anh em đang ngồi trên chiếc bàn ăn trong bếp tại căn hộ 4 phòng ngủ của tòa chung cư 10 tầng đồ sộ, nằm trên Đại lộ West End. Đó là một căn hộ đẹp, cũ kỹ, trần nhà cao gần 4m, có rất nhiều cửa sổ đón ánh nắng mặt trời, nhiều phòng to tổ chảng để chứa đủ thứ đồ và một cái bồn tắm dài hàng mét. Nhưng kể từ những năm 1940 đến nay, căn hộ chưa một lần nào được tân trang lại. Những bức tường bị ngấm nước và nứt rạn, còn mặt sàn gỗ thì xỉn màu xám xịt và xây xước. Những bụi bặm cáu bẩn từ đời nào đời nọ lưu cữu, ẩn trú trong mọi ngóc ngách, góc kẹt của tòa nhà và bám dọc theo các kẽ ván gỗ ghép chân tường như thể mọc rêu. Thỉnh thoảng, bố của Jenny và Dan, ông Rufus Humphrey, có thuê dịch vụ lau chùi, dọn dẹp nhà cửa, ngoài ra, con mèo Marx khổng lồ của nhà họ, cũng có nhiệm vụ giữ cho lũ gián trật tự. Nhưng dù sao, lúc nào nhà của họ cũng luôn là một căn hộ ẩm cứng, dễ chịu. Đó là một nơi mà các cậu có thể mong tìm được những báu vật bị thất lạc như những bức ảnh cổ, các đôi giày được sản xuất từ những năm 1930, hay những mẫu xương gà sót lại từ những buổi tiệc Giáng Sinh năm ngoái.

Jenny đã ăn được một nửa quả bưởi và nó đang uống 1 tách trà bạc hà. Kể từ khi nó có kinh lần đầu tiên vào mùa xuân năm ngoái, nó càng ngày càng ăn ít đi. Mà dù gì đi nữa mọi thứ nó ăn vào đều chạy lên nuôi bộ ngực của nó. Dan rất lo cho thói quen ăn uống của em gái mình, nhưng Jenny thì càng ngày càng tràn trề sinh lực và khỏe khoắn hơn bao giờ hết, nên cậu còn biết làm gì kia chứ? Chẳng hạn như, cậu làm sao biết là gần như ngày nào trên đường đi học, Jenny đều ghé qua cửa hàng bán thức ăn ngon trên đường Broadway để mua bánh nướng thơm giòn, phủ đầy sô-cô-la và bơ.

Thiệt tình! Cái kiểu này không phải là sách lược tốt cho chiến dịch giảm kích cỡ bộ ngực của nó.

Dan ăn bánh sô-cô-la hiệu Entenmann. Cậu ăn đến cái thứ hai rồi và đang nhấp nháp cà phê uống liền có pha 4 muỗng đường. Cậu lúc nào cũng thích đường và chất caffeine, đó có thể là một phần nguyên nhân lý giải vì sao tay cậu lúc nào cũng run run. Dan không thực sự khỏe

khoảnh khắc. Cậu lúc nào cũng như đang cheo leo ở gờ mấp mô của sự sống.

Khi Dan ăn, cậu tranh thủ nghiền cứu xấp kịch bản phim ngắn mà Vanessa Abrams đưa cho cậu, đó là bộ phim mà cậu định tham gia. Nãy giờ cậu cứ đọc đi đọc lại mãi có một dòng kịch bản, giống như câu thần chú: *Đời sống thật mong manh và vô nghĩa.*

“Đừng nói với em là anh chẳng màng gì đến việc chị Serena van der Woodsen quay trở về nhe,” Jenny nói giọng khiêu khích Dan. Nó nhét một miếng bưởi vào mồm và nhai ngon lành. Đoạn nó thọc tay vào miệng, móc ra miếng xơ bưởi trắng, mềm nhão ném vào đĩa. “Anh nên gặp chị ấy,” nó tiếp tục “Chị ấy trông quá ư dễ thương. Trông như được thay da đổi thịt vậy. Em không nói về cách ăn mặc mà là khuôn mặt của chị ấy, nhìn già hơn trước, nhưng không phải là nhăn nheo, héo hon gì đâu à nha, mà trông như là mấy siêu mẫu mà ai cũng mê đó, như Kate Moss. Chị trông rất ư là *đàn bà*.”

Jenny chờ anh nó trả lời, nhưng cậu chỉ nhìn chăm chăm vào tách cà phê của mình.

Đời sống thật mong manh và vô nghĩa.

“Thậm chí anh còn không muốn gặp chị ấy nữa hả?” Jenny hỏi.

Dan nghĩ đến những điều cậu nghe thằng Chuck Bass nói về Serena. Cậu thật không muốn tin bất cứ một lời nào của thằng này, nhưng nếu quả thật Serena trông có vẻ *đàn bà* hơn qua lời của Jenny miêu tả thì có thể những gì Chuck nói là đúng. Có thể Serena thực sự là một con nhỏ điểm danh, nghiện ngập nhất New York và còn bị mắc bệnh qua đường tình dục.

Dan nhún vai và chỉ vào đồng xơ bưởi nằm trên đĩa của Jenny. “Gớm quá, mày ơi!,” cậu kêu lên. “Mày không thể ăn một cái bánh quy Pop-Tart hay là thứ gì khác giống như người bình thường ăn à?”

“Ăn bưởi thì có sao đâu?” Jenny nói “Ăn bưởi rất tốt cho sức khỏe mà.”

“Nhìn mày ăn kiểu đó tao thấy kinh quá” Dan đáp. Cậu nhét miếng bánh còn lại vào miệng và liếm sô-cô-la đang chảy ra ngón tay, tránh làm chúng vấy bẩn lên xấp kịch bản.

“Ai mượn nhìn chi rồi gớm” Jenny phụng phịu “Mà sao anh không trả lời câu hỏi của em chứ?”

Dan ngược nhìn lên: “Câu hỏi nào?”

Jenny chống hai khuỷu tay lên bàn và nghiêng người về phía trước. “Về chị Serena á” nó nói, “Em biết chắc là anh muốn gặp mặt chị ấy.”

Dan lại nhìn xuống tập bản thảo và nhún vai “Sao cũng được,” cậu nói.

“Ái chà chà. Sao cũng được” Jenny nói, tròn mắt ngạc nhiên. “Anh này, thứ sáu tuần tới sẽ có một bữa tiệc. Tiệc này tổ chức nhằm gây quỹ bảo vệ và giúp đỡ loài chim ưng peregrine đang sống ở Công viên Trung tâm. Anh có biết Công viên Trung tâm có chim ưng chưa? Trước đây em không biết đó chứ. Mà thôi. Tiệc này là do chị Blair Waldorf tổ chức, mà anh biết rồi đó, chị ấy và chị Serena là bạn rất thân, vì thế chắc chắn Serena sẽ được mời đến dự.”

Dan tiếp tục nghiền ngẫm kịch bản và hoàn toàn làm lơ cô em gái. Còn Jenny thì cứ thao thao bất tuyệt, làm như không biết là anh trai đang lơ nó.

“Dù gì đi nữa, tất cả việc mà anh em mình cần làm là tìm ra cách để lọt vào bữa tiệc đó” Jenny nói. Nó chộp một cái khăn giấy để trên bàn, vo tròn rồi ném vào đầu anh trai “Làm ơn đi mà Dan” nó van vãn “Chúng ta phải dự buổi tiệc đó mới được.”

Dan quăng xấp kịch bản qua một bên và nhìn cô em gái, đôi mắt màu nâu của cậu buồn bã và ánh lên vẻ gờm gờm.

“Jenny,” cậu nói “anh không muốn đến bữa tiệc đó. Thứ sáu tới anh có thể phải đến nhà thằng Zeke để chơi PlayStation với nó, rồi anh còn tạt qua đường Brooklyn để bàn chuyện với Vanessa cùng chị cô ta và mấy người bạn của họ. Mày biết tối thứ sáu nào anh cũng bận như vậy mà.”

Jenny giận dỗi đá đá vào cái chân ghế đang ngồi như một đứa bé “Nhưng tại sao Dan? Tại sao anh không muốn dự bữa tiệc đó chứ?”

Dan lắc lắc đầu, cười vẻ chua chát “Bởi vì anh em mình sẽ không được mời dự, mà ừ hiểu chưa? Bởi vì sẽ không có ai mời anh em mình tham dự hết. Đẹp đi Jen. Anh xin lỗi nhưng chuyện đó là thế. Tội mình khác với chúng nó, mà nhận ra không. Tội mình không sống cùng một thế giới của Serena van der Woodsen hay Blair Waldorf hay bất cứ đứa nào trong lũ chúng nó cả.”

“Anh là một tên nhút nhát! Anh làm em tức chết đi được!” Jenny nói, tròn mắt vì điên tiết. Nó đứng dậy và quăng đồng chén đĩa của nó vào chậu rửa rồi cầm miếng mút rửa chén một cách dữ dội. Đoạn nó xoay một vòng và chống hai tay ngang hông. Nó đang mặc một cái áo khoác ngủ bằng vải sợi dệt, mái tóc nâu xoắn tít dính bết bết từ lum vì nó đã để tóc ướt đi ngủ. Nhìn nó giống phiên bản thu nhỏ của một bà nội trợ hay cầu nhàu với bộ ngực lớn gấp mười lần cơ thể.

“En không quan tâm đến điều anh nói. Em sẽ đến dự buổi tiệc đó!” nó nói chắc như đinh đóng cột.

“Bữa tiệc nào vậy ta?”, bố của hai đứa cất tiếng, ông vừa xuất hiện ngay ngưỡng cửa nhà bếp.

Nếu trên đời này mà có giải thưởng dành cho ông bố bầy hầy nhất thì chắc chắc ông Rufus Humphrey sẽ thắng giải quán quân. Ông mặc một cái áo thun lót trắng xỉn màu mồ hôi, quần sọt đồ kiểu vận động viên môn đấm bốc, tay ông lại đang cào cào, gãi gãi vào đùi quần. Mấy ngày nay ông không cạo râu và bộ râu quai nón màu xám của ông trông như mọc ra từ bốn phương tám hướng. Vài sợi rất dài và dày, nhưng chen giữa chúng là vài mảnh trắng và nhiều sợi râu mọc lún phún. Mái tóc xám xoắn tít của ông rối bù, còn đôi mắt nâu trông thật kèm nhèm. Sau mỗi vành tai của mình, ông bố gác một miếng thuốc lá.

Jenny và Dan yên lặng nhìn bố một lúc.

Đoạn Jenny thở dài và quay lại với đồng chén đĩa. “Hổng có gì” nó nói.

Dan cười xuề xòa và dựa lưng vào ghế. Bố của chúng ghét khu Upper East Side và ghét tất cả những thói khoe khoang, tự phụ của người sống ở khu này. Lý do mà ông gửi Jenny đến học ở trường Constance vì đó là một trường học rất tốt; và bởi vì, trước đây, ông có hẹn hò với một cô giáo dạy Anh văn của trường. Nhưng ông ghét cái ý nghĩ rằng Jenny có thể bị lũ bạn học cùng lớp, hay là những con nhóc ranh mới nứt mắt, như cách mà ông gọi chúng, sẽ gây ảnh hưởng xấu lên con bé.

Dan biết rằng bố của chúng sẽ *thích thú* điều mà nó sắp nói.

“Con Jenny muốn đi dự một hoạt động gây quỹ từ thiện gì đó vào tuần tới đó bố,” cậu nói.

Ông Humphrey gỡ một miếng thuốc cài sau vành tai xuống và đưa vào miệng, môi ông bập bập miếng thuốc. “Quỹ từ thiện cho cái gì vậy?” ông hỏi.

Dan đóng cửa cái ghế ngồi. Mặt cậu lộ vẻ khoái trá. Jenny tắt vòi nước và trừng mắt thách thức anh trai nó dám nói tiếp.

“Thế này” Dan nói “Có một bữa tiệc gây quỹ từ thiện để bảo vệ giống chim ưng đang sống ở Công viên Trung tâm. Có thể người ta dùng tiền để xây một khu riêng biệt dành cho giống chim này hoặc là làm thứ gì đó cho chúng. Làm như số tiền đó không thể dùng cho hàng ngàn người nghèo vô gia cư vậy.”

“Anh im đi,” Jenny nói đầy giận dữ. “Anh lúc nào cũng nghĩ mình biết hết mọi sự. Đó chỉ là một bữa tiệc ngu xuẩn. Em chưa từng bảo rằng nó là một nghĩa cử gì cao đẹp hết.”

“Con gọi đó là *một nghĩa cử* à?” ông bố gầm lên “Con thật đáng xấu hổ. Lũ người đó muốn tụi chim sống tốt bởi vì chúng xinh đẹp. Bởi vì chúng tạo cho bọn họ cảm giác là họ đang được sống trong một vùng đồng quê xinh đẹp, giống như là họ đang ở nhà của họ ở Connecticut hoặc Maine vậy đó. Toàn là một bọn hình thức. Đẹp quách vụ đó cho cái lớp học rảnh rỗi của con đi! Mặc kệ tụi nó theo đuổi cái trò từ thiện chẳng có ích lợi gì cho ai cả đi!”

Jenny dựa người vào kệ bếp, ngược nhìn chằm chằm lên trần nhà và làm ra vẻ không nghe thấy bố nó đang nói gì. Nó đã nghe đi nghe lại cái bài diễn văn chỉ trích này rồi. Không gì lay chuyển được nó cả. Nó vẫn cứ muốn tham dự buổi tiệc đó.

“Con chỉ muốn vui chơi chút thôi” nó nói về ngoan cố. “Tại sao anh và bố cứ làm cho mọi việc trầm trọng lên chứ.”

“Nó trầm trọng bởi vì bố thấy con sắp sửa quen với cái thói của lũ con gái ranh, mới nứt mắt đã vô vị và ngu ngốc đó rồi. Con đang đi lại con đường sai lầm trầm trọng của mẹ con đó, cứ lúc nào cũng thích giao du với bọn nhà giàu bởi vì bà ấy quá sợ hãi khi nghĩ về bản thân mình,” bố của nó la hét, bộ mặt râu ria của ông dần đỏ ửng “Mẹ kiếp, hừ, Jenny, ngày nào con cũng làm chuyện gì đó nhắc bố nhớ về mẹ con hết.”

Đột nhiên Dan cảm thấy hết sức chán nản.

Mẹ của chúng đã trốn qua Prague với ông hoàng tử hay bá tước hay cái thứ gì đó, và về cơ bản bà là một người vợ ngoại tình. Bà đã để cho ông bá tước, hoàng tử hay cái giống quý gì đó ăn diện cho bà và lôi bà đi khắp các khách sạn ở Châu Âu. Tất cả việc bà làm trong một ngày luôn luôn là đi mua sắm, ăn uống, rượu chè và vẽ các bức tĩnh vật hoa lá. Một năm bà viết thư vài lần về cho hai đứa con và gửi cho chúng vài món quà quai quái. Giáng Sinh năm rồi bà gửi tặng Jenny một bộ váy dành cho thôn nữ ở Đức. Cái váy có cỡ quá nhỏ so với Jenny.

Thật không hay chút nào khi bố chúng nói rằng Jenny nhắc nhở ông nhớ về mẹ của chúng. Thật là không hay chút nào.

Nhìn mặt con Jenny như sắp bật khóc đến nơi.

“Thôi bỏ đi bố,” Dan nói “Dù gì thì cũng chẳng ai mời tụi con đến dự tiệc đâu. Vì vậy nếu tụi con có muốn đi thì cũng chẳng được.”

“Hiểu ý bố nói rồi đó!” ông Humphrey trả lời với vẻ đắc thắng “Sao mà tụi con cứ muốn giao du với cái lũ hợm hĩnh đó chứ hả?”

Jenny hướng ánh mắt dờ dẩn của nó xuống sàn nhà bếp cáu bẩn.

Dan đứng dậy. “Thay đồ nhanh đi bé Jen,” cậu dịu dàng bảo em “Anh sẽ đi với em đến trạm xe buýt.”

N nhận được thư mời qua email

Trong khoảng 6 phút giữa hồi chuông báo kết thúc lớp học tiếng latin và hồi chuông báo bắt đầu tiết học môn thể dục, Nate lên vào phòng vi tính của trường nam sinh St. Jude. Mỗi ngày thứ năm, cậu và Blair đang dần quen với việc email cho nhau những dòng thư yêu đương ngắn ngủi (thật ra, ý tưởng của việc này do Blair đề xướng) để giúp cả hai vượt qua một tuần lễ học tập đầy chán ngán tại trường. Chỉ còn hai ngày nữa là đến kỳ nghỉ cuối tuần, khi đó, hai đứa sẽ có thời gian ở bên nhau bao lâu tùy thích.

Nhưng ngày hôm nay, đầu óc của Nate không nghĩ về Blair. Cậu đang nóng lòng muốn biết Serena hiện giờ sao rồi. Tối qua, cô để lại tin nhắn vào máy điện thoại trong phòng cậu, khi đó cậu đang cùng mấy thằng bạn xem trận đấu của đội Yankees. Giọng cô nghe có vẻ cô đơn, buồn bã và rất xa vắng, dù rằng cô chỉ ở cách chỗ Nate có hơn một dãy nhà mà thôi. Nate chưa từng bao giờ nghe giọng của Serena lại buồn như thế. Và kể từ bao giờ mà Serena van der Woodsen lại đi ngủ sớm vậy ta?

Nate đang ngồi trước một trong những cái máy vi tính có động cơ chạy ầm ĩ trong phòng lab. Cậu nhấn vào cửa sổ *Hộp thư đi* và gõ một tin nhắn cho Serena theo địa chỉ email cũ của cô khi học ở trường Constance. Cậu không biết liệu cô có kiểm tra hộp thư này hay không, nhưng cũng cứ thử xem sao.

To: serenavdw@constancebillard.edu

From: narchibald@stjudes.edu

Chào cậu. Cậu sao rồi? Tối qua tới có nhận được tin nhắn của cậu. Xin lỗi là tớ không có ở đó để nghe máy. Chắc chắn là thứ sáu này tớ sẽ gặp cậu, được chưa? Yêu cậu. Nate.

Sau đó, cậu mở hộp mail riêng của mình ra. Ngạc nhiên, ngạc nhiên chưa, có một tin nhắn do Blair gửi. Cả hai đứa không nói chuyện với nhau kể từ bữa tiệc do mẹ Blair tổ chức vào tối tuần trước nữa.

To: narchibald@stjudes.edu

From: blairw@constancebillard.edu

Nate thân mến.

Tớ nhớ cậu lắm. Tối thứ hai trước thật sự là rất đặc biệt. Trước khi hai đứa mình bị cắt ngang tớ đã lên kế hoạch để tụi mình làm cái việc mà cả hai đứa đã nói trước đó rất lâu. Tớ nghĩ là cậu hiểu tớ đang nói gì. Tớ cho là thời điểm chúng ta chọn lựa không thích hợp. Tớ chỉ muốn nói với cậu là tớ đã sẵn sàng để làm điều đó. Trước đây thì tớ chưa sẵn sàng, nhưng giờ tớ sẵn sàng rồi. Mẹ tớ và lão Cyrus sẽ đi vắng vào ngày thứ sáu. Tớ thật sự rất muốn cậu đến nhà ngủ với tớ. Tớ yêu cậu nhiều lắm.

Gọi lại cho tớ nhé. Yêu cậu. Blair.

Nate đọc email của Blair hai lần rồi sau đó đóng thư lại để khỏi phải nhìn thấy nó nữa. Hôm nay chỉ mới là thứ tư. Liệu có cơ may nào Blair sẽ tiếp tục làm ngo cậu và Serena cho đến thứ sáu, dù rằng con nhỏ đang học cùng trường với Serena mỗi ngày và cả hai là bạn thân thiết của nhau, tâm sự với nhau tất cả mọi chuyện? Chắc là khó có cơ hội rồi. Còn Chuck Bass thì sao? Thằng đó chắc chắn là không giỏi khoảng giữ bí mật của người khác.

Nate day day đôi mắt đẹp màu xanh của cậu một cách hần học. Blair mà phát hiện ra sự thật thì cũng kệ xác cô ấy. Dù gì thì cậu cũng đối mặt với nó, cậu địch sợ. Cậu đang cố gắng theo đuổi một kế hoạch duy nhất hiện cậu nghĩ đến là chờ đợi và xem điều gì sẽ xảy ra khi cậu gặp Blair và tối thứ 6. Không việc gì phải làm cho mọi chuyện trở nên rối rắm từ giờ cho đến lúc đó.

Vừa lúc đó, cửa phòng vi tính bật mở, và thằng Jeremy Tompkinson thò đầu qua cánh cửa.

“Ê mày, Nathaniel, cúp tiết thể dục đi. Đến công viên đá bóng với tụi tao.”

Chuông vào học reo lần thứ hai. Dù gì thì Nate cũng đã trễ giờ vào lớp học thể dục, và sau tiết học này đã là giờ ăn trưa. Cúp tiết nghe có vẻ là ý kiến tuyệt vời.

“Chà, được rồi” Nate nói “Chờ tao chút.” Cậu bấm vào lá thư của Blair và kéo nó quãng vô thùng rác. “Được rồi” cậu nói và đứng dậy “Đi thôi!”

Hừm, nếu mà cậu ta thực sự yêu con bé, lẽ ra cậu ta phải lưu bức email lại, hoặc ít ra cũng phải trả lời thư cho con người ta chứ, đúng không các cậu?

Đó là một ngày tháng 10 nắng đẹp tại Công viên Trung tâm. Bên ngoài khu Sheep Meadow có rất nhiều đứa học trò cúp học, đang nằm dài trên bãi cỏ, hoặc hút thuốc lá hoặc chơi trò Frisbee. Những hàng cây bao xung quanh bãi cỏ rộng lấp lánh ánh lá màu vàng cam, đỏ. Xa xa, phía sau những rừng cây, về phía Tây của khu công viên, thấp thoáng bóng mờ của những tòa nhà xinh đẹp mang kiến trúc cổ. Một thằng đang rao bán cần sa và Anthony Avuldsen mua một ít thuốc để bổ sung vào đồng thuốc mà Nate mua tại bữa ăn trưa ở tiệm Pizza ngày hôm qua. Nate, Jeremy, Anthony và Charlie Dern cả bọn đã chia nhau một liều thuốc vắn to dùng khi bọn chúng rê bóng khắp bãi cỏ công viên.

Thằng Charlie bập một hơi vào liều thuốc vắn rồi chuyền liều thuốc qua cho thằng Jeremy. Nate sút bóng qua chân Charlie và thằng này vấp phải quả bóng. Nó là một cậu chàng cao hơn 1,8m và đầu nó thì to quá khổ so với cơ thể. Mọi người hay gọi nó là Frankenstein. Là một thằng tóc vàng luôn rất khỏe, ngay cả khi nó đang say thuốc, Anthony bổ nhào vào quả bóng, đá tăng nó lên trời và bay về phía Jeremy. Bóng đập mạnh vào bộ ngực lép của Jeremy và thằng này để mặc quả bóng lăn tròn trên đất và dùng hai chân rê qua lại.

“Mẹ mày, đá mạnh quá vậy!” Jeremy nói và xốc xốc chiếc quần đang mặc lên. Chiếc quần lúc nào cũng tụt xuống cái hông xương xẩu của nó, mặc cho nó đã cố hết sức thắt dây lưng quần thật chặt.

“Ừ, phải rồi” Nate đồng tình “Tao ê ảm hết rồi.” Hai chân của cậu ngựa ran, như thể cỏ dưới đất mọc đâm qua cái đế mềm bằng cao su đôi giày cậu đang mang.

Jeremy ngừng rê bóng “Nate này. Mày đã gặp Serena van der Woodsen chưa?” nó hỏi “Tao nghe nói con bé trở về rồi đó.”

Nate nhìn xuống quả bóng và thiết tha ao ước giá như lúc này cậu đang giữ bóng để có thể đá nó lung tung ra ngoài sân và giả vờ không nghe câu hỏi của Jeremy. Cậu cảm nhận được ba đứa con trai còn lại đang nhìn chăm chăm vào cậu. Cậu cúi người xuống và tháo chiếc giày trái ra để gãi gãi chỗ ngựa ran trên gan bàn chân. Mẹ kiếp, ngựa muốn chết. “À, tao có gặp hôm thứ hai” cậu nói, giọng làm như tình cờ, và nháy lò cò lên xuống trên một chân.

Charlie hăng giọng rồi khạc xuống bãi cỏ. “Vây con bé trông thế nào?” nó hỏi “Tao nghe nói nó dính đủ thứ rắc rối, lu bu tại trường Hanover.”

“Tao cũng nghe thế” Anthony nói và kéo một hơi thuốc lá “Tao nghe nói con nhỏ bị đuổi khỏi trường vì đã ngủ với một tá con trai ngay tại phòng của nó. Bạn cùng phòng tố cáo nó thế,” thằng này cười to “Mà không lẽ nó không đủ tiền để lôi nhau ra khách sạn hay sao?”

Charlie cười “Tao còn nghe nói con nhỏ có một đứa con. Tao nói thiệt đó. Nó đẻ con ở Pháp rồi bỏ đứa bé ở đó. Bố mẹ của nó phải chi khối tiền để cháu ngoại được nuôi dạy ở một tu viện dòng hoàng nào đó tại Pháp. Nghe cứ như trong phim phải không?”

Nate không thể nào tin nổi vào những điều mà cậu vừa nghe thấy. Cậu đánh rơi chiếc giày trên tay và ngồi bệt xuống bãi cỏ. Đoạn cậu tháo nốt chiếc giày còn lại và cởi luôn đôi vớ ra. Cậu không nói gì cả, chỉ ngồi đó, gãi gãi bàn chân trần.

“Tụi mày có hình dung nổi cảnh con Serena làm gì với lũ con trai trong phòng ở ký túc xá không? Như vậy nè, *ôi ôi anh yêu. Mạnh thêm chút nữa đi anh. Mạnh thêm chút nữa đi mà,*” Jeremy nằm ngã xuống bãi cỏ, cọ cọ vào cái bụng gầy gơ xương của nó và lảm nhảm với vẻ đầy kích động “*Ôi anh ơi!*”

“Tao đếch biết nó có biết ai là bố đứa bé không nữa” Anthony nói.

“Tao còn nghe nói nó dính tới một vụ gì đó về ma túy rất nghiêm trọng” Charlie nói “Nó buôn bán ma túy rồi dính vào vòng nghiện ngập luôn. Cả mùa hè rồi nó phải đi cai nghiện ở Thụy Sĩ. Tao đoán là ngay sau khi nó vừa sinh con xong.”

“Chu choa ời, kinh khủng quá vậy” Jeremy thốt lên.

“Mày và con bé đó có chuyện gì với nhau phải không Nate?” Charlie nói.

“Mày nghe ở đâu ra vậy?” Nate cau mày hỏi lại.

Charlie lắc đầu và cười cười “Cái thằng này, tao có biết đâu. Đồn đãi thôi. Mà có chuyện gì vậy? Con bé đó nóng bỏng lắm mà!”

“À, tao có quen với một đứa nóng bỏng” Nate nói và ngay lập tức thấy hối tiếc về điều nó vừa nói ra. Nó *đang bàn* về chuyện gì vậy ta?

“Ái chà chà, tao đoán con Blair cũng rất nóng bỏng phải không,” Charlie nói.

“Tao cá là con nhỏ đó cũng rất điên khùng khi lên giường” Jeremy tán đồng.

“Công tử mệ đừ khi nghĩ đến *chuyện đó* kìa” Anthony nói, nó trở vào Nate và cười khùng khục.

Nate cười và lắc đầu, cố lờ đi lời bàn tán của lũ bạn. Cậu nằm ngả lưng trên bãi cỏ và nhìn lên bầu trời trong xanh, quang đãng. Nếu cậu nghiêng hết đầu về phía sau, cậu có thể nhìn thấy chóp của tầng mái các căn nhà penthouse trên Đại lộ Năm, kể cả nhà của Serena và Blair. Nhưng cậu đang cúi cằm xuống và tất cả những gì cậu có thể nhìn thấy lại là bầu trời trong xanh. Cậu đã quá phê thuốc nên không nghĩ ngợi thêm được gì nữa. Cậu cố lờ đi lũ bạn và xóa sạch tâm trí của mình hoàn toàn, đầu óc cậu quang đãng và trong xanh cũng như bầu trời kia. Nhưng cậu không tài nào xóa được hình ảnh của Serena và Blair ra khỏi đầu, hình ảnh trần truồng của hai con nhỏ cứ trôi nổi bồng bềnh trên đầu cậu, “Cậu biết cậu yêu tớ mà” chúng cứ thi nhau nói, Nate mỉm cười và nhắm nghiền mắt lại.

Gossipgirl.net

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để đảm bảo khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Tớ không thể kìm nén trong việc muốn viết thêm về Nate, dù tớ vừa mới viết ở entry trước chưa xa xôi gì đâu. N là chủ đề yêu thích mới của tớ. Và xét cho cùng, cậu ấy đẹp trai quá sức tưởng tượng. Ngay cả khi cậu ấy là một chàng rất thiếu bản lĩnh nam nhi.

Vụ phê thuốc ở Công viên Trung tâm

Thật ra, chủ đề yêu thích mới của tớ là một anh chàng Công tử nghiện ngập – một phiên bản tuyệt vời của anh chàng nghiện cần sa, hay nghiện ma túy. Không giống với loại trai thích hút cần sa thường thường bậc trung, một chàng Công tử nghiện ngập không nghe nhạc metal hoặc chơi những trò game online hoặc chơi ván trượt hoặc là ăn chay trường. Cậu ta có mái đầu cắt rất đẹp và da dẻ rất mịn màng. Cậu ta thơm tho sạch sẽ, mặc những chiếc áo len do bạn gái của mình mua cho. Ở trường học, cậu ta luôn đạt điểm số tốt. Cậu ấy cũng rất dịu dàng với mẹ. Cậu thích thuyền buồm và thích chơi đá bóng. Cậu cũng biết cách thắt chiếc cà vạt như thế nào cho đẹp và chỉnh tề. Cậu ta cũng biết cách khiêu vũ. Cậu ta rất ư là gọi tình! Nhưng anh chàng Công tử nghiện thuốc là một chàng chẳng bao giờ hết lòng hết dạ với bất cứ ai hoặc bất cứ điều gì. Cậu cũng không phải đấng nam nhi dám nghĩ dám làm và chưa bao giờ nói ra những suy nghĩ trong đầu của cậu. Cậu ta không bao giờ liều lĩnh làm điều gì đó. Và quả thật, yêu cậu ta là một sự quá liều lĩnh.

Các cậu có thể cho rằng tớ chỉ là loại người đầy mâu thuẫn. Tớ cũng chưa bao giờ biết khi nào là nên câm mồm lại. Và tớ nghiêm túc tin tưởng là những mâu thuẫn tớ nêu ra sẽ hấp dẫn các bạn. Tớ cũng thú nhận là tớ sắp trở thành một cô gái cổ vũ cho những tên Công tử nghiện ngập đấy.

Mà hình như tớ không phải là người duy nhất muốn thế đâu.

E-mail của cậu:

H: GNC thân,

Tôi và N đã làm chuyện đó với nhau trong một chiếc chăn ở Công viên Trung tâm. Ít ra tôi cho rằng đó là N vì N có nhiều tàn nhang, đúng không? Có phải anh ấy mới có mùi của kem chống nắng và cần sa không?

-tinhyeutrongchan

Đ: tinhyeutrongchan thân mến,

Ừm, tớ cá đó chính là cậu ấy.

-GNC

Những cảnh trông thấy

B đang mua bao cao su tại quầy bán thuốc Zitomer, mua bao hiệu Lifestyle – cực dài, cực lớn, cực dai nhé! Điều tớ rất muốn biết là tại sao con nhỏ lại biết rõ cần mua bao cỡ nào là vừa. Tớ đoán là trừ khi bọn nó đã làm *chuyện đó* với nhau rất nhiều lần rồi. Sau đấy, **B** đi thẳng tới thẩm mỹ viện J.Sisters (tớ không đùa đâu đấy nhé!) để lần đầu tiên thử phương pháp tẩy lông theo kiểu Brazil. Ôi, trời. Nhưng tin tớ đi, cũng đáng để nó làm thế mà. Tớ còn bắt gặp **S** tại bưu điện, đang gửi một bưu kiện rất to. Có lẽ cô ấy gửi quần áo trẻ con mua ở cửa hàng Barneys đến cho đứa con bé bỏng của mình. Tớ còn bắt gặp **I** và **K** trong quán cà phê **Ba gã trai**, hai đứa nó

lại đang ăn khoai tây chiên và uống cô ca nóng. Mới đây, tụi nó vừa đến cửa hàng Bendel để trả lại mấy bộ váy xinh xắn nhưng khá chật mà chúng đã mua – Ôi trời, hay là chúng đang ngày càng béo ra? – hai đứa nó cùng đang bàn tán sôi nổi xem sẽ lựa chọn gì để mặc tại bữa tiệc *Hôn lên môi đi*. Tệ thật, sao đó không phải là tiệc *Mặc áo choàng rộng* nhỉ?

Từ vựng

Vì có quá nhiều bạn thắc mắc nên tớ sẽ giải đáp cho câu hỏi lớn đã khiến các cậu lấn cấn mãi kể từ khi biết về bữa tiệc dành cho tụi chim ưng Peregrine đó.

Thế này. Theo cuốn từ điển từ nguyên cầm tay của tớ lý giải thì:

Falcon: (danh từ), 1. Bất cứ loại chim săn mồi nào thuộc họ chim Falconidae, ví dụ như, giống chim Falco, thường được nhận ra nhờ vào những bộ cánh mỏng, dài và nhọn, có một bộ mỏ khoằm với một cái khía hình chữ V trông như một cái răng nhọn ở mỗi cạnh của hàm trên, loài chim này có thể bay cực nhanh, đặc biệt chúng có thể lao như cắt đâm bổ từ trên xuống để chop lấy con mồi; có vài chủng loại chim ưng gần như sắp tuyệt chủng. Peregrine Falcon: Một loại chim ưng sống khắp nơi trên thế giới, thuộc họ nhà Falco, thường được nuôi làm chim săn mồi vì tốc độ bay cực nhanh của nó.

Tớ chắc là tớ đã khiến các cậu rất thích thú khi nghe về những điều này. Nhưng tớ chỉ đang cố lý giải cho các cậu hiểu thêm từ vựng – bởi đó là việc của tớ mà.

Hẹn gặp các cậu ở công viên nhé!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

Gnc

S cố gắng cải thiện bản thân

“Chà, thật tuyệt khi em quay về, em thân yêu,” cô Glos, một người tư vấn tuyển sinh đại học của trường Constance, bảo Serena. Bà cô nâng nhẹ cặp kính đang treo tòn teng trên cổ bằng một sợi dây chuyền vàng lên trước sóng mũi để đọc kỹ bảng thời khóa biểu của Serena nằm trên bàn. “Bây giờ xem nào, ừm, được rồi,” bà cô lẩm bẩm, đọc đi đọc lại bảng thời khóa biểu.

Serena đang ngồi trước cô Glos, chân bắt chéo, kiên nhẫn chờ đợi. Không có lấy tấm bằng nào treo trên bức tường trong phòng cô Glos, không có bằng chứng nào cả cho việc người tư vấn được cấp phép hành nghề, chỉ có bức ảnh mấy đứa cháu của bà. Serena tự hỏi, không biết là cô Glos có đi học đại học không nữa. Bạn chắc phải cho rằng nếu bà giáo muốn đưa ra những lời khuyên về môn học nào đó thì ít ra bà ấy cũng phải từng trải qua nó chứ.

Cô Glos hắng giọng “được rồi, tốt lắm, thời khóa biểu của em hoàn toàn được chấp nhận. Nói thật với em là không xuất sắc lắm nhưng đạt chất lượng rồi. Tội hình dung em sẽ hoàn thiện nó hơn bằng việc đăng ký tham gia các hoạt động ngoại khóa, đúng không?”

Serena nhún vai. *Nếu bà gọi việc uống rượu Pernod và khiêu vũ khỏa thân trên bãi biển ở thành phố Cannes là một hoạt động ngoại khóa.* “Không hẳn thế ạ” cô nói “Em muốn nói là

vào lúc này em chưa thật sự muốn đăng ký tham gia bất kỳ một hoạt động ngoại khóa nào ạ.”

Cô Gros để rơi cặp kính xuống. Lỗ mũi của bà dần ửng đỏ và Serena lo là không biết bà ta có sắp sửa bị chảy máu cam không. Cô Gros vốn nổi tiếng với vụ hay chảy máu cam. Da dẻ bà ấy rất xanh xao và còn có chút vàng vọt nữa. Tất cả bọn con gái ở trường đều nghĩ là bà giáo mắc một căn bệnh truyền nhiễm kinh khủng nào đó.

“Không có một hoạt động ngoại khóa nào ư? Vậy em sẽ làm những gì để cải thiện bản thân của em hả?”

Serena nhìn cô Gros với ánh mắt hờ hững và lễ phép.

Ai bảo là tôi cần phải cải thiện bản thân cơ chứ?

“Chà, tôi thấy rằng, chúng tôi sẽ phải tư vấn cho em tham gia vào cái gì đó chứ, đúng không?” cô Gros nói “Tôi e là các trường đại học sẽ không bao giờ để mắt đến em nếu em không tham gia hoạt động ngoại khóa nào cả.” Đoạn bà giáo cúi xuống và lấy từ trong ngăn kéo bàn ra một cặp bìa hồ sơ, bắt đầu lật rối rít qua các trang in rồi kẹp trong cặp bìa in nhiều màu sắc. “Có vài hoạt động sẽ bắt đầu trong tuần này. Hoa phong thủy, Nghệ thuật cắm hoa.”

Bà giáo nhìn lên Serena, lúc này đang nhíu mày nghi hoặc. “Đúng, em nghĩ đúng rồi. Cái này không giúp ích cho em nhiều lắm trong việc được tuyển vào ở Harvard phải không?” bà Gros nói và bật cười khe khẽ.

Bà vén ống tay áo khoác của mình lên và cau mày nhìn vào cặp hồ sơ, ngón tay liên thoảng lật nhanh qua các trang tài liệu. Bà sẽ không bao giờ bỏ cuộc khi chỉ mới bắt đầu tìm kiếm. Bà giáo là người rất thạo việc.

Serena gặm gặm móng tay cái của mình. Trước đây cô chưa từng bao giờ nghĩ về điều này. Những trường đại học đó chắc sẽ cần cô phải là một người hoàn hảo hơn là cô trong hiện tại. Mà cô thì dứt khoát rất muốn được vào đại học. Và phải vào một trường tốt cơ. Hiển nhiên là bố mẹ cô mong mỗi con gái được vào học ở một trong những đại học tốt nhất. Không phải họ đè nặng áp lực lên cô, nhưng dù họ không nói ra thì cô cũng hiểu được điều đó. Và khi Serena càng nghĩ đến điều đó, cô càng nhận ra rằng cái tương lai ấy với cô mờ mịt làm sao. Cô vừa bị đuổi khỏi một trường nội trú. Học bạ của cô toàn điểm kém. Cô không có ý tưởng gì để đóng góp cho những buổi học của mình, cô cũng không có những sở thích đặc biệt hoặc những hoạt động ngoại khóa thật ấn tượng. Điểm thi SAT của cô hỏng bét vì trong suốt buổi thi trắc nghiệm, đầu óc của cô cứ nghĩ ngợi lan man tận đâu đâu, không thể tập trung được. Và khi cô đăng ký thi lại kỳ thi này, điểm số thậm chí chắc còn có thể tệ hơn nữa. Về căn bản mà nói, cô đang nằm trong tình huống hết sức khốn đốn.

“Thế kịch nghệ thì sao? Điểm môn Anh văn của em khá tốt đó, chắc là em sẽ thích kịch.” Bà Gros đề nghị “Một tuần em chỉ mất chút đỉnh thời gian dành để tập kịch. Trường ta có một câu lạc bộ Kịch nói Liên trường (Interschool Drama club) và câu lạc bộ đang tái dựng phiên bản hiện đại của vở *Cuốn theo chiều gió*,” bà giáo lại nhìn Serena “Em thấy sao?”

Serena đứng đưa bàn chân của mình lên xuống, miệng gặm gặm cái móng tay màu hồng của mình. Cô đang cố hình dung hình ảnh cô đứng một mình trên sân khấu và vào vai Scarlett O’Hara. Cô phải giả vờ khóc, vờ ngắt xỉu, phải mặc những bộ áo dài khổng lồ với chiếc nịt ngực thắt chặt và những bộ váy lông chúp, thậm chí còn phải đội cả tóc giả nữa.

Tôi sẽ không bao giờ để bị đói khát một lần nữa! Cô sẽ khóc lóc kêu gào một cách bi thương như thế bằng cái giọng miền Nam lãnh lút, rất đẹp. Trời ơi, thật là nhộn làm sao.

Serena cầm lấy tờ chương trình do cô Gros đưa cho, cẩn thận tránh không chạm vào phần giấy mà cô Gros đã chạm vào.

“Em sẽ tham gia, tại sao không chứ?” cô nói “Môn này có vẻ vui đó cô.”

Serena rời văn phòng bà giáo Glos khi tiết học cuối cùng trong ngày tại trường cũng đã kết thúc. Buổi tập kịch Cuốn theo chiều gió sẽ diễn ra ở hội trường của trường và nó bắt đầu vào lúc 6 giờ chiều để những học sinh chơi thể thao sau giờ học có thể ở lại tham gia tập kịch. Serena đang bước lại gần khu cầu thang rộng nằm ở chính giữa tòa nhà để đi lên lầu 4 lấy áo khoác từ ngăn tủ riêng ở trường của cô và cũng để tìm xem có đứa bạn nào cà phê cà pháo một lát và đợi cho đến 6 giờ không. Xung quanh cô, những đứa con gái đang lướt qua nhanh, đáng vẻ mệt mỏi sau một ngày vất vả, chúng đang chạy vội đến những cuộc hẹn kế tiếp, nào là thực hành, luyện tập, rồi còn tham gia câu lạc bộ. Như một thói quen, bọn chúng dừng lại một chút xíu để nói “Xin chào!” với Serena, bởi vì kể từ khi chúng có thể nhớ được mọi việc thì việc được bắt gặp khi nói chuyện với Serena van der Woodsen là một việc khá oách.

“Chào chị Serena” Laura Salmon hét toáng lên trước khi chúi mũi xuống cái cầu thang để lao đến câu lạc bộ Glee trong phòng tập nhạc ở tầng hầm.

“Gặp sau nhé, Serena” nhỏ Rain Hoffstetter nói khi nó đang lao nhanh qua trong bộ quần sọt tập thể dục, chuẩn bị cho buổi tập đá bóng.

“Gặp cậu vào ngày mai, Serena,” Lily Reed dịu dàng nói, đỏ mặt lúng túng vì nó đang mặc một chiếc quần chèn cưỡi ngựa, thứ trang phục luôn khiến nó cảm thấy xấu hổ về mình.

“Chào chị,” Carmen Fortier nói, miệng nhai kẹo cao su, nó đang mặc một cái áo khoác bằng da và quần jeans. Nó là một trong số ít ỏi con gái trong trường được nhận học bổng để theo lớp trung học và hiện sống tại khu Bronx. Con nhỏ từng tuyên bố là không thể nào mặc nổi bộ đồng phục đi học hoặc là nếu mặc thì nó sẽ bị đánh ngay. Carmen đang thẳng tiến về Câu lạc bộ Cẩm hoa nghệ thuật, dù nó luôn nói dối với tụi bạn hàng xóm của nó rằng nó đang theo học lớp võ karate.

Thốt nhiên hành lang ở trường bỗng trống hơ trống hoắc. Serena mở tủ của mình, tháo cái áo khoác hiệu Burberry ra khỏi móc và mặc vào. Đoạn cô đóng sầm cửa tủ và chạy vội xuống hành lang để ra phía cổng trường, quẹo trái và đi xuống đường số 90 hướng về phía Công viên Trung tâm.

Hộp kẹo cam Tic Tacs trong túi của cô còn sót lại một viên duy nhất. Serena lấy tay lục tìm viên Tic Tacs và đặt lên lưỡi mình. Nhưng cô quá lo lắng về tương lai của mình nên cô không cảm thấy viên kẹo có mùi vị gì.

Cô băng qua Đại lộ Năm, đi bộ dọc theo vỉa hè bao quanh công viên. Lá vàng rơi lác đác trên lối đi. Dọc theo dãy nhà có hai đứa con gái nhỏ học trường dòng Trái tim cực thánh (Sacred Heart girl) mặc bộ váy có áo choàng khoác không tay màu đỏ và trắng, xinh xắn đang dắt một con chó Rottweiler to. Serena nghĩ đến việc ghé vào công viên ở đường số 89 để ngồi chơi giết thời gian trước khi buổi tập kịch bắt đầu. Nhưng không lẽ ngồi một mình à? Rồi cô sẽ làm gì, nhìn ngắm thiên hạ sao? Trong khi cô lại là dạng người trong số những người luôn được kẻ khác nhìn ngắm?

Vì vậy, cô đi về nhà.

Nhà Serena nằm ở số 994, Đại lộ Năm, đó là một tòa nhà “Bao tay trắng” hết sức lộng lẫy và thanh lịch nằm cạnh bên khách sạn Stanhope đối diện ngay Bảo tàng Nghệ thuật Metropolitan. Gia đình van der Woodsen sở hữu nửa phần gác thượng. Căn hộ của họ có 14 phòng, gồm 5 phòng ngủ, mỗi phòng ngủ có một buồng tắm riêng và một phòng lớn dành cho

kể ăn người ở, cùng hai phòng khách với thiết kế cực kỳ sành điệu có quầy bar riêng và một hệ thống giải trí nghe nhìn cực lớn.

Khi Serena về đến nơi, cả căn hộ rộng mênh mông không gọn một bóng người. Bố mẹ của cô kiểm khi có mặt ở nhà. Bố của cô điều hành một hãng tàu Hà Lan vốn là hãng được điều hành từ thời cụ kỵ của gia đình, sáng lập vào những năm 1770. Cả bố và mẹ của cô đều nằm trong Ban chủ tịch của tất cả những tổ chức từ thiện và tổ chức nghệ thuật trong thành phố. Họ luôn luôn có những cuộc họp, những buổi ăn trưa và những buổi gây quỹ từ thiện cần phải tham dự. Và dù chị người ở Deidre đã đi ra ngoài mua sắm, nhưng tòa nhà vẫn hết sức tinh tươm, sạch như lau như li Trong tất cả các phòng, kể cả phòng tắm, đã bày sẵn những lọ hoa tươi, mới hái.

Serena đẩy nhẹ để mở cánh cửa hướng đến căn phòng khách nhỏ hơn và buông người xuống chiếc ghế bành bọc nhung màu xanh da trời mà cô rất thích. Cô cầm cái remote lên, nhấn nút mở kệ đựng ti-vi và bật cái ti-vi màn hình phẳng. Cô bấm rà các kênh với vẻ sốt ruột. Không thể tập trung vào bất cứ thứ gì cô nhìn thấy trên màn hình, cuối cùng cô chọn kênh TRL, mặc dù cô luôn nghĩ rằng Carson Daly là kẻ gây khó chịu nhất còn sống trên đời. Gần đây cô không còn ghiền xem ti-vi nữa. Tại trường nội trú, những đứa bạn trong kí túc xá bọn bạn thường mặc pajamas, vừa nhai bắp rang vừa uống sô-cô-la nóng và xem chương trình Saturday Night Live hoặc Jackass, nhưng Serena chỉ muốn chuồn ra ngoài để được uống rượu schnapps hương đào, hút thuốc lá với mấy đứa con trai trong tầng hầm của một câu lạc bộ nào đó.

Nhưng điều làm cô bức mình nhất hiện giờ không phải là Carson Daly hoặc việc cô phải ngồi cô đơn trong nhà mình mà không có gì để làm hết, mà chính là cái ý nghĩa về việc cô sẽ trải qua hết phần đời còn lại của mình chỉ để làm một điều như: xem ti-vi một mình trong căn hộ trống trải của bố mẹ - nếu như cô không lập trình lại cuộc đời mình và cố gắng thẳng tiến vào đại học! Tại sao cô lại quá ngu ngốc? Những người khác dường như đều biết thiết lập đường đi nước bước cho cuộc đời họ. Liệu cô có bỏ lỡ điều quan trọng tối thượng là: “Đã đến lúc lập trình lại cuộc đời bạn chưa?” Tại sao không có ai báo động cho cô biết điều đó chứ?

Ái chà, mà chẳng việc gì phải lo sốt vó nặng xi lên như thế. Cô vẫn còn thời gian mà. Và cô cũng có thể còn nhiều thú vui nữa. Cô không phải trở thành một nữ tu chỉ bởi vì cô tham gia vào Câu lạc bộ kịch nói Liên trường, hoặc bất cứ cái gì đi nữa.

Serena bấm tắt ti-vi và đi lững thững vào nhà bếp. Căn bếp của nhà van der Woodsen cực kỳ lớn. Trên tường, những kệ tủ bằng thủy tinh to được xếp hàng ngang trông sạch bóng và tinh tươm, nằm phía trên bồn rửa chén bằng thép không gỉ. Có đến hai bếp lò dùng nấu trong nhà hàng và 3 cái tủ lạnh có chế độ lạnh dưới 0°C. Một cái bàn khổng lồ được đặt ở giữa nhà bếp, và trên bàn là một đồng thư từ của ngày hôm nay.

Serena nhặt thư lên và xem xét kỹ từng cái. Phần lớn là thư mời dành cho bố mẹ cô – đó là những phong thư trắng hình vuông có in những dấu ấn kiểu cũ – thư mời đến các buổi dạ vũ, tiệc tối gây quỹ từ thiện, kêu gọi tài trợ và các buổi đấu giá. Đoạn cô thấy mấy tấm bưu thiếp mời dự khai mạc triển lãm được trình bày với phong cách nghệ thuật, một mặt là bức ảnh của nghệ sĩ, còn những thông tin rõ hơn về buổi triển lãm thì được in vào phía sau. Một trong những tấm bưu thiếp này khiến Serena phải chú ý. Rõ ràng là nó đã bị bỏ quên trong đồng thư từ trong một khoảng thời gian, vì trông nó có vẻ như đã được mở ra, và buổi lễ khai mạc được thông báo là bắt đầu vào lúc 4 giờ chiều, ngày thứ 4, nghĩa là... ngay lúc này đây. Serena mở tấm thiệp mời ra để xem tác phẩm của nghệ sĩ. Đó là một bức ảnh đen trắng, trông giống một đôi mắt đang nhắm nghiền, được nhuộm màu hồng. Tiêu đề của tác phẩm này là Kate Moss. Và tên của chương trình là Chuyện hậu trường. Serena liếc nhìn bức ảnh. Nó toát lên vẻ gì đó hết sức ngây thơ và xinh đẹp, và đồng thời nó cũng toát lên chút gì đó tục tĩu. Có thể đây không phải là một con mắt. Cô cũng không chắc đó là cái gì nữa. Nhưng dứt khoát, dù là cái gì thì bức ảnh rất tuyệt. Không còn nghi ngờ gì nữa, Serena đã biết cô sẽ làm gì trong vòng hai giờ đồng hồ tới.

Cô lao vào phòng tắm, cởi phăng bộ đồng phục màu nâu và mặc vào cái quần jeans da màu đen mà cô rất thích. Rồi cô chộp lấy chiếc áo khoác và bấm thang máy. Chỉ trong mấy phút

cô đã nhảy ra khỏi một chiếc taxi ở trước khu thương mại Whitehot Gallery, đường Chelsea.

Khi vừa đến nơi, Serena chộp nhau một ly rượu gin martini và đăng ký vào danh sách khách mời. Gian phòng triển lãm đầy ắp những đứa tầm chừng 20 tuổi, phong cách hippie choai choai diện những bộ cánh rất sành điệu, vừa đứng uống rượu martini miễn phí vừa ngắm nghía các bức ảnh treo trên tường. Mỗi bức ảnh đều có vẻ giống bức trong tấm bưu thiếp, bức ảnh đen trắng thể hiện đôi mắt đang nhắm nghiền, cỡ to, tất cả ảnh mang những hình dạng, kích cỡ, màu sắc khác nhau. Dưới mỗi bức ảnh là một tấm nhãn ghi, và trên đó ghi tên của một nhân vật danh tiếng: Kate Moss, Kate Hudson, Joaquin Phoenix, Jude Law, Gisele Bundchen, Cher, Eminem, Christina Aguilera, Madonna, Elton John.

Giai điệu một bản nhạc pop của Pháp đang chơi nhẹ nhàng khắp gian phòng. Còn hai anh em nhà Remi, những nhiếp ảnh gia, vốn là con trai của một người mẫu Pháp và một công tước nước Anh thì đang được các tờ Art Forum, Vogue, W, Harper's Bazaar, và New York Times ghi hình, chụp ảnh, phỏng vấn.

Serena chăm soi từng bức ảnh rất cẩn thận. Lúc này đây, khi được ngắm cỡ ảnh phóng lớn, cô kết luận, chúng không phải là đôi mắt. Nhưng chúng là gì vậy? Cái núm rốn à?

Thốt nhiên, Serena cảm thấy có một cánh tay vòng qua eo mình.

"Hello, ma chérie. Cô gái xinh đẹp. Tên em là gì?"

Đó là một trong hai anh em nhà Remi. Một người 26 tuổi, cao khoảng 1m73, cùng chiều cao với Serena. Anh có mái tóc đen gọn sóng và đôi mắt màu xanh da trời sáng ngời. Giọng nói của anh vừa mang trọng âm tiếng Anh vừa lai với giọng Pháp. Từ đầu đến chân anh mặc áo màu xanh nước biển, môi anh mầu đỏ đậm và cong lên màu nâu ở hai khóe. Đó là một anh chàng cực đẹp trai, và y hết như người anh trai sinh đôi của mình.

Và cũng đang có một cô gái may mắn đấy.

Serena đã không cưỡng lại khi anh này kéo cô đến chụp hình chung cùng hai anh em cho mục Sunday Styles của tờ New York Times. Một người anh đứng phía sau Serena và hôn lên cổ cô khi người còn lại thì quỳ trước cô và hôn vào đầu gối của cô. Xung quanh, mọi người nhìn vào với ánh mắt thèm khát, háo hức muốn được cô gái vô cùng hấp dẫn này ghé mắt tới.

Mọi người ở New York đều muốn trở nên nổi tiếng. Hoặc ít nhất có thể nhìn thấy một ai đó khiến họ có thể khoe khoang sau đó vì đã được làm quen.

"Em phải trở thành người mẫu cho tụi anh," một người trong hai anh em nhà Remi nói hớn hể vừa hôn vào bàn tay của Serena.

"Chắc chắn là em phải như thế," người còn lại tán đồng, đoạn dứt cho cô một quả ô liu.

Serena cười to "chắc chắn rồi" cô nói "Tại sao không chứ?" dù rằng cô cũng chẳng có chút ý tưởng gì về những việc cô sắp sửa đồng ý.

Một người trong hai anh em nhà Remi chỉ vào cánh cửa có đánh dấu bằng chữ Private (Phòng riêng) phía bên kia gian phòng triển lãm "Tụi anh gặp em ở đó nhe" anh nói "Đừng có căng thẳng nhe cưng. Tụi anh là dân gay."

Serena cười rúc rích và hớp một ngụm rượu thật to. Họ có đang trêu mình không nhỉ?

Người còn lại vỗ nhẹ vào hông cô "Ồn thôi, bé cưng. Em đẹp tuyệt vời như thế này nên em không việc gì phải lo lắng đâu. Đi nào. Bọn anh sẽ ở đó ngay thôi."

Serena có vẻ lưỡng lự, nhưng chỉ trong thoáng chốc thôi. Cô cũng có thể sánh vai với những nhân vật giống như Christina Aguilera và Joaquin Phoenix. Không vấn đề gì cả. Ngẩng cao đầu,

cô đi thẳng về phía Phòng riêng.

Ngay lúc đó, một gã đến từ tờ Public Arts League và một bà đến từ tờ New York Transit Authority tiến đến và trò chuyện với hai anh em nhà Remi về một chương trình nghệ thuật quần chúng tiên phong. Họ muốn sắp đặt tác phẩm của hai anh em nhà Remi vào những chiếc xe buýt, vào xe điện ngầm, lên những hộp quảng cáo gắn trên nóc các chiếc taxi khắp thành phố.

“Tất nhiên là được thôi” anh em nhà Remi tán đồng “Nhưng nếu các vị có thể đợi một chút, chúng tôi sẽ cung cấp cho các vị một tác phẩm mới toanh. Chúng tôi có thể tặng cho các vị dùng độc quyền.”

“Tác phẩm mới có tên là gì vậy?,” bà ở báo Transit Authority hỏi với vẻ háo hức.
“Serena,” cả hai anh em nhà Remi đồng loạt lên tiếng.

Sự công nhận của xã hội cũng gần với sự sùng đạo

“Tớ đã tìm ra một nhà in sẽ làm mấy cái vụ này đến trưa ngày mai và sẽ chuyển tận tay mỗi cái thư mời, vì thế thư sẽ đến nơi vào sáng thứ sáu” Isabel nói, trông có vẻ hết sức thỏa mãn với bản thân vì đã làm việc rất hiệu quả.

“Nhưng còn phải xem giá cả có đắt đỏ không kìa. Nếu mà tụi mình làm vậy, tụi mình phải cắt giảm chi phí ở những khoản khác. Còn phải xem cửa hàng Takashimaya chặt chém tụi mình về khoản hoa tươi như thế nào nữa đây?”

Ngay khi bọn con gái hoàn thành các hoạt động ngoại khóa của chúng sau giờ học ngày thứ tư, ban tổ chức bữa tiệc Hôn lên môi đi đã nhóm họp cùng với khoai tây chiên và sô-cô-la nóng tại một quầy hàng ở quán cà phê Ba gã trai – Blair, Isabel, Kati và Tina Ford, một đứa đến từ trường Seaton Arms School – bàn bạc về những chuẩn bị trong giờ phút chót cho bữa tiệc.

Việc cần kíp nhất bây giờ là hiện chỉ còn chín ngày nữa là tiệc đã diễn ra nhưng chưa vị khách nào nhận được thiệp mời cả. Thiệp mời phải được gửi trước bữa tiệc một tuần, nhưng lại xảy ra một rắc rối là địa điểm tổ chức tiệc đã chuyển từ The Park – một nhà hàng có tiếng mới mở nằm phía cuối khu Chelsea – đến một cửa hàng Barneys cũ, nằm trên đường số 17 và Đại lộ Bảy, thành ra đồng thiệp mời hóa ra vô dụng. Bọn con gái bỗng gặp cảnh dở khóc dở cười. Tụi nó phải đặt lại một bộ thiệp mời hoàn toàn mới, mà phải nhanh chóng, hoặc là sẽ không còn tiệc tùng gì sất.

“Nhưng cửa hàng Takashimaya là nơi duy nhất có cung cấp hoa tươi. Và cửa hàng này cũng chẳng tính giá đắt bao nhiêu cả. Ô, thôi nào Blair, nghĩ xem bữa tiệc sẽ tuyệt vời như thế nào,” Tina van vể.

“Ừ, tuyệt vời lắm” Blair khẳng định “và cũng còn nhiều nơi khác có cung cấp hoa tươi mà.”

“À này, hay là tụi mình cứ yêu cầu những người chăm sóc chim ưng Peregrine giúp đỡ đi” Isabel đề nghị. Nó cầm một miếng khoai tây chiên, chấm vào chén sốt cà rồi bỏ vào miệng “Họ chưa làm cái gì cả.”

Blair tròn mắt và thối vào ly sô-cô-la nóng: “Đó mới là vấn đề đáng nói. Tụi mình quên góp tiền để cho họ mà. Đó là một nghĩa cử đẹp.”

Kati dùng tay quăn tròn một búp tóc vàng của nó “À, mà nè, chim ưng Peregrine là chim gì vậy cà?” nó hỏi “Chim này có giống chim gõ kiến không?”

“Không, tớ nghĩ bọn chúng lớn hơn gõ kiến chứ,” Tina nói “và bọn chúng ăn thịt các con vật khác, như các cậu biết đấy, thỏ hay chuột nè và những con vật đại loại như thế.”

“Gớm chết!,” Kati nói.

“Tớ vừa đọc đâu đấy thấy có cái định nghĩa về cái giống chim này đó” nói về gương ngạo
“Nhưng tớ không thể nhớ là tớ đã đọc ở đâu.”

Trên trang web GossipGirl.net chẳng?

“Bọn nó gần như tuyệt chủng hết rồi,” Blair nói. Nó rà ngón tay vào danh sách người mà bọn chúng sẽ mời tham dự bữa tiệc. Sẽ có 316 người đến tham gia. Và ơn trời, tất cả đều là tụi trẻ, chẳng có phụ huynh học sinh ở đây.

Mắt Blair tự động bị hút vào một cái tên nằm cuối danh sách: Serena van der Woodsen. Địa chỉ đính kèm theo tên là địa chỉ Học viện Hanover, tại New Hampshire. Blair đặt bảng danh sách xuống bàn mà không điều chỉnh lại địa chỉ của Serena cho đúng.

“Bọn mình sẽ phải chi thêm tiền vào vụ in ấn và cắt giảm bớt khoản nào thấy không cần thiết,” Blair nói nhanh “Tớ có thể bảo cửa hàng, Takashimaya dùng hoa loa kèn thay vì hoa phong lan và bỏ qua cái vụ dùng da chim công để làm viền xung quanh các lọ hoa.”

“Em có thể lo cái khoản thiệp mời,” có một giọng nói nhỏ và rõ ràng vang lên phía sau cả bọn. “Em làm miễn phí.”

Bốn cô gái cùng quay lại để nhìn xem ai vừa nói.

Ồ, nhìn kìa, đó là cô bé Ginny, Blair nghĩ trong đầu. Đứa học trò lớp 9 đã vẽ kiểu chữ thư pháp trong cuốn tập nhạc thánh ca của trường mình.

“Tối nay, em có thể hoàn thành đồng thiệp bằng tay và bỏ chúng vào phong thư. Chúng ta chỉ phải tốn tiền vật liệu thôi mà, em còn biết chỗ bán loại giấy rất tốt mà giá lại rẻ” Jenny Humphrey nói.

“Con bé thiết kế mấy cuốn sách thánh ca ở trường mình đó” Kati thì thầm với Tina. “Mấy cuốn đó nhìn đẹp lắm.”

“Ừ đúng rồi” Isabel tán đồng “Đẹp tuyệt vời luôn.”

Jenny đỏ mặt và nhìn chăm chăm vào miếng vải sơn lót sàn nhà bóng loáng của cửa hàng cà phê, chờ Blair ra quyết định. Nó biết Blair là thủ lĩnh của vụ này.

“Và em sẽ làm miễn phí tất cả?” Blair nói với vẻ đầy hồ nghi.

Jenny giương to mắt “Em hy vọng là nếu em làm tất cả đồng thư mời đó không biết em có thể đến tham dự bữa tiệc không ạ?” nó hỏi.

Blair cân đo lợi hại của đề nghị này trong đầu. Lợi là: tất cả thiệp mời sẽ được thiết kế rất độc đáo và trên hết là tất cả thiệp được làm miễn phí, vì vậy bọn chúng không cần thiết phải chắt bóp vụ hoa hòe. Hại là: Thật sự có điều gì đó đáng sau vụ này.

Blair nhìn con nhỏ mặt đỏ từ đầu đến chân. Tình nguyện viên bé nhỏ và xinh xắn, mới học lớp 9 của chúng có bộ ngực khá đồ sộ. Nó chắc chắn là đứa ăn rất dữ dội và chiếm khá nhiều chỗ trống tại bữa tiệc... nhưng có nhầm nhò gì kia chứ?

“Chắc chắn rồi, em có thể sáng tạo thiệp theo ý em. Làm một cái để mời một đứa trong đám bạn của em luôn.” Blair nói và trao danh sách khách mời cho Jenny.

Ôi thật là hào phóng làm sao!

Blair đưa cho Jenny tất cả những thông tin cần thiết và Jenny biến khỏi quán cà phê nhanh không kịp thở. Các cửa hàng bán vật liệu sắp đóng cửa sớm và nó không còn nhiều thời gian. Danh sách khách mời dài hơn là nó nghĩ trước đó, và nó sẽ phải thức suốt đêm để làm đồng thiệp mời, như nó sẽ được đi dự tiệc, đó mới là tất cả mấu chốt của vấn đề.

Chờ đến khi nó báo cáo vụ này với anh Dan. Anh ấy sẽ phải thay đổi ý định của mình thôi. Và nó sẽ buộc anh đi cùng nó đến bữa tiệc, dù anh có thích hay là không.

Cuốn theo chiều gió thì hồng bét.

Sau hai ly Martini và ba cuộn phim chụp tại chỗ cho anh em Remi, Serena nhảy vội ra khỏi chiếc taxi đậu trước cổng trường Constance và chạy nhanh vào hội trường của trường, nơi

buổi tập vở kịch của câu lạc bộ đã diễn ra. Như thông lệ, cô trẻ một tiếng rười òng hồ.

Âm thanh vui vẻ của cây đàn dương cầm đang đánh bài hát Talking Heads vang vọng xuống hành lang. Serena đẩy cánh cửa hội trường để tìm người bạn cũ của cô, Ralph Bottoms III, người đang hát bài Burning Down the House với bộ mặt hoàn toàn thật thà. Cậu đang hóa trang giống như nhân vật Rhett Butler, với một bộ râu mép và cái áo có nút bằng đồng thau. Chỉ trong hai năm rồi mà Ralph phê ra thấy rõ và khuôn mặt của cậu đỏ hồng hào như thể là cậu đã ăn quá nhiều thịt bò sống. Cậu đang nắm tay một cô gái có vẻ chắc nịch, mái tóc nâu xoắn tít và khuôn mặt hình trái tim – nàng Scarlet O'Hara. Cô nàng này cũng đang hát, hát to và nhấn mạnh từng chữ một với giọng Brooklyn đậm đặc.

Serena dựa lưng vào tường để ngắm cảnh này với một nỗi lo sợ pha lẫn phần khích. Mọi việc diễn ra ở trong phòng triển lãm tranh không gây phiền gì đến cô, nhưng nó thực là đáng sợ.

Khi bài hát kết thúc, những người còn lại trong câu lạc bộ kịch nói Interschools đều vỗ tay cổ vũ inh ỏi, và sau đó giáo viên kịch nói, một phụ nữ người Anh trung niên bắt đầu chỉ đạo diễn xuất cảnh diễn kế tiếp.

“Đặt hai tay lên hông đi cô Scarlet” bà giáo hướng dẫn “Thể hiện ra cho tôi thấy đi, cho tôi thấy nào. Như thế. Tưởng tượng các bạn là những người trẻ chạy cảm đang sống trong giai đoạn nội chiến ở miền Nam đi. Các bạn làm hỏng các quy tắc hết rồi.”

Serena quay mắt nhìn chăm chăm ra cửa sổ và bắt gặp ba cô gái cùng bước ra khỏi chiếc taxi ở góc đường số 90 và phố Madison. Cô nheo mắt nhìn và nhận ra Blair, Kati và Isabel. Serena khoanh hai tay quanh người, cổ rữ bỏ cái cảm giác kỳ lạ đã đeo bám cô từ khi cô trở về lại thành phố này. Lần đầu tiên trong cả cuộc đời mình, cô cảm thấy bị bỏ rơi và lạc lõng.

Không nói một lời với ai trong câu lạc bộ kịch nói – như xin chào? Tam biệt! – Serena lao nhanh ra khỏi trường và ra ngoài khu hành lang. Trên bức tường dán chỉ chút những tờ bướm và thông báo và cô ngừng lại để đọc. Một trong những tờ bướm là thông báo tuyển diễn viên đóng phim của Vanessa Abrams.

Quá biết Vanessa, cô thừa hiểu bộ phim sẽ rất nghiêm túc và ít khán giả ghé mắt tới, nhưng như vậy còn tốt chán so với cảnh phải thét những bài hát ngu ngốc, rồi nhảy điệu Hockey-Pockey với gã Ralph Bottoms III mập ú, mặt đỏ kè. Buổi tuyển người của Vanessa đã diễn ra cách đây một tiếng, trên một băng ghế gỗ trong công viên Madison Square nhưng có lẽ nó vẫn còn đang diễn ra. Lại một lần nữa, Serena nhận ra mình đang đón một chiếc taxi và thẳng tiến về phía trung tâm thành phố.

“Đây là cách mà tôi muốn cậu thể hiện cảnh này” Vanessa bảo Marjorie Jaffe, sinh viên năm hai tại trường Constance và cô gái duy nhất đến thử vai Natasha trong bộ phim của Vanessa. Marjorie có mái tóc đỏ xoắn tít với cái mũi tẹt lấm tấm đầy tan nhang và trông như là không có cổ. Nó luôn miệng nhai kẹo cao su và rõ ràng sẽ là một viễn cảnh đầy ác mộng nếu chọn nó vào vai này.

Mặt trời đang lặn dần và một thứ ánh sáng ửng hồng phủ đầy Công viên Madison Square. Trong không khí là mùi đặc trưng của thành phố New York mỗi khi thu về, đó là mùi hỗn hợp của khói từ các lò sưởi, của lá khô, của những bánh mì kẹp nóng hổi, nước đá chó và khói xe buýt.

Daniel đang nằm ngửa trên băng ghế gỗ trong công viên theo tư thế Vanessa đã chỉ trước đó, tư thế một người lính bị thương, tay chân sưng sùi hết sức đau đớn. Bị thương do chiến tranh và do tình yêu, anh lính gầy gò xanh xao một cách bi thảm và trông hết sức nhàu nhĩ. Một cái tàu nhỏ bằng thủy tinh đặt nằm trên ngực anh. Vanessa đã may mắn tìm thấy cái tàu này

trên đường phố ở Williámburg vào một dịp nghỉ lễ cuối tuần. Đó là một thứ đạo cụ hoàn hảo mà nó dành cho chàng quý tộc gợi tình và bị tổn thương của mình.

“Tôi sẽ đọc lời thoại nhân vật Natasha. Bạn diễn theo cẩn thận nhé,” nó bảo Marjorie. “Ok, Dan, diễn.”

“Anh có ngủ được chút nào không?” Vanessa đọc lời nàng Natasha và hướng nhìn chăm chăm vào Dan – trong vai chàng quý tộc Andrei.

“Không, anh đã nhìn ngắm em rất lâu rồi. Tận sâu thẳm trong anh, anh biết em sẽ ở đây. Ngoài em ra, không ai có thể mang đến cho anh cảm giác nghỉ ngơi trong sự êm ái thế này... quá ư là dịu dàng êm ái! Anh thấy như đang thả mình trong niềm vui dịu ngọt nào đó.” Dan – trong vai chàng quý tộc Andrei chậm rãi nói.

Vanessa quỳ gối xuống trước đầu ghế của Dan, khuôn mặt nó tỏa ngời một niềm vui sướng đầy vẻ tôn nghiêm.

“Natashan thân thương, anh yêu em quá đỗi! Yêu em hơn tất cả mọi thứ trên thế gian này!” Dan thở hổn hển, cố gắng để ngồi dậy nhưng lại nằm vật xuống băng ghế như thể đang phải chịu đựng đau đớn lắm.

Cậu đang nói lời yêu với nó! Vanessa chớp lấy cánh tay cậu, khuôn mặt nó đỏ bừng và đầy niềm phấn khích. Nó hoàn toàn chìm đắm trong khoảnh khắc thần tiên này! Rồi chợt nó nhớ lại thực tại, buông tay Dan ra rồi đứng dậy.

“Bây giờ đến lượt cậu,” nó bảo với Marjorie.

“Được rồi, Kay,” Marjorie nói, miệng nhai kẹo cao su nhóp nhép. Nó tháo cái dây buộc ra khỏi mớ tóc thô, xoắn tít màu đỏ của nó và lấy tay giữ giữ cho tóc xoắn ra. Đoạn nó quỳ gối bên cạnh băng ghế Dan đang nằm và cầm lấy tờ kịch bản. “Sẵn sàng chưa?” nó hỏi cậu.

Dan gật đầu.

“Anh có ngủ được chút nào không? Marjorie hỏi, mắt chớp điếu lia lịa và mồm liên tục nhai kẹo cao su.

Dan nhắm tịt mắt và đọc lời thoại của cậu. Nếu không nhắm mắt lại cậu không thể nào diễn xong vai mà không phá lên cười.

Đến khoảng giữa cảnh này, Marjorie còn bắt chước sai bét cách phát âm theo giọng Nga. Thiệt là kinh khủng không thể tưởng tượng nổi.

Vanessa im lặng chịu đựng, thầm suy nghĩ nó sẽ xử lý bộ phim theo cách nào nếu không có nhân vật Natasha. Trong phút chốc nó bỗng hình dung ra cảnh mình sẽ đi mua một bộ tóc giả và tự đóng vai này luôn và để cho ai đó sẽ thay nó thực hiện phần ghi hình. Nhưng mà đây là một dự án rất quan trọng của nó, nó phải đích thân quay phim mới được chứ.

Bỗng nhiên, có ai đó thúc vào khuỷu tay nó và thở thê: “Cậu có phiền nếu tớ cũng muốn thử vai sau khi cô bạn kia đóng xong?”

Vanessa quay lại và nhìn thấy Serena van der Woodsen thở hổn hển, vì vừa chạy băng qua công viên, và đang đứng trước mặt nó. Hai má của cô ửng hồng và đôi mắt sâu thẳm như bầu trời đêm lấp lánh ánh sao. Serena chắc chắn chính là nàng Serena nó đang tìm kiếm, nếu quả thật trên đời này từng có một nàng Natasha như thế.

Dan bật dậy, quên phắt cái vụ đang bị thương và những lời thoại của cậu. Cái tẩu nhỏ rơi lăn tròn trên đất.

“Khoan chứ, tụi mình chưa đóng xong mà,” Marjorie kêu lên. Nó chìa tay trước mặt Dan. “Đoạn này cậu phải hôn vào tay tớ.”

Dan liếc nhìn nó với ánh mắt hờ hững.

“Được thôi” Vanessa bảo với Serena. “Marjorie, nhờ cậu đưa kịch bản cho Serena!”

Serena và Marjorie đổi chỗ cho nhau. Lúc này mất Dan mở to hết sức. Cậu thậm chí còn không chớp mắt một cái.

Và cả hai bắt đầu đọc lời thoại. “Anh đã nhìn ngắm em rất lâu rồi” Dan nói, thả hồn vào từng

lời phát ra.

Serena quỳ gối cạnh cậu và nắm lấy tay cậu. Dan tưởng như suýt ngất và cậu thầm biết ơn là đạo diễn đã cho cảnh này cậu nằm trên ghế.

Ồi chu choa, thật là một cậu chàng dễ rung động.

Cậu đã từng đóng trong nhiều vở kịch nhưng cậu chưa bao giờ cảm nhận được thứ cảm xúc mà người ta gọi là “điện giật” như thế này trước bất kỳ đứa con gái nào. Được trải qua điều này với Serena van der Woodsen thật chẳng khác một cảm giác chết lịm mê mẩn. Giống như thế cậu và Serena đang chia cùng nhau một luồng hơi thở, đều đặn, nhịp nhàng và hài hòa. Cậu im lặng và sững sờ, trong khi cô rực rỡ tỏa sáng quanh cậu như những chùm pháo hoa nhiều màu sắc.

Serena cũng đắm chìm trong cảm xúc như thế. Lời thoại trong kịch bản quá đẹp và đầy mê đắm, và cái cậu Dan đáng vẻ lù lù trước mắt cô diễn vai của cậu quá đạt.

Mình sẽ tham gia vào trò này, cô nghĩ ngợi và khẽ rùng mình. Cô chưa bao giờ thực sự nghĩ ngợi về những điều mà cô muốn làm trong cuộc đời mình, như có lẽ diễn xuất là một thứ rất thích hợp với cô.

Cả hai diễn viên tiếp tục đọc lời thoại lướt qua khỏi cần đọc. Cả hai trông như quên luôn là mình đang diễn. Vanessa cau mày. Serena rất tuyệt – cả hai người này diễn với nhau rất tuyệt – nhưng Dan đang mê mẩn con nhỏ. Quả thật là khổ nạn không thể chịu được mà!

Con trai thì đứa nào cũng thế! Vanessa nghĩ bụng, đoạn hắng giọng thật lớn “Rồi. Cảm ơn Serena. Cảm ơn Dan,” nó vờ nguyệt ngoạc vào cuốn tập cầm trên tay như đang viết dòng nhận xét. “Ngày mai tôi sẽ báo kết quả cho bạn, được chứ? nó bảo với Serena. *Cứ mà nằm mơ đi*, nó viết thế.

“Đóng phim vui ghê,” Serena nói và mỉm cười với Dan.

Trên chiếc ghế chỗ cậu ngồi, Dan vẫn còn đang mơ màng nhìn cô đắm đuối, chưa thoát ra khỏi đợt sóng cảm xúc.

“Marjorie, ngày mai tôi cũng sẽ báo cho bạn biết kết quả, được chứ?” Vanessa bảo với con bé *đầu đỏ*.

“Cảm ơn rất nhiều vì đã cho tớ thử vai,” Serena ngọt ngào nói và quay đi.

“Hẹn gặp lại sau nhé!,” Dan chào, giọng vẫn đắm đuối.

“Tạm biệt” Marjorie nói, vẫy tay chào cậu và rồi chạy đuổi theo sau Serena.

“Bọn mình tập lại cảnh đọc thoại của cậu đi Dan,” Vanessa khẽ gắt giọng. “Tớ muốn quay cảnh đó đầu tiên.”

“Cậu đón chuyến tàu số mấy vậy?” Marjorie hỏi Serena khi cả hai đứa đang cùng rảo bước ra khỏi khu công viên.

“À, ừm” Serena trả lời, cô chưa từng bao giờ đón tàu điện ngầm nhưng cũng chẳng chết gì nếu đi cùng với Marjorie “Tớ nghĩ là chiếc số 6.”

“Hả, tớ cũng vậy” Marjorie vui vẻ nói “Tụi mình đi cùng đường nhau đó.”

Đang giờ cao điểm, chuyến tàu điện ngầm nhồi chật ních người. Serena nhận ra mình bị kẹt cứng giữa một người phụ nữ đeo cái túi hiệu Daffy to đùng và một thằng bé béo mũm không có cái gì để vịn vào ngoại trừ chiếc áo khoác của Serena. Marjorie đang vịn vào thanh ray trên đầu hành khách nhưng nó cũng chỉ có thể dùng mấy đầu ngón tay chạm vào thanh sắt và cả người nó cứ bị đùn đẩy về phía sau, giẫm cả lên chân người khác.

“Cậu có nghĩ Dan cực kỳ đẹp trai không?” Marhorie hỏi Serena “Tớ không thể chờ nổi cho đến khi hai đứa được đóng phim chung với nhau. Tớ sẽ phải thường xuyên gặp gỡ cậu ấy mỗi ngày.”

Serena mỉm cười. Hiển nhiên là Marjorie, với một chút buồn bã, sẽ nghĩ rằng Serena sẽ nhận được vai này thôi, bởi vì Serena tuyệt đối chắc chắn rằng cô sẽ nhận được vai này. Cô tin chắc như đinh đóng cột.

Serena tưởng tượng ra cảnh làm quen với Dan. Cô tự hỏi không biết cậu học trường nào. Cậu ấy có đôi mắt sẫm màu, đầy sức ám ảnh, và cậu đọc lời thoại trong phim như thể cậu sống trong thế giới ấy. Cô thích điều đó. Cả hai đứa sẽ phải tập diễn chăm chỉ sau giờ học ở trường. Cô tự hỏi liệu cậu có thích đi chơi với cô không, và cậu ấy thích uống thứ gì.

Chuyến tàu đột ngột dừng lại ở chặng đường số 59 và đường Lexington-Bloomington's. Serena té nhào vào cậu bé phía trước cô.

“Ồi ối” thằng bé kêu lên và liếc xéo cô.

“Tớ xuống ở đây rồi” Marjorie nói và chen ra phía cửa “Chia buồn nếu như cậu không được nhận vai nhé. Gặp cậu ngày mai tại trường.”

“Chúc may mắn” Serena gọi với theo. Chuyến tàu đã thừa người một chút, đầu óc cô cứ nghĩ loanh quanh về Dan.

Cô tưởng tượng ra cảnh mình đang ngồi cùng cậu trong một quán nước mờ tối, cùng uống cà phê Ai-len và bàn về văn học Nga. Có vẻ như Dan đọc sách rất nhiều. Cậu có thể cho cô mượn sách để đọc và giúp cô diễn xuất. Có thể hai người còn thậm chí trở thành bạn bè của nhau. Cô hoàn toàn có thể chơi với một người mới mẻ.

Gossipgirl.net

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để đảm bảo khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Tớ đã từng tham gia vào một vở kịch của câu lạc bộ kịch nói liên trường. Tớ đã nói một câu thoại nổi tiếng: “Núi băng kia!” Đố các cậu biết tớ đóng trong vở kịch nào? Một trăm người đoán đúng được tặng miễn phí một bức ảnh của anh em nhà Remi.

Mà thôi, chuyện về tớ như thế đủ rồi.

Hình ảnh làm người mẫu đầu tiên của S

Những bức ảnh chụp sẽ được tung ra cuối tuần này. Đó là những tấm áp phích hoàn toàn mới và tuyệt đẹp được trang trí hai bên thành của mấy chiếc xe buýt, trên những chuyến tàu điện ngầm, trên hộp quảng cáo của taxi và còn xuất hiện đầy rẫy trên mạng Internet nữa (kể với các cậu là tớ cũng lên mạng xem rồi). Đó là một bức ảnh tuyệt vời của **S** – không phải khuôn mặt của cô, nhưng có tên của cô trên đó vì vậy các cậu sẽ nhận ra đó là cô ấy. Xin chúc mừng **S** với những hình ảnh đầu tiên trong vai trò người mẫu!

Những cảnh trông thấy

B, K và **I** cả bọn đang ngồi cùng nhau ở quán **Ba gã trai** để ăn khoai tây chiên, uống sô-cô-la nóng. Những chiếc túi xách hiệu **Intermix** căng phồng của chúng được đặt dưới gầm bàn. Có phải là bọn con gái này không còn chỗ nào khác để đi? Vậy mà tớ nghĩ là nhóm này ra đường là cứ đến nơi nhậu nhẹt, say xỉn chốn tiệc tùng thôi. Vì thế thấy cảnh này thật thất vọng. Dù vậy, chính mắt tớ thấy **B** rót một ít rượu brandy vào ly sô-cô-la nóng của nó. Khá lắm cô bé. Tớ cũng nhìn thấy một cô gái đội tóc giả trông quen quen đang đi vô một bệnh viện nổi tiếng về trị bệnh lây truyền qua đường tình dục ở khu trung tâm. Nếu đó chính là **S**, cô ấy dứt khoát là một ca bệnh khó chịu nhất. À, để phòng trường hợp các cậu thắc mắc tại sao tớ luôn luôn bắt gặp được những chuyện xảy ra ở cái bệnh viện chuyên trị bệnh qua đường tình dục đó thì tớ xin giải thích thêm là tớ thường hay đi làm tóc ở một tiệm rất nổi tiếng, nằm đối diện bệnh viện này, trên cùng một con đường.

Email của các cậu:

H: GNC thân mến,

Cậu có thực sự là một đứa *con gái* không vậy? Sao cậu giống dạng người giả vờ nói mình là một đứa con gái trong khi kỳ thực lại là một nhà báo già 50 tuổi và chán phèo, không có việc gì hay ho để làm, trừ việc đi hù dọa tụi con nít như tớ. Đồ thảm bại.

-khongtinai

Đ: khongtinai vô cùng thân mến,

Tớ là đứa con gái nhất mà cậu từng ao ước muốn gặp. Và tớ cũng chỉ ở tuổi sắp đi học đại học, sắp được đi bầu cử thôi. Làm sao tớ biết cậu không phải là một lão cay cú 50 tuổi đầy mụn nhọt trên mặt, cảm thấy đầy mặc cảm tội lỗi trước những cô gái ngây thơ trong trắng như tớ đây?

-GNC

H: GNC thân mến,

Tớ thích chuyên mục của cậu quá trời quá đất đi, tớ đã đưa cho bố tớ đọc và bố cũng cực thích luôn!!! Bố tớ có bạn bè làm việc ở tờ Paper, tờ Village Voice và vài tạp chí khác. Đừng có ngạc nhiên nếu chuyên mục của cậu ngày càng có nhiều, thật nhiều người đọc! Tớ hy vọng cậu

không thấy phiền nhé!!! Mãi mãi yêu cậu!!!

-Fancuongcuanc

Đ: Phiền ư? Không đời nào. Chuyên mục của tớ luôn sẵn sàng trở nên lớn mạnh. Tớ cũng sẽ trở nên nổi tiếng. Tớ sẽ không còn phải đóng những vai độc thoại dở ẹc trong câu lạc bộ kịch nói của trường nữa. Thậm chí sắp tới đây, cậu sẽ được thấy hình ảnh của tớ trên những chiếc xe buýt.

Tớ chẳng hề sợ chi cả!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Một kẻ bị hất hủi

“Ngon quá đi” Serena nói, dán mắt vào những chiếc bánh bích quy đặt trên bàn trong phòng ăn trưa của trường Constance. Bánh quy kem bơ lạc, sô-cô-la, bánh bột yến mạch. Cạnh những chiếc bánh là các ly nhựa rót đầy nước cam hoặc sữa. Một chị phục vụ đang phân chia mấy chiếc bánh, để đảm bảo mỗi cô gái chỉ được ăn hai chiếc thôi. Lúc này là giờ ra chơi. Hàng ngày, trường Constance dành cho các cô gái của mình khoảng 20 phút ra chơi sau tiết học thứ hai, khối lớp nào cũng được nghỉ như thế.

Khi chị phục vụ quay đầu đi, Serena chớp lấy sáu cái bánh kem bơ lạc và chuồn tức khắc để ăn ngấu nghiến. Rõ ràng kiểu này thì không phải là bữa ăn sáng lành mạnh nhưng cô không thể nào cưỡng lại được. Tối hôm trước cô đã thức rất khuya để đọc bộ *Chiến tranh và hòa bình* bìa bọc da dày cộp của bố cô để chuẩn bị thật tốt cho việc vào vai trong bộ phim của Vanessa.

Ồi chu choa, cuốn *Chiến tranh và Hòa bình* nó dài như thế là có đến hai triệu trang vậy. Sao chưa nghe cuốn cẩm nang học đường CliffsNotes đề cập đến vậy ta?

Serena nhìn thấy Vanessa vẫn mặc chiếc áo cổ lọ màu đen như lệ thường và trông có vẻ đang chán nản, vừa bước ra khỏi quầy bếp của quán ăn với tách trà cầm trên tay. Serena cầm một chiếc bánh vẩy vẩy con nhỏ, và Serena tiến đến.

“Xin chào!,” Serena vui vẻ nói “Có kết quả chưa cậu nhỉ?”

Vanessa hớp một ngụm trà. Tối qua nó đã thức quá nửa đêm chỉ để cố suy nghĩ xem sẽ chọn ai giữa Serena và Marjorie vào vai diễn. Nhưng nó không thể nào xóa được khỏi ánh mắt đăm đăm trên khuôn mặt của Dan khi cậu đọc kịch bản với Serena. Và dù cho Serena có xuất sắc như thế nào thì nó không bao giờ muốn thấy ánh mắt ấy xuất hiện trên mặt Dan một lần nữa. Hiển nhiên là nó cũng không muốn ghi cái cảnh ấy vào phim của mình.

“Thật ra là có kết quả rồi. Tôi chưa kịp nói với Marjorie nữa,” Vanessa bình tĩnh đáp “nhưng tôi quyết định chọn bạn ấy vào vai diễn.”

Serena làm rơi chiếc bánh quy cô đang ăn dở xuống sàn nhà và bật lên thảng thốt “Hả!”

“Vâng” Vanessa nói, đầu óc rối bời để suy nghĩ tìm ra lý do chính đáng tại sao nó lại chọn Marjorie trong khi Serena rõ ràng là hoàn hảo để nhận vai. “Nét diễn của Marjorie thô mộc và ngây thơ. Đó là điều tôi đang tìm kiếm. Dan và tôi nghĩ rằng màn trình diễn của bạn có một chút gì...à...ừm... phô quá.”

“Hả” Serena lại bật kêu lên. Cô không thể nào tin được điều đó. Cả Dan cũng loại cô ra luôn à? Vậy mà cô cứ nghĩ hai đứa sắp sửa có thể kết bạn với nhau rồi cơ chứ.

“Tôi cũng lấy làm tiếc” Vanessa nói, cảm thấy có một chút tội lỗi. Nó biết là nó không nên lôi Dan vào vụ này, cậu thậm chí không biết Serena đã bị loại ra. Nhưng thông báo kiểu như thế thì có vẻ chuyên nghiệp hơn. Nghe không có vẻ như nó đang chống lại Serena vì lý do cá nhân, không chút nào cả. Rõ ràng đây là một quyết định khắt khe mang tính công việc. “Dù vậy cậu là một nữ diễn viên rất giỏi” nó nói thêm “Đừng nản chí nhe.”

“Cám ơn” Serena đáp lời. Giờ sẽ không còn cảnh cô đi chơi cùng Dan, cùng tập dượt mấy đoạn hội thoại trong kịch bản như cô tưởng tượng. Và cô sẽ phải ăn nói làm sao với bà giáo Glos đây chứ? Đến giờ cô vẫn chưa tham gia bất kỳ một hoạt động ngoại khóa nào và sẽ không có một trường đại học tử tế nào muốn nhận cô vào.

Vanessa bỏ đi tìm Marjorie để báo cho con bé biết về cái tin tốt lành. Nó sẽ phải thay đổi hoàn toàn bộ phim bởi bây giờ Marjorie là “ngôi sao” của nó. Có lẽ sẽ đổi thành phim hài cũng nên. Nhưng dù sao, ít ra, nó cũng đã tự cứu mình ra khỏi cái viễn cảnh của bộ phim *Tình yêu bất tận trong công viên khi ánh chiều buông* do nàng Serena van der Woodsen và chàng trai Daniel Humphrey đóng với nhau. Nghĩ đến đã thấy phát ón luôn!

Serena đứng lặng ở một góc quán ăn. Mấy chiếc bánh quy còn lại vỡ vụn trong tay cô. Kịch Cũn theo chiều gió hoàn toàn là thứ nhặt phèo còn cô thì lại quá phô để đóng trong phim Chiến tranh và hòa bình. Vậy cô còn có thể làm gì khác nữa? Cô lại gặm móng tay và đang suy nghĩ miên man.

Có lẽ cô nên tự mình làm một bộ phim. Blair sẽ tham gia bộ phim còn cô sẽ hỗ trợ. Khi hai đứa còn nhỏ, hai đứa luôn bàn luận về vụ làm ra những bộ phim. Blair luôn muốn trở thành một ngôi sao, được diện những bộ cánh tuyệt vời của hãng Givendy giống như minh tinh Audrey Hepburn, ngoại trừ việc Blair thích đồ của hàng Fendi hơn. Và Serena luôn nói là muốn đạo diễn phim do Blair đóng. Cô sẽ mặc chiếc quần bằng vải lanh nhẹ, tha hồ phét lác quá một cái loa và được ngồi trên một chiếc ghế có ghi dòng chữ “Đạo diễn” trên đó.

Đây quả thật là cơ hội dành cho tụi nó.

“Blair”, Serena gần như muốn hét toáng lên khi cô nhìn thấy Blair đứng cạnh bàn đặt sữa. Cô chạy vội đến bên bạn, rồi cả lên vì ý tưởng tuyệt vời vừa lóe trong đầu mình. “Tớ cần cậu giúp” Serena nói, lắc mạnh cánh tay của Blair.

Blair đứng im phắc cho đến khi Serena bpr tay ra.

“Xin lỗi cậu,” Serena nói “Nghe nè, tớ muốn làm một bộ phim và tớ nghĩ là cậu có thể giúp tớ, cậu biết đấy, giúp tớ mấy cái vụ quay phim và nhiều thứ khác vì cậu có học về phim mà.”

Blair liếc nhìn Kati và Isabel, hai đứa này đang đứng sau nó, im thin thít và hớp từng ngụm sữa. Đoạn nó quay lại nhìn Serena mỉm cười và lắc đầu “Xin lỗi tớ không tham gia được” nó nói “Hôm nào tan lớp tớ cũng có hoạt động ngoại khóa. Tớ không có đủ thời gian để tham gia thêm.”

“Ô, thôi đi mà. Blair” Serena nói, chộp lấy bàn tay của Blair. “Cậu nhớ không, chúng ta luôn muốn làm phim mà. Cậu muốn trở thành Audrey Hepburn mà.”

Blair gỡ tay cô bạn ra và khoanh tay trước ngực, rồi lại liếc sang Isabel và Kati.

“Cậu đừng có lo lắng, tớ sẽ làm hết mọi việc” Serena nói thêm, giọng lưỡng lự “Tất cả mọi việc mà cậu cần làm là chỉ bảo cho tớ cách sử dụng máy quay phim như thế nào, bày đặt ánh sáng và các thứ khác ra sao mà thôi.”

“Tớ không tham gia được mà,” nó cương quyết “Xin lỗi cậu.”

Serena mím chặt để môi không run bật lên. Hai mắt cô trông như càng ngày càng to hơn và trở nên đỏ nhừ.

Blair đã nhiều lần nhìn thấy những lần chấn động cảm xúc như thế này ở Serena vào ngày xưa, khi hai đứa quần quýt bên nhau. Có một lần, khi hai đứa lên 8 tuổi, chúng đã đi bộ 3 dặm từ căn nhà ở vùng quê của Serena xuống thị trấn ở Ridgfield để mua kem ốc quế dâu cao ba tầng có sô-cô-la phủ bên trên. Cô bé cúi xuống vuốt ve một con chó được cột phía ngoài tiệm kem. Ba viên kem đổ ụp xuống đất. Đôi mắt Serena trợn to lên và khuôn mặt trông như sắp phát ban sởi đến nơi. Nước mắt cứ chực trào lăn tròn xuống má cô bé và khi Blair sắp sửa phải

đến bên cạnh bạn để chia cho con bé que kem của mình thì người chủ tiệm đã đi ra mang theo một que kem mới.

Cảnh Serena đang sắp sửa bật khóc đến nơi chạm đến lòng trắc ẩn sâu thẳm trong Blair. Nó giống như một cơn bộc phát cảm xúc hoàn toàn vô tình.

“Ừm. Nhưng bọn mình sẽ đi chơi vào thứ sáu này.” nó bảo với Serena “Chè chén gì đó đến 8 giờ tại quầy bar Tribeca Star nếu cậu muốn tham gia.”

Serena hít một hơi thật sâu và gật đầu “Giống như ngày xưa há!” cô nói, cố nuốt nước mắt vào trong và ráng nặn ra một nụ cười.

“Đúng rồi” Blair đáp.

Nó ghi chú vào cái máy PalmPilot thông minh của mình để nhớ báo cho Nate biết là tụi nó sẽ không cùng đi chơi vào ngày thứ sáu mà thay vào đó là nó đi với Serena. Kế hoạch mới của Blair là đi với Serena nốc vài thứ gì đấy tại quán Tribeca Star, rồi hai đứa chia tay sớm, rồi Blair về nhà, tắt đèn khắp phòng mình, tắm rửa và nằm chờ Nate đến. Và rồi cả hai đứa sẽ làm tình suốt đêm trong tiếng nhạc lãng mạn. Nó đã tậu được một đĩa CD có giai điệu gợi tình để bật lên khi hai đứa làm chuyện đó.

Ngay cả những cô gái con nhà danh giá nhất cũng phải viện đến những thứ tồi tệ kiểu như bật đĩa CD khi chúng sắp đánh mất trinh tiết.

Chuông tan học reo lên và các cô gái từ lớp học túa ra các hướng. Blair đi vào lớp học Nâng cao buổi trưa, còn Serena thì đi đến lớp học cũ, đơn điệu về cách làm phô mai Mỹ hiệu Kraft.

Serena không thể nào tin được rằng chỉ trong vòng 10 phút vừa rồi cô đã bị người khác cự tuyệt hai lần. Và khi cô lầy mấy cuốn sách trong tủ đựng đồ riêng của mình ra, cô cố gắng nghĩ đến một kế hoạch hành động hoàn toàn mới. Cô không bao giờ có ý định bỏ cuộc.

Ảnh của cô nằm bên hông những chiếc xe buýt không thể trở thành vô dụng.

Giấc mơ kẻ si tình tan tành theo mây khói

Vanessa bỏ qua 5 phút đầu của tiết Toán để gọi vào di động của Daniel. Nó biết cậu có tiết học thứ tư tại Study Hall vào mỗi ngày thứ năm và cũng có thể cậu đang đi ra ngoài chơi, đang đọc thơ và hút thuốc lá. Một đứa con gái đang sử dụng quầy điện thoại công cộng của trường Costance ở hành lang gần cầu thang, vì vậy Vanessa đành đi ra ngoài quầy điện thoại công cộng nằm ở góc đường số 93 và quảng trường Madison để gọi.

Mấy cậu nhóc học tiểu học chơi bóng ném ở sân trường dự bị Riverside và khi chuông điện thoại của Dan reo, cậu đang ngồi trên băng ghế trong công viên bùng binh ở giữa đường Broadway. Cậu chỉ vừa mở cuốn *L'Étranger* của Albert Camus, cuốn mà cậu đang đọc trong lớp học tiếng Pháp học kỳ này. Cuốn sách làm Dan đắm đuối. Cậu đã đọc bản dịch tiếng Anh cuốn này nhưng quả thật đọc nguyên bản tiếng Pháp thì thú hơn, đặc biệt là đọc sách khi ngồi ở bên ngoài trường học, uống một thứ cà phê nhạt nhẽo và hút thuốc là trong tiếng ồn ào xung quanh trên con đường đầy mùi hôi như đường Broadway. Thật là hợp tình, hợp cảnh. Khi mọi người đang vội vã đi lại xung quanh, Dan thấy như cậu tách biệt hẳn khỏi thế giới này và tách biệt hoàn toàn khỏi những xô bồ náo nhiệt của cuộc sống thường nhật, giống như cái gã trong cuốn sách.

Hai mắt của Dan quầng thâm vì tối hôm trước cậu không thể nào ngủ được. Serena van der Woodsen đã choán hết tâm trí cậu. Cả hai sẽ đóng phim cùng nhau. Biết đâu được hai đứa còn được hôn nhau nữa. Mọi thứ xảy ra tuyệt vời đến nỗi không thể tin được.

Cậu chàng tội nghiệp, cậu có quyền mơ mộng mà.

Điện thoại của cậu vẫn đang reo.

“A lô” Dan bắt máy.

“Chào cậu. Vanessa nè!”

“Chào!”

“Nghe nè, tớ phải nói nhanh để vào học. Tớ chỉ muốn báo cho cậu biết tớ đã chọn Marjorie vào vai diễn” Vanessa liến thoắng.

“Ý cậu là chọn Serena hả” Dan hỏi lại, búng nhẹ tàn thuốc và bập thêm một hơi thuốc là nữa.

“Không, tớ nói là chọn Marjorie mà.”

Dan thở hắt ra và bóp chặt cái máy điện thoại trong tay “Gượm nào. Cậu đang nói cái gì vậy hả? Con nhỏ Marjorie tóc đỏ luôn miệng nhai kẹo cao su ấy hả?”

“Đúng rồi, nhỏ đó đó. Làm sao tớ nhầm tên hai đứa đó với nhau được chứ” Vanessa kiên nhẫn trả lời.

“Nhưng nhỏ Marjorie quá tệ rồi, cậu không thể chọn nó được” Dan cương quyết.

“À, đúng, nhưng tớ thấy trong cái tệ của nó có cái hay. Nhỏ đó thô mộc, mãnh liệt... Tớ nghĩ có nó bộ phim sẽ dữ dội hơn, cậu biết rồi đó. À, mà hình như cậu không mong nó vào phim này” Vanessa nói.

“Chắc chắn là không mong rồi” Dan châm chích “Nghe này, tớ nghĩ đây là một lựa chọn hoàn toàn sai lầm. Serena mới là lựa chọn hoàn hảo. Tớ không biết tại sao cậu lại không chọn cô ấy. Cô ấy quá tuyệt vời.”

“Ái chà, được rồi, tôi là đạo diễn mà, đó là lựa chọn của tôi. Và tôi chọn Marjorie, được không?” Vanessa thật sự không muốn nghe về Serena tuyệt vời như thế nào “Ngoài ra, tớ cũng đã nghe quá nhiều điều tiếng về Serena rồi. Tớ thấy cô ấy không phải lúc nào cũng đáng tin cậy.”

Vanessa khá chắc rằng những điều nó nghe nói về Serena hoàn toàn là chuyện bịa đặt, nhưng nó thấy có lẽ không hại gì khi đánh động Dan về những điều đó.

“Cậu nói vậy là ý gì?” Dan hỏi “Tiếng xấu gì?”

“Như là chuyện nó sản xuất thứ ma túy riêng dán nhãn chữ S, rồi còn mắc căn bệnh lây truyền qua đường tình dục rất nặng nữa,” Vanessa kể “Tớ thật sự không muốn dính líu vào những chuyện như thế.”

“Cậu nghe mấy điều này ở đâu vậy?” Dan hỏi.

“Tớ có nguồn tin riêng,” nó đáp.

Một chiếc xe buýt đang âm ỉ chạy trên đường Madison hướng về phía khu Cloisters. Bên hông xe buýt là một bức ảnh chụp một cái lỗ rốn. Hay là một vết thương do bị súng bắn cũng nên? Bên cạnh tấm áp phích là một dòng chữ viết kiểu con gái, nguyệt ch ngoạc tên của bức ảnh là “Serena”.

Vanessa chú mục vào chiếc xe buýt. Liệu nó có hóa điên hay không? Hay thật sự là Serena đang hiện diện và hiện hữu ở khắp nơi? Thậm chí là một phần cơ thể của con nhỏ đó cũng vậy?

“Tớ chỉ nghĩ rằng nhỏ đó không thích hợp với bọn mình” Vanessa nói tiếp, hy vọng có thể lay chuyển được Dan nếu dùng chữ “bọn mình”. Vì đây là phim của *hai đứa* mà, chứ đâu phải phim của nó không đâu.

“Tốt thôi” Dan lạnh nhạt.

“Thế thứ sáu này cậu có đi chơi ở khu Brooklyn với tớ và chị Ruby không?” Vanessa hỏi, hớn hở thay đổi đề tài.

“Không, không đi đâu” Dan nói “Gặp sau nhé,” cậu tắt máy rồi giận dữ ném điện thoại vào trong chiếc cặp xách màu đen của mình.

Sáng hôm đó, cô em gái Jenny bước loạng choạng vào phòng cậu, mắt của con nhỏ đỏ quạch và hai tay lấm lem đầy mực đen. Nó thấy một tấm thiệp mời đi dự bữa tiệc chim ưng ngó ngẩn lên sàn nhà cạnh giường ngủ của anh nó. Thật sự cậu đã dám nghĩ đến chuyện khi cậu trở thành bạn diễn của Serena, cậu có thể *tháp tùng* cô đến dự bữa tiệc chết dăm đó. Còn giờ đây, cái ước mơ bé bỏng nhỏ nhoi đã tan tành theo mây khói.

Dan không thể tin nổi điều này. Cơ hội quý giá để tiếp cận Serena của cậu trôi tuột mất chỉ vì Vanessa muốn đem cái bằng nghệ thuật của con nhỏ thí nghiệm, bằng cách làm ra bộ phim dở tệ chưa từng thấy. Thật là không thể tin nổi. Còn không thể tin nổi khi đó lại chính là Vanessa, vốn là một nữ hoàng của sự nghiêm túc, lại thật sự đang hạ thấp phẩm giá để bị ảnh

hưởng bởi những lời đồn đại về một đứa con gái mà nó chỉ biết sơ sơ. Có lẽ nào cuối cùng thì trường Constance cũng đã làm tha hóa con nhỏ đến như thế.

Ô, làm ơn đừng trở thành một kẻ phá nát niềm hạnh phúc của người khác. Ngồi lê đôi mách thì cũng có cái thú của nó. Lắm lời thì cũng có cái thú của nó. Không ai thích lắm lời nhưng ai cũng có xu hướng lắm lời.

Một chiếc xe buýt dừng trước đèn giao thông ngay trước mặt Dan. Đập vào mắt cậu đầu tiên là cái tên Serena, được viết bằng dòng chữ màu xanh ngọc theo kiểu chữ viết tay khá cầu thả của một đứa con gái, nằm trên một tấm poster khổng lồ màu đen-trắng chụp ảnh một cái gì đó trông giống như một nụ hồng. Đó là một bức ảnh tuyệt đẹp.

Fan cuồng chạm mặt thần tượng

Đến ngày thứ năm, Jenny đã trở thành một thầy ma di động vì cả đêm không ngủ, nhưng bù lại, nó hoàn tất đồng thiệp mời cho bữa tiệc Hôn lên môi đi, và bây giờ nó và anh Dan, mỗi người có hẳn một tấm thiệp riêng.

Nó đang đói là vì chỉ mới “tiêu thụ” có một trái chuối và một trái cam từ tối hôm trước. Thậm chí, nó còn bỏ cả bữa sáng với món bánh nướng sô-cô-la. Vì thế mà đến bữa ăn trưa, nó xoay đến hai chiếc bánh sandwich nướng kẹp phô mai và hai ly yogurt cà phê từ bà bếp trưởng Constance, rồi mang bữa tiệc thịnh soạn của nó vào phòng ăn của trường, tìm một chỗ ngồi yên tĩnh tại một chiếc bàn. Trong khi nó đang đánh chén, nó tranh thủ làm luôn bài tập về nhà, tối qua nó không kịp làm.

Jenny chọn một chiếc bàn nằm trước bức tường có gắn tấm gương ở một góc khuất trong phòng ăn. Những đứa con gái lớn hơn ít khi nào ngồi ăn tại những chiếc bàn gần tấm gương gắn trên tường, vì chúng có cảm giác mình mập hơn, do đó chiếc bàn này luôn luôn trống. Jenny đặt khay thức ăn của mình xuống, và khi nó sắp sửa ngốn ngấu thức ăn thì nó thấy có một tờ giấy đăng ký được dán trên mặt kính.

Nó lục lọi cái ba lô để tìm một cây viết. Nó viết vội vàng vào đầu danh sách – nó cũng chính là người đầu tiên đăng ký vào danh sách này! – rồi sau đó ngồi xuống trước khay thức ăn cao ngất của nó mà tim vẫn còn đập thình thịch. Cuộc sống quả là đầy ắp những điều kỳ diệu. Mọi thứ càng ngày càng tốt đẹp hơn.

Và mọi việc càng trở nên kỳ diệu hơn khi chính Serena van der Woodsen vừa bước ra khỏi hàng người xếp hàng chờ lấy thức ăn trưa và đi thẳng tới chỗ Jenny, tay bê khay thức ăn trưa của cô. Có thật sự là chính Serena sẽ ngồi xuống cùng bàn với nó không? Có phải cô đang hiện diện bằng xương bằng thịt chứ không phải trong mơ.

Hít vào, thở ra thật sâu nào!

“Chào em” Serena nói, tươi cười chào Jenny và đặt khay thức ăn của mình xuống bàn.

Lạy chúa, chị ấy xinh đẹp quá đi thôi. Mái tóc chị ấy màu vàng nhạt theo kiểu mà những đứa con gái khác trong trường Constance đều cố gắng có được khi dành hàng giờ liền ngồi trong các salon làm tóc tại thẩm mỹ viện Berdorf Goodman để nhuộm. Nhưng các cậu có thể yên tâm rằng màu tóc Serena hoàn toàn là màu tự nhiên.

“Có phải chị vừa nhìn thấy em đăng ký vào danh sách giúp đỡ cho bộ phim của chị không?” Serena hỏi.

Jenny gật đầu, không nói nổi nên lời trước sự hiện diện quá bất ngờ của thần tượng.

“Ái chà, em là người duy nhất đăng ký từ lúc chị dán thông báo đến giờ” Serena thở dài, ngồi xuống ở phía bàn đối diện với Jenny và bức tường gắn kính phía sau lưng nó. Cô không

cần phải sợ cảm giác lo bị mập khi ăn. Cô không có một tí mỡ thừa nào. Cô nhướn cặp lông mày màu vàng nhạt nhìn Jenny “Vậy em có thể làm được gì?”

Jenny chọc vào miếng bánh pho mát nướng của nó. Nó không thể tin nổi là nó đã ăn hai cái bánh sandwich. Chị Serena có thể nghĩ nó là một con lợn kinh khủng.

“Đa, em có khiếu mỹ thuật lắm ạ. Em trình bày những cuốn sách thánh ca cho trường, chị biết không, em có thể vẽ chữ thư pháp nữa. Năm nay em có vài bức ảnh được đăng trên tờ Rancor và một truyện ngắn nữa” Jenny trình bày.

Rancor là tờ tạp chí mỹ thuật do học sinh trường Constance thành lập. Vanessa Abrams là biên tập của tờ này.

“À, mà em cũng vừa hoàn thành việc thiết kế thiệp mời cho bữa tiệc lớn tổ chức vào tuần tới mà có rất nhiều người tham dự đó chị” Jenny nói, hớn hởi vì có cái để gây ấn tượng. “Chị Blair Waldorf nhờ em làm cho các chị ấy. Thật ra thì...” Jenny thò tay vào túi của nó và kéo ra một cái phong bì cô đề tên Serena đã được nó trang trí bằng kiểu chữ thư pháp. “Trong danh sách khách mời mà chị Blair đưa cho em, địa chỉ của chị vẫn ở trường nội trú. Em đã tính đặt thiệp mời vào tủ đựng đồ riêng của chị ở trường hoặc tìm cách nào đó đưa cho chị” Jenny nói, mặt đỏ ửng “Nhưng giờ chị đã ở đây rồi thì...” Nó trao cái phong bì cho Serena.

Mình nói chuyện có giống *đưa lén lút* không nhỉ? Jenny tự hỏi.

“Cám ơn” Serena đáp, đón lấy cái phong bì. Cô mở ra và đọc nội dung tấm thiệp mời bên trong. Mắt cô tối sầm lại và vàng trán cau có, nghiêm nghị.

Trời ơi. Chị ấy nghĩ là tấm thiệp mới xấu quá! Jenny hoảng sợ nghĩ trong đầu.

Serena bỏ tấm thiệp vào túi và nhặt lại cây nĩa trông có vẻ đang rối bời. Cô cắn một miếng rau diếp và nhai chậm rãi.

Jenny chú mục nhìn từng động tác, cử chỉ đầy mê hoặc và duyên dáng của Serena. Giá như nó đọc được cái giận bầm gan tím ruột đang diễn ra trong đầu Serena khi nghĩ đến hành động của Blair.

Nó đã không muốn mời mình đến dự tiệc. Nó thậm chí là còn không hé môi cho mình biết nó sẽ tổ chức tiệc.

“Tuyệt lắm” cuối cùng Serena cất lời khi vẫn còn trệu trạo nhai miếng rau diếp “Được rồi, chị thuê em làm cho chị” cô giơ tay và mỉm cười ngọt ngào với Jenny. “Chị là Serena” cô giới thiệu.

“Em biết rồi ạ!” Jenny đáp, mặt càng đỏ dữ dội “Em là Jenny.”

Gossipgirl.net

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để đảm bảo khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

S và B: Tắm chung trong bồn nước nóng!

Một nguồn tin giấu tên cho biết như sau: hình như trở về khi cả hai còn căng thẳng với nhau, **S** và **B** đã cùng tắm chung với nhau trong bồn tắm nước nóng ở dãy phòng của **C** tại khách sạn **Tribeco Star**. Liệu nụ hôn cả hai dành cho nhau có thật là cách chúng biểu lộ cảm xúc thật về nhau? Hoặc cả hai chỉ nặng xi với nhau như hai đứa con gái say rượu ngó ngẩn? Dù điều gì xảy ra đi nữa, hành động này dứt khoát đã thêm vào một ít căng thẳng trong mối mâu thuẫn chung. Thật là lý thú!

Trình trường hợp bạn chưa thấy được những tấm bưu ảnh dán đầy trên các xe buýt, xe taxi, tàu điện ngầm khắp thị trấn, bức ảnh gốc chụp **S** còn được trưng bày tại Whitehot Gallery ở Chelsea, giữa những bức chân dung của những nam thanh nữ tú ưu việt khác, trong đó có cả tớ nữa. Vâng, đúng thế! Anh em nhà Remi có sức hút khó mà cưỡng lại. Chuyện khó tin vì lý do gì đi nữa, mọi người ạ.

Email của các cậu:

H: GNC thân mến,

Tớ sẽ không bảo cho cậu biết tớ là ai nhưng cho cậu biết là tớ cũng có mặt trong buổi triển lãm của anh em nhà Remi đó. Tớ thật sự rất thích các bức ảnh của họ, và tớ thích bức ảnh mà họ chụp tớ, nhưng không đời nào tớ lại cho phép họ dán các bức ảnh của tớ lên hông xe buýt. Nếu cậu hỏi tớ thì tớ nói cho mà biết, **S** đã được hỏi trước là họ sẽ làm theo ý cô ấy muốn. Và theo những gì tớ nghe được thì cô ta đã chấp nhận để làm như thế.

-Khongten

Đ: khongten thân mến!

Rất tốt nếu cậu là người khiêm tốn, nhưng với thiên ý của riêng tớ, nếu cậu mà có muốn dán ảnh của bất cứ phần nào trên cơ thể của tớ lên hông xe buýt thì tớ hoàn toàn sẵn sàng chấp nhận. Tớ là con nhỏ điểm dàng ham tham vọng mừ.

-GNC

Những cảnh trông thấy

Bé **J** mua một cuốn sách rất lớn nói về việc làm phim tại hiệu sách Shakespeare&Co trên đường Broadway. **N** đang đi bù khú với **C** ở một quán bar nằm trên Đại lộ Một. Để đoán ra là **N** đang luôn để mắt tới **C** để xem **C** có để lộ ta thông tin gì không, hừm! Còn **B** thì đang mua rất

nhiều nến tại cửa hàng Lex để chuẩn bị cho đêm tuyệt vời của nó cùng với N.

Hiện giờ chỉ có bấy nhiêu thôi. Chúc cuối tuần vui vẻ - còn tớ thì dứt khoát là sẽ vui vẻ!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Quầy bar Tribeca star

Quầy rượu nằm trong khách sạn Tribeca Star rất rộng và hào nhoáng, đầy ắp những chiếc ghế bành thoải mái. Những chiếc ghế đệm dài, những chiếc ghế bành và những chỗ ngồi sắp đầy xung quanh để cho khách khứa có cảm giác như mỗi người đều có một góc riêng tại mỗi chiếc bàn. Trên tường, hàng dãy những ngọn nến màu đen được thắp sáng, những ngọn nến lung linh tỏa ánh sáng mờ ảo lên khắp căn phòng. Một tay DJ đang chỉnh giai điệu điệu dĩa tại bàn quay đĩa. Bây giờ chỉ mới 8 giờ tối nhưng quán bar đã chật ních người, họ diện những bộ quần áo hợp thời trang nhất và uống cocktail nhẹ.

Blair không cần biết bây giờ là mấy giờ - nó thấy thèm uống rượu.

Nó đang ngồi trên một chiếc ghế bành sát cạnh quầy bar, nhưng chị phục vụ rượu cocktail ngó ngán lại lơ lơ nó, có thể là do cách ăn mặc của nó khiến người khác cảm thấy bức mình. Nó mặc một cái quần jeans hiệu Earl bạc thếp và một cái áo len màu đen chán ngắt, vì nó chỉ đến đây gặp Serena để uống chút rượu trước khi nó về nhà, chuẩn bị cho buổi tối làm tình bạo liệt với Nate. Và nó cũng hoàn toàn không có ý định ăn diện để chuẩn bị cho sự kiện này. Blair quyết định chạm trán với Nate ngay tại cửa nhà nó trong tình trạng khỏa thân.

Mặt của Blair nóng bừng bừng khi nó chỉ mới nghĩ đến điều đó. Nó nhìn ngó xung quanh một cách đầy tự chủ. Nó cảm thấy hoàn toàn là một kẻ thất bại nếu ngồi một mình ở đây mà không có một ly rượu nào để uống. Mà Serena đâu rồi nhỉ? Nó không có thời gian cho một đêm đầy bức bối chết tiệt như thế này.

Blair đốt một điếu thuốc. *Nếu nhỏ Serena không đến đúng giờ thì mình hút xong điếu thuốc này rồi mình sẽ tẩu*, nó bọc dọc nghĩ bụng.

“Nhìn cô gái ấy kìa” Blair nghe một bà bảo với bạn của bà ta “Người đâu mà đẹp lạ lùng vậy?”

Blair quay lại nhìn. Hiển nhiên nhân vật đó chính là Serena.

Cô mang một đôi giày boots cao tới gối, bằng da bóng lộn màu xanh da trời và mới tinh trong cùng một bộ áo váy chính hiệu Pucci. Cánh tay áo dài, cổ cao và dây thắt lưng kết hạt pha lê màu xanh, màu cam và xanh da trời. Trang phục của cô phải nói là trên cả tuyệt vời. Mái tóc của cô được chải hết về phía sau, túm gọn và cột cao đuôi ngựa lên đỉnh đầu, cô kẻ màu bóng mắt xanh da trời thật nhạt và dùng son môi màu hồng mượt mà. Cô đang cười và vẫy chào Blair từ phía bên kia căn phòng, len lỏi trong đám đông để đi đến chỗ cô bạn. Blair nhìn cảnh mấy cái đầu cứ ngoái hết lại mỗi khi con nhỏ đi ngang qua mà tức lộn ruột. Nó quá chán Serena rồi, thậm chí ngay cả khi nó chưa nói tiếng nào với con nhỏ nữa.

“Chào cậu” Serena nói rồi tự mình ngồi phịch xuống một chiếc ghế đệm dài hình vuông cạnh chiếc ghế của Blair.

Ngay lập tức, chị phục vụ rượu cocktail hiện hình ra bên cạnh chúng.

“Chào Serena, lâu quá không gặp cưng. Anh trai cưng thế nào rồi?” chị phục vụ quầy bar hỏi

thăm.

“Em chào chị Missy, anh Erik khỏe ạ. Anh ấy quá bận rộn nên ít gọi cho em. Em nghĩ ảnh chắc có đến tám cô bạn gái ở trên đó” Serena cười to “Chị khỏe không chị?”

“Chị lúc nào cũng khỏe re” Missy đáp “À mà nói nghe nè, chị gái chị làm việc cho nơi nấu ăn, em biết rồi đó, và chị ấy kể là có nhìn thấy em cách đây vài ngày tại một bữa tiệc mà chị ấy cung cấp thức ăn, tại phòng triển lãm tranh ở Chelsea. Chị ấy kể em xuất hiện trong những bức ảnh dán đầy trên xe buýt. Có thật không vậy?”

“Ái chà” Serena nói “nhìn điên điên lắm phải không chị?”

“Em đẹp trên cả tuyệt vời” Missy ré lên. Chị ta liếc sang Blair, người đang nhìn trừng trừng vào chị ta “À, mà tôi mang gì cho các cô được đây.”

“Rượu Ketel One pha tonic” Blair bảo chị phục vụ, mắt nhìn trợn trừng, thách thức chị này dám làm trái ý nó “và nhớ thêm chanh.”

Dù vậy, Missy biết việc tranh cãi với tụi nhỏ về vụ chúng chưa đủ tuổi uống rượu thì chẳng khác nào tìm đến con đường mất việc.

Đó là lý do tại sao quầy bar ở khách sạn luôn là lựa chọn đầu tiên của tụi nó, vì ở đây không ai ngăn cản hay cấm đoán gì các cô cậu cả.

“Còn em, bé cưng?” Missy quay sang hỏi Serena.

“Ồ, em nghĩ em nên uống khai cuộc bằng Cosmo” Serena nói và cười to “Em phải hồng một chút để ton sour ton với cái váy của em.”

Missy lao đi nhanh để lấy đồ uống và cũng để háo hức kể cho anh chàng pha chế rượu ở quầy biết tin, cô gái trong bức ảnh được thấy khắp thành phố của anh em nhiếp ảnh gia nhà Remi, lúc này đang ngồi trong bar của họ và lại là chỗ bạn bè quen với chị ta.

“Xin lỗi cậu tớ đến trễ” Serena nói với Blair và nhìn xung quanh “Tớ cứ nghĩ là mấy đứa khác cũng ở đây với cậu chứ.”

Blair nhún vai và kéo một hơi dài điều thuốc đã sắp tàn của nó “Tớ nghĩ hai đứa mình có thể ngồi chơi với nhau được rồi” nó nói “mà cũng sẽ không có đứa nào đến nhập bọn đâu.”

“Cũng được” Serena đáp. Cô vuốt cho chiếc váy của mình phẳng phiu và mò tay vào chiếc ví màu đỏ, nhỏ nhắn để tìm hộp thuốc lá của cô, loại thuốc Gauloises của Pháp. Cô rút ra một điếu và bỏ vào miệng. “Thử một điếu thuốc không?” cô mời Blair.

Blair lắc đầu từ chối.

“Loại này mạnh lắm nhưng tớ cũng không quan tâm vì cái hộp đựng của nó thì tuyệt đẹp” Serena cười to. Cô sắp sửa mở hộp diêm lấy que ra đốt thuốc thì anh chàng pha chế rượu lao bổ ra với một cái bật lửa.

“Cám ơn ạ” cô nói, mắt mở to nhìn anh chàng. Anh chàng phục vụ quầy rượu nháy mắt với cô và mau chóng lỉnh ra phía sau quầy bar. Missy mang thức uống đến cho hai cô gái.

“Giống hệt ngày xưa nhá” Serena nói, cụng ly cùng với Blair và uống một hơi dài thứ rượu Cosmopolitan hồng của mình. Cô ngả người vào chiếc ghế đẩu và thở ra khoan khoái. “Không phải là cậu chỉ yêu thích khách sạn thôi sao” cô nói “Chúng luôn đầy ắp những bí mật.”

Blair nhướn lông mày với Serena tỏ ý trả lời, chắc rằng Serena sắp sửa kể cho nó nghe tất tần tật những việc điên khùng và hoang đường xảy ra ở các khách sạn khi cô nàng còn ở Châu Âu hay ở đâu đó, như thể là Blair quan tâm lắm vậy.

“Ý tớ là, không phải cậu luôn nghĩ về những điều mà mọi người làm trong các căn phòng của họ sao? Như là họ đang xem phim con heo và làm tình với nhau, hoặc là họ đang đú đờn đủ kiểu kinh dị với nhau trong bồn tắm. Hay là có thể họ chỉ đang ngủ thôi.”

“À, ừ” Blair hờ hững đáp và nhắm nháp ly rượu của mình. Nếu muốn trải qua nỗi đêm nay, và nhất là cái khoản khóa thân thì nó cần phải uống ít rượu thôi. “Vậy còn bức ảnh của cậu dán trên khắp xe buýt và các nơi là về cái gì vậy?” Blair nói “Tớ chưa thấy bức ảnh đó.”

Serena cười rúc rích và ngả người về phía Blair thì thầm về bí mật “Thậm chí nếu cậu nhìn

thấy bức ảnh, có thể cậu cũng không nhận ra tớ được đâu. Chỉ có cái tên của tớ trên đó, còn đó không phải là bức ảnh khuôn mặt của tớ.”

Blair nhíu mày “Tớ không hiểu gì cả” nó nói.

“Đó là ảnh nghệ thuật” Serena nói về bí ẩn và lại khúc khích cười. Cô hớp một ngụm rượu.

Khuôn mặt của hai cô gái gần như sát vào nhau và Blair có thể ngửi thấy mùi tinh dầu xả hương mà Serena mới thử dùng.

“Tớ vẫn chưa hiểu. Có gì bậy bạ không vậy?” Blair hỏi, vẻ bối rối.

“Thật ra không có gì bậy bạ” Serena trả lời và mỉm cười tinh quái “Anh em nhà họ đã chụp nhiều người kiểu như vậy rồi. Cậu biết không, toàn ngôi sao danh tiếng thôi.”

“Như ai nào?” Blair hỏi.

“Như Madonna nè, Eminem nè, và cả Christina Aguilera.”

“Ồ!” Blair nói, giọng vẫn thờ ơ.

Mắt Serena nheo lại “Điều đó có nghĩa là gì nhỉ?” cô gợi ý.

Blair hất cằm lên và vén mái tóc nâu suôn thẳng của cô ra sau hai tai. “Tớ không rành lắm, giống như cậu sắp sửa làm bất cứ điều gì chỉ để gây sốc với mọi người. Cậu không còn chút tự trọng nào sao?”

Serena lắc đầu, vẫn nhìn chằm chằm vào Blair “Tự trọng gì? Tớ làm gì nào?” cô nói, gặm móng tay một cách bứt rứt.

“Như chuyện cậu bỏ trường trung học về đây đó” Blair nói lấp lửng.

Serena khịt mũi “Chuyện đó có gì là xấu chứ hả? Mỗi năm có hàng tá đứa bỏ học mà. Mấy trường đó bày đủ thứ nội quy ngớ ngẩn, thật sự là không bỏ học thì không thể nào chịu nổi hết.”

Blair cắn môi, cân nhắc cẩn thận từng lời nó nói ra: “Tớ không nói ý đó, ý tớ là việc tại sao cậu bỏ học kia.” Thấy chưa. Nó đã nói ra được rồi đó. Giờ nó đã thẳng thắn dám nói ra điều nó nghĩ. Nó sẽ phải ngồi xuống và lắng nghe Serena kể mọi việc về mọi trò vui mà con nhỏ đã tham gia, và những đứa con trai mà con nhỏ đã lang chạ và cả những lần phê thuốc của con nhỏ nữa. Đồ khốn.

Dù vậy, cũng đừng hòng là nó không tò mò chút nào về những chuyện đó nhé!

Blair xoay xoay nghịch chiếc nhẫn ruby trên ngón tay của nó. Serena giờ ly về phía chị Missy, ra hiệu thêm một ly khác.

“Blair à” Serena nói “Lý do duy nhất khiến tớ bỏ học là vì tớ đã không có mặt vào ngày tựu trường. Lúc đó tớ ở Pháp. Bố mẹ tớ thậm chí còn không biết điều đó. Tớ đã sắp xếp trước là sẽ bay về vào cuối tháng 8 nhưng tớ lại ở Pháp đến tận tuần thứ ba của tháng 9. Tớ sống trong một lâu đài đẹp như mơ và nhất là tiệc tùng cứ liên miên. Suốt thời gian ở đó tớ không nghĩ là tớ được ngủ đêm nào trọn vẹn. Cứ như là chuyện tiệc tùng trong căn nhà của tiểu thuyết The Great Gatsby.”

“Có hai cậu chàng nọ, một là người anh còn một là người em và tớ yêu hết cả hai anh em họ, thật đấy” cô cười to “Thậm chí tớ còn yêu cả bố của hai anh em này, nhưng tiếc là ông ấy đã có gia đình.”

Tay DJ của quầy Star bật nút tăng âm và bắt đầu chơi một bản nhạc acid jazz sôi động với tiết tấu nghe thật tuyệt. Ánh sáng trong gian phòng tỏa ra mờ ảo và những ánh nến chiếu lung linh. Serena đóng đưa đôi chân theo điệu nhạc và liếc nhìn sang Blair lúc này đang dỗi ánh mắt hờ hững ra xung quanh.

Serena đốt một điếu thuốc lá khác và hít vào một hơi thật sâu.

“Dù sao thì, tất nhiên tớ đã tiệc tùng bù khú quá nhiều ở trường nhưng, những đứa khác đều thế mà. Điều mà cái trường này không dung thứ cho tớ là tớ đã không thêm có mặt vào ngày khai giảng. Tớ không đổ lỗi cho họ, tớ chỉ đoán nguyên nhân là thế thôi. Nhưng cũng nói thật với cậu, tớ thật sự cóc muốn quay trở lại đi học. Tớ còn khối thứ vui thú để làm.”

Blair lại tròn mắt lần nữa. Thật tình mà nói, nó không quan tâm đến những câu chuyện của Serena thực hư là thế nào.

“Vậy thế cậu có bao giờ nghĩ về những thứ rất quan trọng trong cuộc đời của chúng ta chưa? Kiểu như về việc được vào học đại học hay những thứ quan trọng như thế?” nó hỏi.

Chị Missy mang rượu đến cho Serena và lần này, Serena chỉ gật đầu tỏ ý cảm ơn. Cô nhìn chăm chăm xuống sàn nhà, cái ngón tay màu hồng đặt giữa kẽ răng. “À, đến giờ tớ mới nhận ra điều đó” cô thú nhận. “Trước đây, tớ chưa bao giờ nghĩ về những việc như làm thế nào tớ có thể gia nhập một nhóm hay một câu lạc bộ nào đó. Cậu biết đấy, tham gia thật sự vào những hoạt động của trường.”

Blair lắc đầu “Tớ buồn giùm cho bố mẹ cậu” nó bình thản nói.

Đôi mắt Serena trông như mở thật to và môi cô run lên. Nhưng cô quyết định không thể để cho Blair làm cô bật khóc. Blair chỉ là một con khốn không hơn không kém. Có thể nó đang tới tháng có kinh nên nó mới bực bội trong người rồi nói ra như thế.

Serena ực một ngụm rượu thật to và dùng miếng khăn giấy lau miệng. “Được rồi, mà cậu chưa từng kể cho tớ nghe cậu và Nate đã làm gì trong suốt mùa hè vừa qua. Cậu có đi đến Maine và xem cậu ấy đóng thuyền không?” Cô hỏi, hoàn toàn thay đổi chủ đề.

Blair lắc đầu. “Tớ dự trại hè tennis. Chán lắm!”

“À há” Serena nói.

Rồi cả hai ngồi uống ly rượu của mình trong bầu không khí im lặng ngượng ngáp.

Đột nhiên Serena ngồi dậy như nhớ ra điều gì đó. “Ê này” cô nói “cậu biết không, có một con bé nào đó đã đăng kí tham gia giúp dự án làm phim của tớ. Nó học lớp 9. Tên nó là Jenny. Và nó còn đưa cho tớ một thiệp mời để dự bữa tiệc vào tuần tới. Cậu biết không, đứa mà cậu đã nhờ giúp đỡ đó?”

Lộ tẩy rồi, cô bạn gái ời, lộ tẩy rồi.

Blair mở hộp lấy thêm một điều thuốc lá nữa và nhét điều thuốc vào miệng. Nó tìm que diêm và ngừng chút xíu trước khi bật que để chờ xem anh chàng phục vụ quầy bar có nhảy vội đến để châm thuốc cho nó với chiếc bật lửa không. Nhưng bóng dáng anh chàng vẫn biệt tăm hơi. Blair tự mình đốt thuốc và thả một vòng khói lớn vào thẳng mặt Serena.

Vậy là Serena đã biết về cái vụ tiệc tùng. Con nhỏ còn có cả thư mời. Được rồi, dù sao đi nữa thì con nhỏ cũng sẽ phát hiện ra được mà thôi.

“Con bé đó viết chữ rất đẹp” Blair nói và mỉm cười ngọt ngào “Nó là một đứa giỏi, phải không?”

“Ài chà, nó đã làm được những tấm thiệp mời rất tuyệt vời” Serena nói “và con bé cũng rất đáng yêu khi nhắc tớ là địa chỉ của tớ trong danh sách khách mời bị sai. Nó nói địa chỉ mà cậu cung cấp cho nó vẫn còn là phòng kí túc xá của tớ hồi ở trường Hanover.”

Blair vén tóc ra sau hai tai và nhún vai. “Tiếc quá vậy ta,” nó nói giọng giả tạo một cách không cần thiết “Xin lỗi nhé.”

“Vậy cậu nói thêm cho tớ về bữa tiệc đi” Serena nói tiếp “Tiệc tổ chức nhân dịp gì vậy?”

Mỗi lần phải nói về mục đích của bữa tiệc, Blair không thể nhịn được cười vì nghe nó có vẻ gì đó kỳ kỳ và không hấp dẫn. Đó là lý do vì sao nó phải đặt tên bữa tiệc là *Hôn lên môi đi* để khiến bữa tiệc quyến rũ và hấp dẫn hơn. “Tiệc tổ chức vì hai con chim ưng Peregrine đang sống ở Công viên Trung tâm. Chúng là những giống chim dữ, có nguy cơ tuyệt chủng. Người ta lo ngại là chúng sẽ bị chết hoặc bị đói hoặc lũ sóc sẽ chiếm tổ của chúng hoặc những chuyện đại loại như thế. Vì vậy mà người ta muốn thành lập một quỹ để bảo vệ giống chim này.” Nó giải thích. “Đừng cười nhé, tớ biết nghe ra thì có vẻ rất ngớ ngẩn.”

Serena thối ra một luồng khói thuốc lá và cười khúc khích “Chà chà, chứ tiệc không phải dành cho những người đang cần sự cứu giúp hay sao. Ý tớ là còn những người vô gia cư thì sao?”

“À, dành cho ai thì cũng đều là một nghĩa cử cao đẹp thôi. Bọn tớ không muốn làm gì quá sức mình để bắt đầu cho hoạt động ngoại khóa,” Blair nổi cáu, giọng khó chịu. Nó mới có quyền được cười vào mục đích của công việc từ thiện mà nó chọn chứ còn Serena thì không có cái quyền đó.

Serena lái cuộc đối thoại sang hướng cô mong đợi “Vậy thì bữa tiệc này tổ chức dành riêng cho bọn mình hay nó cũng dành cho mấy bậc phụ huynh nữa” nó hỏi.

Blair lưỡng lự “Chỉ... bọn mình” cuối cùng nó đáp. Nó bỏ ly nước uống dở xuống và nhìn vào đồng hồ. “Ừm, mà tớ có việc phải đi rồi đây” nó nói. Nó đeo giỏ xách vào tay và nhặt hộp thuốc lá ở trên bàn lên.

Serena cau mày. Cô đã bỏ thời gian để ăn mặc thật đẹp, chuẩn bị tinh thần để có một đêm quây tung bùng với bạn bè. Cô đã mong chờ được nhìn thấy một đám bạn – Blair và những đứa con gái khác, Nate, Chuck và lũ con trai – tất cả những đứa mà bọn chúng từng chơi bời với nhau trước đây.

“Nhưng tớ nghĩ bọn mình có thể ngồi đây lâu hơn một chút để chờ mấy bạn khác đến nữa chứ” Serena nói “Mà cậu định đi đâu vậy?”

“Tớ có một buổi luyện thi SAT sáng ngày mai,” Blair nói và cảm thấy mình có vẻ cực kỳ trịch thượng, nhưng dù vậy, nó cũng đã nhất định sẽ nhổ neo “tớ phải chuẩn bị tốt cho buổi ôn thi và tớ phải đi ngủ sớm.”

“Ồ vậy sao” Serena nói. Cô vòng hai tay trước ngực và ngồi dựa vào chiếc ghế cao của mình. “Tớ lại cứ hi vọng cả lũ bọn mình có thể cùng quây tung tiệc tùng trong dãy phòng riêng của nhà Basse đặt ở trên lầu. Họ vẫn còn giữ dãy phòng đó chứ, phải không?”

Ngày ấy, vào năm lớp 10, Serena và Blair cùng bọn bạn đã trải qua nhiều đêm rông trong dãy phòng của nhà Chuck Basse, cùng uống rượu, khiêu vũ, xem phim và hưởng thụ những dịch vụ khách sạn khác như tắm nước nóng. Rồi cả bọn cùng nhau say xỉn chẳng biết trời đất gì trên chiếc giường to và ngủ cho đến khi chúng già hết rượu đủ để tìm đường về nhà.

Một lần vào cuối năm học lớp 10, trong một buổi tối say sưa bí tỉ, Serena và Blair đang cùng ngâm mình trong một bồn tắm nước nóng thì Blair hôn thật sâu lên môi của Serena. Sáng hôm sau, có vẻ như Serena không hề nhớ gì về vụ này nhưng Blair thì không thể nào quên được điều đó. Mặc dù đó chỉ là một hành động bộc phát chứ hoàn toàn không có đồ gì cả nhưng khi nghĩ về nụ hôn đó nó luôn luôn cảm thấy nóng ran và ngọt ngào, bức bối cả người. Đó là một lí do nữa khiến cho Blair cảm thấy thoải mái hơn khi Serena đi xa.

“Gia đình nhà Basse vẫn còn giữ dãy phòng đó” Blair vừa nói vừa đứng dậy. “Nhưng họ không còn sự chào đón người ta sử dụng nó nữa đâu. Bây giờ đâu còn là năm học lớp 10 nữa” nó nói thêm, giọng lạnh lùng.

“Được rồi” Serena đáp. Hình như cái gì cô nói ra cũng không đúng thì phải? Ít nhất, là chúng không đúng đối với Blair.

“Mà thôi, chúc cuối tuần vui vẻ nhé” Blair nói và mỉm cười gượng gạo như thể hai đứa chỉ mới vừa biết nhau. Như thể hai đứa chưa từng quen nhau trong suốt cuộc đời đã qua của chúng. Nó thấy 20 đô-la lên mặt bàn để trả tiền rượu. “Xin lỗi cho qua chút với” nó bảo với ba thằng con trai cao to đang đứng chắn trên lối đi.

Serena xoay xoay cái ống hút trong ly của mình và hút luôn chút rượu Cosmopolitan còn sót lại, nhìn theo bóng Blair đang bỏ đi. Vị rượu bây giờ trở nên mặn chát vì cô đang sắp sửa bật khóc.

“Blair ơi” cô gọi với theo sau người bạn gái. Nếu cô nói ra hết tất cả nỗi lòng của mình, hỏi Blair tại sao cô bạn lại trở nên điên khùng như thế, thậm chí thú nhận cả việc cô từng một lần ngủ với Nate thì rồi biết đâu hai đứa có thể trở lại là bạn bè của nhau. Hai đứa có thể làm lại từ đầu. Serena thậm chí còn có thể bắt đầu đăng kí một lớp luyện thi SAT vì vậy hai đứa có thể luyện SAT cùng nhau hoặc cùng nhau làm bất cứ việc gì khác.

Nhưng Blair vẫn cứ tiếp tục dạt đám đông ra và thẳng tiến về phía cửa, đi ra đường.

Nó đi bộ trên Đại lộ Sáu để đón lấy một chiếc taxi quay về khu phố trên. Trời sắp mưa và tóc của nó bay tứ tung. Một chiếc xe buýt ầm ầm chạy qua với bức ảnh của Serena bên hông. Đó có phải là ảnh cái lỗ rốn của con nhỏ không? Nó giống như cái hõm nhỏ sẫm màu ở cuống giữa của một quả đào. Blair lò chiếc xe buýt đi và giơ tay vẫy vẫy trên không để đón chiếc taxi tiếp theo. Nó không đủ nhanh để thoát khỏi đây. Nhưng chiếc xe taxi đầu tiên dừng lại đón nó cũng có một bức ảnh y hệt như vậy trong hộp đèn quảng cáo gắn trên nóc xe. Blair bước vào trong và giận dữ sập cửa lại. Hình như nó hoàn toàn không thể trốn đâu được cả - Serena hiện diện nhan nhản ở khắp mọi nơi.

B và N quần quýt bên nhau

Serena lấy thêm một miếng thuốc lá nữa và mấy ngón tay run rẩy đưa miếng thuốc lên miệng. Đột nhiên có một bàn tay với ngón út đeo nhẫn chìa một cái bật lửa Zippo và châm lửa đốt miếng thuốc lá cho cô. Chiếc bật lửa màu vàng, có khắc hai chữ C.B lồng vào nhau. Chiếc nhẫn cũng vậy.

“Chào Serena. Trông cậu cực kỳ gợi cảm nha,” Chuck Basse nói. “Làm gì mà cậu ngồi đây có một mình vậy?”

Serena hít vào một hơi thật sâu, cố nuốt nước mắt vào trong và mỉm cười “Chào cậu, Chuck, gặp cậu ở đây tớ vui quá. Blair bỏ rơi tớ nên giờ tớ chỉ có một mình. Mấy bạn khác có đến không vậy?”

Chuck đẩy nắp bật lửa và đút nó vào túi. Hắn quét mắt nhìn khắp căn phòng. “Ai biết chứ?” hắn nói băng quơ. “Bọn nó có thể đến hoặc bọn nó cũng có thể không đến.” Hắn ngồi xuống chiếc ghế bành mà lúc này Blair đã ngồi. “Phải nói là nhìn cậu quyến rũ quá đi” hắn lặp lại, nhìn chăm chăm vào đôi chân của Serena như muốn ăn tươi nuốt sống chúng.

“Cám ơn!” Serena đáp và cười to. Thật khuây khỏa trong lòng khi nhìn thấy Chuck cũng y hệt như ngày xưa dù cho những đứa khác hành xử hết sức kỳ cục. Cô thấy yêu hắn vì điểm đó.

“Lấy thêm một phần nữa” Chuck gọi cho chị Missy “Ghi hết vào hóa đơn của tôi nhé.” Hắn đưa cho Serena 20 đô-la mà Blair bỏ lại trên bàn lúc này “cậu cứ giữ chỗ tiền này đi” hắn nói.

“Nhưng tiền này của Blair” Serena đáp, cầm lấy tờ hóa đơn và nhìn vào.

“Vậy đem trả lại cho nó đi” Chuck bảo.

Serena gạt đầu và nhét tờ hóa đơn vào chiếc túi xách tay bằng nhung đỏ của cô.

“Của cậu nè” Chuck nói khi Missy đặt mấy ly rượu xuống bàn. “Cạn ly!” hắn chạm ly với Serena và nốc ly rượu scotch ừng ực.

“Oái” Serena kêu lên khi rượu Cosmo đổ vấy ra chiếc váy của cô “chết tiệt thật.”

Chuck chộp lấy cái khăn ăn và chùi lên vết bẩn trên váy Serena, chỗ phần hông của cô. “Xong rồi đó, cậu không còn nhìn thấy vết đó đâu” hắn bảo và cứ để tay lần khăn ở bên hông cô.

Serena túm lấy tay Chuck và đặt ngược trở lại vào lòng hắn. “Cám ơn cậu, Chuck” cô nói “Tớ nghĩ tớ ổn rồi.”

Chuck không một chút mảy may cảm thấy ngược ngùng. Hắn là đứa không bao giờ biết ngược ngùng là gì.

“Này, hai đứa mình uống thêm một ly nữa rồi lên dãy phòng của tớ chơi đi, được không?” hắn đề nghị. “Tớ sẽ bảo nhân viên của quầy bar nói lại cho bất kỳ đứa nào đến đây thì lên đó

gặp tội mình luôn. Nhân viên ở đây biết ai là bạn của tớ mà”

Serena hơi lưỡng lự khi nghĩ lúc này Blair có nói là nhà Basse không còn thích người khác lên chơi ở đây phòng riêng của họ nữa. “Cậu có chắc là lên chơi được không?” cô hỏi.

Chuck cười to và đứng dậy, chìa tay ra cho cô bạn. “Tất nhiên là được mà, thôi đi nào.”

Mặc dù bên ngoài trời đang mưa và Nate đang rét cóng nhưng cậu vẫn không vội vàng đến nhà Blair. Thật là mĩa mai làm sao. Cậu, một chàng trai 17 tuổi, sắp sửa được làm tình với bạn gái của cậu lần đầu tiên (dĩ nhiên là lần đầu của cô ấy). Lẽ ra trong tình huống này cậu phải chạy thật nhanh mới phải.

Cô ấy phải biết mọi chuyện ngay bây giờ, cậu cứ nói đi nói lại với bản thân mình như thế. Làm sao mà cô ấy không biết gì cơ chứ? Trong khi bây giờ cả thành phố đều biết là cậu đã từng ngủ với Serena rồi. Nhưng nếu Blair biết chuyện này thì tại sao cô ấy không có phản ứng gì hết?

Chỉ cần nghĩ đến điều này thôi đã khiến Nate cảm thấy muốn điên cái đầu.

Cậu tạt nhanh vào một cửa hàng rượu nằm trên Đại lộ Madison và mua nửa lít rượu hiệu Jack Daniels. Lúc này ở nhà, cậu đã hút một ít cần sa nhưng cậu cần có thêm dũng khí trước khi cậu nhìn thấy Blair. Cậu không có chút ý tưởng nào trước khi bước vào nhà cô bạn.

Càng sắp đến nơi Nate càng đi chậm hết mức có thể, len lén tu ít rượu trong chai. Chỉ đến khi sắp quẹo qua đường số 72 để đến căn hộ của cô bạn, cậu mới mua cho cô một bông hồng.

Chuck đặt thêm một suất rượu nữa tại quầy bar và Serena đi theo hắn vào thang máy, lên thẳng dãy phòng của nhà Basse ở tầng 9. Dãy phòng trông vẫn giống y hệt như ngày xưa : một phòng khách với dàn máy nghe nhạc nhìn sành điệu và một quầy bar ; một phòng ngủ cực lớn có vài chiếc giường ngủ cỡ đại và có thêm một dàn máy nghe nhìn khác trong này ; như thế là phải có hai cái như thế thì mới đủ dùng vậy ; một phòng tắm lát cẩm thạch cực lớn có bồn tắm nước nóng và hai chiếc áo choàng tắm màu trắng, nhẹ và mịn như tơ. Những chiếc áo choàng tắm – thứ mà Serena cực yêu thích khi đến ở trong khách sạn.

Mà mọi người khác không thích thế sao ?

Trên chiếc bàn uống cà phê trong phòng khách có đặt một chồng ảnh. Serena nhận ra khuôn mặt của Nate trong bức ảnh nằm trên cùng. Serena nhặt chúng lên và sắp xếp lại.

Chuck liếc nhìn mấy bức ảnh qua bờ vai của cô “Ảnh chụp năm rồi đó” hắn nói và lắc đầu “Bọn tớ trông cứ điên điên hết.”

Blair, Nate, Chuck, Isabel, Kati, mọi người đều có mặt trong các bức ảnh, đứa thì trần truồng trong bồn tắm nước nóng, đứa thì đang mặc đồ lót khiêu vũ, đứa thì đang nằm trên giường nốc rượu sâm-banh. Đây là những bức ảnh chụp bữa tiệc tùng của cả bọn trong năm rồi. ngày của bữa tiệc được ghi ở góc mỗi bức ảnh – và bức nào cũng chụp ở trong dãy phòng này.

Vậy là Blair đã nói dối. Bọn bạn vẫn tiếp tục được bù khú trong dãy phòng của nhà Basse, y hệt như ngày xưa. Và Blair không hề có một chút điệu bộ hờn hĩnh nào như là vờ phải đi học

lớp luyện thi SAT hay ra về ăn mặc đứng đắn trong cái áo len màu đen. Trong một bức ảnh Blair chỉ mặc đồ lót, đang nhảy tung tung trên giường, tay cầm một chai rượu sâm-banh to tổ chảng.

Serena nốc một ngụm rượu và ngồi xuống góc cuối của chiếc ghế trường kỷ. Chuck cũng đang ngồi ở đầu ghế còn lại và kéo chân cô đặt lên lòng hân.

“Thôi, Chuck” cô cảnh cáo.

“Sao nào? Tớ chỉ muốn giúp cậu tháo đôi giày bớt ra” Chuck nói vẻ vô tư “Cậu không muốn cởi giày ra hả?”

Serena thở dài. Đột nhiên cô cảm thấy quá mệt mỏi, mệt mỏi rã rời. “Ừ, cởi đi” cô đáp. Cô tìm cái remote và bật ti-vi trong khi Chuck cởi đôi boot cho cô. Cô rà trúng ngay chương trình *Dirty Dacing* trên kênh TBS. Thật hợp tình hợp cảnh.

Chuck bắt đầu mát xa bàn chân cô. Cảm giác thật là dễ chịu. Hân cắn nhẹ vào ngón chân cái của cô và hôn lên mắt cá chân.

“Nhật Chuck” Serena cười khúc khích và ngả người ra chiếc trường kỷ, hai mắt nhắm nghiền. Căn phòng chao đảo một chút. Cô là người uống rượu rất kém.

Tay Chuck tiến lên từng chút một trên đôi chân của Serena. Trong một lúc, những ngón tay của hân mãi miết vuốt ve bắp vế của cô.

“Thôi, Chuck” Serena nói, mở mắt ra và ngồi dậy “Cậu không muốn bọn mình cứ ngồi ở đây thôi sao? Bọn mình không phải làm bất cứ cái gì hết, được không? Bọn mình cứ ngồi chơi trên chiếc trường kỷ này và xem chương trình *Dirty Dacing* giống như là hai đứa bạn gái với nhau đi.”

Chuck từ từ bò về phía Serena bằng hai tay và đầu gối cho đến khi cô nằm lọt thỏm dưới cả thân hình to lù lù của hân. “Nhưng tớ không phải là con gái” hân đáp lời. Hân cúi sát mặt mình vào cô và bắt đầu hôn cô. Miệng hân có vị như mùi đậu phộng.

“Khốn thật” Blair hét lên khi nghe tiếng chuông điện thoại báo có khách do người gác cổng từ tầng dưới điện lên. Nó vẫn còn đang mặc nguyên quần áo trên người, và nó còn vừa trót làm nhieu sấp của cây nến đỏ lên khắp tấm chăn của nó.

Blair tắt đèn phòng ngủ và chạy vội vào nhà bếp để trả lời chuông điện thoại.

“Dạ, cứ cho cậu ấy lên đây a,” nó nói với người gác cổng dưới nhà. Nó cởi nút chiếc quần jeans và chạy như bay vào phòng của mình, vặn vẹo người cởi cả chiếc quần ra. Sau đó nó cởi phẳng chiếc áo và những thứ đồ lót đang mặc, ném tất cả vào phòng chứa quần áo. Nó xịt lên cơ thể trần truồng của mình mùi nước hoa yêu thích, thậm chí xịt luôn cả vào giữa hai chân.

Ôi thật là cô gái hư hỏng!

Blair xem xét cơ thể trần truồng của mình trong gương. Hai chân của nó quá ngắn so với phần còn lại của cơ thể, còn bộ ngực thì nhỏ xíu và không có vẻ gì có thể mời gọi *hãy đến với em* như cái cách mà nó muốn thế. Chiếc quần jeans in hân một dấu đỏ hoét trên cái eo của nó, nhưng dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn nến vết hân cũng không đáng chú ý lắm. Từ mùa hè đến giờ, da dẻ của nó vẫn khỏe khoắn và rám nắng, nhưng khuôn mặt của nó trông quá trẻ và có vẻ sợ hãi, không được một chút gợi tình như lẽ ra nó phải thế. Tóc tai của con nhỏ dính thành từng bết lại với nhau vì nó vừa đi mưa về. Blair phóng nhanh vào nhà tắm quẹt vội một lớp son môi bóng mà Serena bỏ quên trên bồn lavabo và chớp lấy cái bàn chải tóc cào vội cho đến khi mái tóc dài màu nâu của mình xõa xuống hai bờ vai một cách quyến rũ nhất mà nó muốn. Ngay lập tức nó mang về hấp dẫn khó mà cưỡng lại được.

Chuông cửa nhà reo. Blair đánh rớt cái bàn chải tóc và chiếc lược rơi lóc cóc xuống bồn rửa mặt.

“Chờ chút” nó hét to. Nó hít một hơi thật sâu và nhắm nghiền mắt lăm lăm cầu nguyện, mặc dù nó vốn không phải là đứa thích khấn hứa.

Con cầu cho mọi việc suôn sẻ. Đó là điều tốt nhất mà nó có thể làm lúc này.

Serena để mặc Chuck hôn hít cô một lúc vì hần quá nặng nên cô không thể đẩy nổi hần ra khỏi thân người mình. Khi hần lừa cái lưỡi vào sâu trong miệng cô, cô nhìn thấy trên ti-vi, Jennifer Grey bắn nước trong một cái hồ tung tóe lên người Patrick Swayze. Cuối cùng, Serena quay đầu đi và nhắm tịt mắt lại.

“Chuck. Tớ thật sự thấy không khỏe lắm” cô nói, giả vờ như sắp sửa phát ốm đến nơi. “Tớ muốn nằm nghỉ một chút cậu ạ.”

Chuck ngồi dậy và lấy mu bàn tay quệt qua miệng và đáp “Được thôi, cũng tốt.” Hần đứng dậy “Tớ sẽ đi lấy chút nước cho cậu uống.”

Chuck đi lại phía quầy bar và để đầy đá vào một cái ly, rồi đổ nước trong chai nước suối hiệu Poland Spring vào đấy.

Khi hần mang nước lại cho Serena, cô đã ngủ thiếp đi. Đầu cô ngã ra trên đệm ghế còn đôi chân dài thì co ro lại. Chuck thả người trên chiếc trường kỷ cạnh cô, chộp lấy cái remote và bấm chuyển kênh ti-vi.

“Chào cậu,” Blair nói khi mở cửa và thò đầu qua cánh cửa.

“Chào cậu” Nate nói, giơ bông hồng ra. Tóc của cậu ướt sũng và hai má ửng hồng.

“Tớ đang không mặc quần áo” Blair bảo.

“Thật hả?” Nate nói, có vẻ chỉ chú ý tí chút vào thông tin này. “Tớ vào nhà được chứ?”

“Chắc chắn rồi” Blair mở cánh cửa rộng ra.

Nate đứng như trời trồng tại ngưỡng cửa, mắt nhìn chằm chằm vào cô bạn.

Blair đỏ mặt, lấy tay ôm vòng qua người “Tớ đã bảo cậu là tớ khỏa thân mà.” Nó giơ tay ra đón lấy bông hoa.

Nate ấn bông hồng vào tay cô bạn gái. “Tớ mua cho cậu,” cậu nói cộc lốc. Đoạn cậu hắng giọng và nhìn xuống sàn nhà. “Tớ cởi giày ra được chứ?”

Blair cười và mở cửa ra rộng hơn. Nate nhìn có vẻ rất căng thẳng, thậm chí còn căng thẳng hơn nó nữa. Cậu thật là ngọt ngào, đáng yêu làm sao.

“Nhanh nào và cởi hết quần áo của cậu ra đi” nó bảo. Nó cầm lấy tay cậu “Được rồi. Theo tớ.

Nate theo cô bạn đi vào phòng ngủ mà không làm tí gì giống như những cậu trai khác sẽ làm trong tình huống này. Như là sờ soạng cái mộng trần của Blair hoặc lo lắng về cách sử dụng bao cao su hay là sợ bị hôi miệng hoặc cố gắng nói điều gì đó hay ho. Cậu chẳng thêm suy

nghĩ về cái chi cả.

Căn phòng của Blair rực rỡ ánh nến. Một chai vang đỏ được mở sẵn đặt trên sàn nhà và hai chiếc ly đặt bên cạnh. Blair quỳ gối xuống và đổ rượu vào đầy mỗi ly như một nàng geisha bé nhỏ. Trong bóng tối của gian phòng, nó cảm thấy dễ chịu hơn khi khóa thân.

“Cậu muốn nghe nhạc gì nào?” nó hỏi Nate và đưa cho cậu một ly vang.

Nate hớp một ngụm rượu vang, nuốt nghe kêu ừng ực “Nhạc hả? Nhạc gì cậu muốn ấy. Thứ gì cũng được” cậu đáp.

Dĩ nhiên, Blair đã chuẩn bị sẵn một đĩa CD chọn lọc. Bài hát đầu tiên là của nhóm Coldplay vì nó biết Nate thích nhóm nhạc này.

Chậm rãi và gợi tình, một chàng trai đậm chất rock.

Blair đã dựng sẵn và chiếu đi chiếu lại bộ phim của khoảnh khắc này trong đầu nó rất nhiều lần, nó cảm thấy mình như một nữ diễn viên, người cuối cùng đã nhận được một vai diễn lớn, đóng vai trò hết sức quan trọng trong sự nghiệp.

Nó tiến tới và đặt hai tay lên hai vai của Nate. Cậu cố gắng không nhìn vào cô bạn nhưng cậu không thể cưỡng lại được. Người bạn gái đang khóa thân trước mặt cậu và cô vô cùng xinh đẹp. Cô là con gái còn cậu là một thằng con trai.

Đã có rất nhiều bài hát viết về tình huống này.

“Cởi quần áo của cậu ra đi Nate” Blair thì thầm.

Có lẽ sau khi xong việc, mình sẽ kể với cô ấy, Nate nghĩ.

Điều này nghe hoàn toàn không công bằng một chút nào, nhưng dù vậy, cậu vẫn hôn cô. Và thêm một lần nữa khi bộ máy của cậu đã khởi động cậu không thể nào dừng lại được nữa.

Một lúc sau khi Serena thức dậy, thì Chuck đang chuyển ti-vi đến kênh MTV2 và đang hát to theo ca sĩ Jay-Z. Bộ áo dài hiệu Pucci của Serena bị tụt xuống đến eo và bộ đồ lót bằng ren màu xanh da trời của cô phơi ra hết.

Serena chống hai khuỷu tay gượng ngồi dậy, chùi vết son môi lấm lem ra khóe môi của cô. Cô kéo áo váy lên. “Mấy giờ rồi nhỉ?” cô hỏi.

Chuck liếc nhìn cô “Tới giờ cho hai đứa mình cởi hết quần áo rồi lên giường ngủ rồi” hắn nói một cách sốt ruột. Hắn đã phải chờ đợi quá lâu.

Đầu óc của Serena đặc cứng, cô thềm một ly nước lọc kinh khủng “Tớ thấy khó chịu quá đi” cô nói, ngồi dậy và xoa xoa hai thái dương. “Tớ muốn đi về nhà.”

“Thôi nào” Chuck tắt ti-vi “Trước tiên chúng ta có thể ngâm mình trong bồn nước nóng. Nó sẽ khiến cậu thấy khỏe hơn.”

“Không” Serena cương quyết.

“Được thôi” Chuck giận dữ đáp trả. Hắn đứng dậy “Có nước lọc đặt trên bàn đó. Mang giày vào đi, tớ kêu cho cậu một chiếc taxi.”

Serena mang đôi giày boots của mình vào và nhìn chăm chăm vào màn mưa lạnh lẽo đang rơi bên ngoài cửa sổ của căn phòng khách sạn.

“Trời đang mưa” cô nói và nhấp một ngụm nước.

Chuck đưa cho cô chiếc khăn quàng, chiếc khăn bằng vải cashmere màu xanh có hai chữ C.B lồng vào nhau quen thuộc của hắn “Quấn nó quanh đầu cậu” hắn bảo “Rồi đi thôi.”

Serena quàng chiếc khăn và theo Chuck đi ra thang máy. Cả hai đi xuống mà không ai nói với ai một lời nào. Serena biết Chuck vô cùng thất vọng khi cô đòi đi về nhưng cô chẳng quan tâm gì đến điều đó. Cô thèm khát được hít thở bầu không khí trong lành và được ở trong chính phòng ngủ của mình.

Một chiếc taxi trở tới, trên nóc xe là tấm áp phích bức ảnh nghệ thuật của anh em nhà Remi. Serena nghĩ nó trông giống một bức ảnh phóng to cận cảnh những chiếc môi đang chu ra để hôn.

“Đó là hình gì vậy? Sao Hỏa hả?” Chuck giấu cột chỉ tay vào bức ảnh. Hắn liếc nhìn sang Serena với ánh mắt không có chút gì là hài hước “À mà không, đó là cái lỗ đít của cô em!”

Serena chớp mắt nhìn hắn. Cô không thể nói được là hắn đang cố ý pha trò hay là hắn thật lòng nghĩ bức ảnh là thứ đó.

Chuck giữ cửa xe taxi cho cô đến khi cô nhảy vào ngồi ở băng ghế trong.

“Cám ơn cậu, Chuck” cô nói ngọt ngào “Tớ sẽ gặp lại cậu sau, được không?”

“Sao cũng được” Chuck nói. Hắn dựa người vào chiếc taxi và ấn Serena vào chỗ ngồi. “Cô đã ngủ với thằng Nate Archibald từ năm lớp 10 và tôi tin chắc cô đã làm y chang như vậy với khối thằng ở trường nội trú, và cả ở Pháp nữa. Vậy sao cô không sẵn lòng chia cho tôi tí chút chứ?”

Serena nhìn thẳng vào mắt Chuck, nhìn hắn như thể đây là lần đầu tiên cô biết hắn. Hắn là một đứa thật sự rất khó ưa, nhưng trước đây, cô thật sự chưa bao giờ thấy ghét hắn.

“Thế thì được thôi, dù sao tôi chẳng muốn lang chạ với cô,” Chuck nhếch mép cười khinh bỉ “Tôi nghe nói cô bị bệnh mà.”

“Xéo ra khỏi mắt tôi ngay” Serena rít lên, đặt hai tay lên cổ hắn vào cổ sức đẩy hắn ra. Cô giật cửa xe taxi đóng sầm vào mặt hắn và đưa cho tài xế địa chỉ của mình.

Khi taxi chạy đi, Serena ôm co người lại và nhìn đăm đăm qua kính chắn gió ra ngoài cơn mưa ngoài kia. Khi xe dừng lại ở trụ đèn giao thông ở góc đường Broadway và Spring, cô mở bật cửa, nhào người ra và nôn thốc nôn tháo.

Rõ là một bài học cho cô: không nên uống rượu với cái bụng rỗng không.

Chiếc khăn quàng của Chuck đang đưa nơi cổ của cô, dính cả vào đồng ói mưa màu hồng cô vừa ọe ra trên vỉa hè. Serena tháo chiếc khăn lấy lau miệng rồi nhét nó vào túi.

“Tởm quá” cô nói lại một lần nữa đóng sập cửa xe.

“Cô dùng khăn giấy không?” người tài xế hỏi và chuyển ra sau cho cô một hộp khăn Kleenex.

Serena kéo một mảnh khăn ra khỏi chiếc hộp và lau miệng “Cám ơn ạ” cô nói.

Cô ngồi lại xuống ghế và nhắm nghiền mắt, luôn luôn trong những tình cảnh thế này, lòng cô tràn đầy biết ơn trước sự tử tế của những người lạ.

“Có dùng bao cao su hay thứ gì không?” Blair thì thầm, nhìn chằm chằm vào dương vật đang cương cứng của Nate. Trông nó như có thể thống trị cả thế giới này.

Nó đã phải cố gắng xoay sở cởi bỏ hết quần áo của cậu ra và giờ hai đứa đang nằm trên giường của nó. Cả hai đứa đã vật lộn với nhau gần một giờ đồng hồ. Cái máy nghe nhạc đang phát ra một bài hát của ca sĩ Jennifer Lopez *Love Don't cost a thing* và Blair đang càng ngày càng hưng phấn hơn. Nó cầm lấy tay Nate và mút từng ngón tay của cậu, nó mút chùn chụt một cách thèm khát vào đầu mỗi ngón tay. Nó thấy một cơn hứng tình còn ngon lành hơn là cả thức

ăn.

Nate trở lưng lại khi Blair mút mát mấy ngón tay cậu. Cậu cảm thấy bực bội khi nhìn Blair làm thế vì cậu vẫn chưa ăn tối và giờ cậu thấy đói bụng kinh khủng. Có lẽ lúc về đến nhà cậu sẽ mua một chiếc bánh burrito ở tiệm Mễ-hi-cô trên đường Lexington Avenue. Đó là món mà cậu đang thèm, một cái bánh burrito nhồi thịt gà và đậu đen có thêm rau củ trộn.

Blair cắn mạnh một cái vào ngón tay út của cậu.

“Ồi, đau” Nate kêu lên, dương vật của cậu xẹp xuống như thể nó bị kim châm cho xì hơi. Cậu ngồi dậy và lấy tay chải mái tóc. “Mình không thể làm thế này” cậu lẩm bẩm nói nhỏ một mình.

“Sao vậy?” Blair nói cũng ngồi dậy theo. “Có chuyện gì hả?” tim nó giật thót. Chuyện này không nằm trong kịch bản. Nate đang phá hỏng một khoảnh khắc cực kỳ hoàn hảo của hai đứa.

Nate vung về cầm lấy tay Blair và lần đầu tiên trong cả buổi tối bên nhau, cậu nhìn thẳng vào mắt nó. “Tớ phải nói với cậu một việc” cậu bảo “Tớ không thể làm chuyện này mà không nói cho cậu biết một chuyện. Tớ cảm thấy mình là đứa khốn nạn.”

Từ trong đôi mắt của Nate, Blair có thể nói rằng khoảnh khắc của hai đứa nó không hề bị phá hỏng mà đã hoàn toàn bị tiêu diệt trong đêm nay. “Có chuyện gì vậy?” nó dịu dàng hỏi.

Nate vờ tay xuống và gom mềm gối thành một đống. Cậu lấy một cái chăn và quàng một góc qua vai Blair và quần góc còn lại quanh eo mình. Có gì đó không phải phép để nói về chuyện này khi cả hai đứa đều trần truồng. Cậu lại nắm tay của Blair.

“Còn nhớ cái mùa hè năm trước nữa, khi cậu đang đi Scotland dự đám cưới của bà dì không?” Nate bắt đầu câu chuyện.

Blair gật đầu.

“Trời mùa hè lúc đó cực kỳ nóng nực. Tớ đang ở trong thành phố với ông bố và chỉ ra ngoài chơi khi ông ấy đi dự vài cuộc họp và mấy thứ gì đó. Tớ cảm thấy chán chán nên tớ gọi cho Serena, khi đó đang ở Ridgefield, và cô ấy đã đến với tớ,” Nate chú ý thấy lưng của Blair bất động khi cậu nhắc đến tên Serena. Nó rút tay mình khỏi tay cậu và khoanh tay trước ngực, ánh mắt đột nhiên trở nên hết sức ngờ vực.

“Bọn tớ uống rượu chút đỉnh và ngồi chơi ngoài vườn. Trời rất nóng nên Serena bắt đầu chơi té nước ở vòi nước và cô ấy té nước cả vào tớ. Và tớ nghĩ lúc đó tất cả mọi thứ đã cuốn tớ đi theo... ý tớ là...” Nate lắp bắp. Cậu nhớ đến lời lão Cyrus khi bảo cậu rằng lũ con gái thích những sự bất ngờ. Ái chà, Blair sắp sửa sẽ có một bất ngờ rất lớn đây và cậu không nghĩ là cô bạn của mình thích nghe một chút nào.

“Rồi sao nữa?” Blair hỏi dồn “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tụi tớ hôn nhau” Nate nói. Cậu hít một hơi thật sâu và ém hơi lại. Cậu không thể ngừng câu chuyện lại chỗ này. Cậu thở hắt ra. “Rồi sau đó bọn tớ làm tình với nhau.”

Blair vùng tẩm chăn trên vai ra và đứng dậy. “Tôi biết rồi” nó hét lên “Thử hỏi còn ai mà chưa làm tình với Serena hả? Nó là một con khốn dâm đẳng, bẩn thỉu.”

“Tớ xin lỗi cậu, Blair ạ. Nhưng chuyện đó xảy ra hoàn toàn không ai biết trước được, không lường được” Nate nói “Đó chỉ là một sự tình cờ. Và nó diễn ra có một lần à, tớ nói danh dự đó. Tớ chỉ không muốn cậu nghĩ rằng đây là lần đầu tiên của tớ khi sự thật không phải như vậy. Tớ phải nói cho cậu biết thôi.”

Blair đi âm âm vào phòng tắm của nó và giật cái áo choàng tẩm màu hồng bằng vải satin ra khỏi móc treo. Nó mặc áo vào và buộc dây thắt lưng thật chặt. “Xéo ngay ra khỏi đây đi, Nate” nó nói, những giọt nước mắt giận dữ chảy tràn trên hai má “Tôi không thể nhìn nổi cái mặt của cậu nữa. Cậu là đứa đáng khinh bỉ.”

“Blair à...” Nate van vãn. Trong tích tắc cậu đang cố nghĩ ra điều gì đó quyến rũ để nói. Cậu luôn luôn nghĩ về điều gì đó nhưng lại không nghĩ ra được cái gì sất.

Blair đóng cửa phòng tắm đánh rầm vào mặt cậu.

Nate đứng dậy và mặc cái quần lót ống rộng của mình vào. Từ dưới gầm giường con mèo

Minky ló đầu ra và nhìn chằm chằm vào cậu vẻ với ánh nhìn đầy căm buộc, đôi mắt mèo vàng óng của nó sáng lấp lánh trong bóng tối. Nate chộp lấy chiếc quần jeans, giày và đâm đầu ra cửa chính. Cậu quá thèm một chiếc bánh burrito rồi.

Cửa trước đã đóng với một tiếng ầm vang khô khốc nhưng Blair vẫn khóa mình trong phòng tắm, đứng ngấm mình trước tấm gương và nhìn trừng trừng vào vết hoen nước mắt phản chiếu trong gương. Thỏi son môi bóng của Serena bỏ quên nằm chổng chơ trên bồn rửa. Blair lấy mấy ngón tay run rẩy cầm tuýp son lên. Nó hiệu *Gash*. Một cái tên hết sức ngu ngốc. Dĩ nhiên là Serena có thể bôi son môi bóng mang cái tên xuẩn ngốc và mang tất liền quần thùng lỗ chỗ và mang giày cũ bẩn thỉu và không bao giờ cắt tóc mà vẫn quyến rũ được lũ con trai. Blair làu bàu về sự trở trêu mỉa mai này. Nó mở cửa sổ phòng tắm, ném thỏi son bóng vào màn đêm tối, và đứng chờ nghe tiếng rơi của thỏi son trên vỉa hè. Nhưng nó không thể nghe thấy tiếng động gì.

Trong đầu nó đang đầy rẫy hình ảnh một bộ phim mới mà nó vừa dựng lên. Trong bộ phim này, con nhỏ Serena van der Woodsen ngoa ngoắt đang bị một chiếc xe buýt rượt đuổi, chiếc xe buýt có dán tấm ảnh ngớ ngẩn của con nhỏ bên hông xe và tấm ảnh bị xé rách toí tả. Bạn gái cũ của Serena là nàng Blair, dù bận rộn với công việc hàng ngày cùng người chồng yêu quý là chàng Nate, nhưng cũng dành chút thời gian để cho Serena – Mụ béo bệu đáng ghét – ăn lê nghiền và kể với mụ về những bữa tiệc mà nàng và Nate tổ chức. Serena sẽ cau có và cáu bẳn để đáp lại điều này nhưng nàng Blair nhân từ sẽ không quan tâm đến điều đó. Mọi người sẽ gọi nàng là Thánh Blair và nàng sẽ đoạt được giải thưởng nhờ vào trái tim vàng của mình.

Liệu S và N có cặp bồ lại với nhau không?

Chỉ trước nửa đêm, chiếc taxi đã về đến số 994 Đại lộ Năm. Bên kia đường, những bậc thang của tòa nhà Bảo tàng nghệ thuật Metropolitan trống trơn, sáng trắng lên một cách ma quái dưới ánh chiếu của ngọn đèn đường. Serena bước ra khỏi chiếc taxi và vẫy tay cho ông Roland, một ông già gác cổng trực ca đêm, ông này đang ngủ gà ngủ gật bên trong hàng lang. Cánh cổng lên tòa nhà còn mở nhưng không phải do Roland mở. Nate đã mở cửa.

“Nate!” Serena thét lên, ngạc nhiên một cách thật thà “Chào cậu, cho tớ mượn 5 đô-la đi! Tớ không đủ tiền mặt ở đây. Thường thường bác gác cửa giúp tớ nhưng tớ nghĩ bác ấy ngủ rồi.”

Nate kéo từ trong túi ra một nắm tiền và đưa một ít cho người tài xế. Cậu đặt ngón tay lên môi và đi rón rén vào cửa trước của tòa nhà. Đoạn cậu gõ cửa ầm ĩ trên kính cửa. “Có ai không?” cậu hét to.

“Ôi, Nate” Serena cười ngặt nghèo “Cậu xấu xa quá đi!”

Bác Roland giật mình mở mắt và suýt ngã ra khỏi chiếc ghế đang ngồi. Rồi ông già mở cửa cho hai đứa. Serena cùng Nate chạy nhanh vào trong, lao ngay đến thang máy để lên căn hộ của Serena.

Serena đi thẳng vào phòng riêng của cô và nặng nhọc thả người ngồi xuống giường. “Cậu có nhận được tin nhắn của tớ không?” cô ngáp và hỏi Nate, vừa tháo đôi giày boots của mình ra. “Tớ đã nghĩ tối nay cậu sẽ đến chứ!”

“Tớ không đến được,” Nate đáp. Cậu mân mê một bức tượng vũ công ba lê nhỏ xíu được đặt trên nắp chiếc hòm đựng trang sức màu nâu sẫm của Serena. Cái tượng có những ngón chân bé tí tẹo, giống như những chiếc đinh ghim. Cậu đã quên là nó có ở đây.

“À, mà cậu có đến cũng chẳng ích gì Serena thở dài. Cô nằm thả người trên giường. “Tớ mệt mỏi quá” cô nói. Cô vỗ nhẹ lên chỗ giường cạnh mình và dịch ra một chút chừa chỗ cho Nate. “Cậu nằm xuống và kể chuyện cho tớ nghe trước khi đi ngủ, được không?”

Nate đặt bức tượng xuống và nuốt nước bọt. Được cùng Serena hít thở cùng một mùi hương trong phòng của cô khiến tim cậu thốn thức. Cậu nằm xuống bên cạnh cô, cơ thể hai đứa chạm vào nhau. Nate choàng tay ôm quanh người Serena và cô hôn vào má cậu, ôm cậu thật chặt vào lòng.

“Tớ vừa ở chỗ của Blair về đó,” Nate nói.

Nhưng Serena không đáp gì cả. Cô thở đều đều. Có lẽ cô đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ rồi.

Nate cứ nằm như thế, mắt mở thao láo, đầu óc suy nghĩ dữ dội. Cậu tự hỏi, liệu bây giờ cậu và Blair có chính thức chia tay với nhau không. Cậu tự hỏi liệu lúc này cậu có nên hôn Serena không, hôn thật sâu vào môi và bảo với cô rằng cậu yêu cô và không biết cô ấy sẽ trả lời như thế nào. Cậu tự hỏi liệu khi cậu cứ tiến tới và làm tình với Blair thì mọi việc liệu có được bình thường không.

Nate đảo mắt nhìn khắp căn phòng, tận hưởng lại cảm giác thân thương về những thứ đồ vật yêu quý mà cậu đã từng thấy ngày bé và theo thời gian cũng đã quên chúng đi. Chú gấu Teddy mặc váy theo kiểu người Scotland đang ngồi chễm chệ trên chiếc bàn trang điểm nhỏ của Serena. Tủ đựng quần áo màu nâu sẫm rất lớn với những cái ngăn kéo nửa đóng, nửa mở và những bộ quần áo của cô bên trong thò cả ra ngoài. Năm lớp 9, cậu đã lỡ tay làm một vết cháy xém trên chiếc mũ ren trắng treo phía trên giường của cô.

Trên sàn nhà, cạnh cửa ra vào là chiếc túi xách tay bằng nhung đỏ của Serena. Vài thứ bên trong vương vãi ra. Hộp thuốc lá màu xanh da trời hiệu Gauloise. Một tờ 20 đô-la. Một thẻ tín dụng Amex. Một chiếc khăn choàng màu xanh nước biển có thêu hai chữ C.B màu vàng.

Tại sao cô ấy cần mượn tiền cậu khi trong túi cô ấy có những 20 đô-la? Nate tự hỏi. Và cô ta làm cái quái gì với chiếc khăn choàng của thằng Chuck Bass vậy chứ hả?

Nate trở mình lại và Serena rên khe khẽ khi đầu cô lăn tròn xuống gối. Cậu nhìn cô một cách dò xét. Cô ấy quá đẹp, quá gợi cảm, đáng tin cậy, và đầy ắp những điều bất ngờ. Thật khó lòng có thể tin rằng cô ấy thật sự hiện hữu trên cuộc đời này.

Serena lăn xịch lại và choàng hai tay quanh cổ Nate, kéo ghì cậu vào cô.

“Thôi nào” cô thì thầm, hai mắt vẫn nhắm nghiền “ngủ với tớ đi mà.”

Toàn thân Nate căng cứng. Cậu không hiểu rõ lời Serena nói có nghĩa là cậu cứ nằm đó ngủ với cô hay là cậu sẽ làm *chuyện ấy* với cô đi, nhưng rõ ràng cậu đã thức tỉnh. Bất cứ thằng con trai nào có đầu óc tỉnh táo cũng sẽ phải suy nghĩ như thế, đó chính xác là thứ khiến Nate hoàn toàn mất hứng thú.

Có điều gì đó rất dễ dãi trong cách Serena thốt ra những lời này. Đột nhiên, Nate cảm thấy không khó gì để hình dung cô ấy đã làm những việc mà cậu nghe đồn về cô ấy. Với Serena thì chuyện gì cũng có thể xảy ra cả.

Mắt cậu chạm vào một màu bạc sáng lấp lánh. Đó là cái hộp màu bạc nhỏ xíu mà Serena đặt trên cái bàn cạnh giường, chiếc hộp chứa đầy những chiếc răng hời còn nhỏ của cô. Mỗi lần đến chơi, Nate thường hay mở chiếc hộp viền nhung đỏ ra để xem liệu mấy chiếc răng vẫn còn nằm đầy đủ ở đó hay không. Lần này cậu không làm thế. Xét ở nhiều góc độ, Serena không còn là cô bé ngày nào, cô bé đã rụng tất cả răng sữa đó.

Nate đẩy cô ra và đứng dậy. Cậu chộp lấy chiếc khăn choàng của Chuck và ném lên giường, không để ý thấy chiếc khăn vãn vện những thứ ối mưa. Và rồi, không thèm nhìn Serena lấy một cái, cậu bỏ đi, đóng sập cánh cửa lại phía sau lưng.

Đồ con gà.

Tiếng đóng cửa khiến Serena mở choàng mắt và cô ngửi thấy mùi ối mưa của mình phảng phất. Cảm thấy quá ngọt ngào, cô tung chăn mền ra và chạy ngay vào phòng tắm.

Vịn chặt vào vành của chiếc bồn rửa mặt bằng sứ, cô chúi vào bồn, một phần thân đau nhức

vì cổ oằn người. Nhưng cô chẳng ói thêm được gì. Serena vịn vòi hoa sen, chỉnh độ nóng và kéo bộ áo dài Pucci qua khỏi đầu, vớt xuống sàn nhà. Thứ mà cô cần nhất lúc này là được tắm nước ấm dưới vòi hoa sen và một chút kem dưỡng, tẩy da.

Ngày mai, cô sẽ là một người mới, mọi việc sẽ khác hơn.

Gossipgirl.net

Khuyến cáo: tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để đảm bảo khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Về cái vụ trình tiết

Các cậu có thể tin **N** được không? **B** đã tạo cơ hội cho **N** chẳng khác nào “mỡ nhử miệng mèo”, nếu các cậu hiểu ý tớ là gì, nhưng tớ đoán chắc chúng ta ai cũng khâm phục khả năng kiềm chế bản thân của cậu ấy, khâm phục cái cách mà cậu ấy “giữ thẳng nhỏ nóng tính” ở yên một chỗ. Nhưng tớ cược với các cậu thật sự là **B** sẽ chẳng phiền gì nếu như **N** cứ ngậm miệng lại và cho qua cái vụ với **S** thay vì cứ lên mặt cao thượng và kể tất tần tật mọi chuyện của cậu ấy với **S**. ý tớ là, bây giờ xem **B** sẽ bỏ ai đây?

Tớ đã đánh giá sai về tụi con trai. Tớ cứ luôn nghĩ là tụi nó sẽ làm bất cứ thứ gì để chiếm đoạt được một cô gái còn trinh. Ý tớ là, tớ cứ nghĩ **N** sẽ rất khoái khi chú ý đến cái ý tưởng rằng **B** chưa từng bao giờ biết và làm chuyện đó. Nhưng cậu ấy dường như không quan tâm chỉ cả về điều này. Tất cả những thứ mà cậu quan tâm là cậu khó mà trải qua được cái vụ làm tình với cô bạn mà không “xử” một điều cần sa thật to và hạ được nửa chai rượu hiệu JD. Thật là quá thất vọng.

Và cậu ấy cũng không quá vội vàng để nhảy xổ vào “làm thật” **S** vì tất cả chúng ta đều biết rằng cô ấy không còn trinh nữa.

Có lẽ **N** chỉ là dạng người có tiêu chuẩn đạo đức cao.

Ôi chao, điều đó càng khiến tớ thích cậu ấy hơn đấy.

Email của bạn:

H: Chào GNC,

Tớ nhìn thấy S đi lên cầu thang với một gã nào đó tại quầy rượu Tribeca Star. Nó đang nghiện thuốc. Tớ cứ bị thôi thúc là muốn gõ cửa xem ở phòng bên trong tụi nó có đang bày tiệc tùng hay là tụi nó đang làm vài thứ gì đó, nhưng tớ lại sợ không dám gõ. Tớ muốn xin lời khuyên của cậu, cậu có nghĩ là con nhỏ sẽ ngủ với tớ không? Ý tớ là, nhìn nó cũng khá dễ dãi.

-traidatinh

Đ: traidatinh thân mến,

Nếu cậu là loại con trai cần phải tư vấn thêm này nọ thì có lẽ cô ấy sẽ không chấp nhận cậu đâu. S có thể là một con điếm, nhưng cô ấy có “khẩu vị” rất cao cấp.

-GNC

Những cảnh trông thấy

Chỉ một cảnh: N đang ở trên đường Lexington chỗ bán bánh burrito, cậu đang tán gẫu với một em cực xinh phía sau quầy thu ngân. Em ấy đã tặng thêm cho cậu một suất rau củ trộn ăn kèm miễn phí. Ài chà, tớ chắc chắn là cô ta đã làm như thế.

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

gnc

Kẻ si tình rồi trí vì vụ mua sắm

“Anh Dan nè,” Jenny thì thầm, thò đầu lên ngực anh trai nó “thức dậy đi.”

Dan quơ tay che mắt lại và đung đống chăn mền làm rớt lung tung. “Xéo đi, hôm nay thứ bảy mà,” cậu lầu bầu.

“Làm ơn thức dậy đi anh” Jenny van vãn. Nó ngồi xuống giường và lại thò đầu lên cổ anh trai lải nhải cho đến khi cậu bỏ hai tay ra và trừng mắt nhìn nó.

“Mày có chuyện gì thế?” Dan nói “để tao yên đi.”

“Không được” Jenny cương quyết “Hai anh em mình phải đi mua sắm.”

“Ừ đúng,” Dan đáp. Cậu quay lưng lại, xoay đầu về phía vách tường.

“Làm ơn đi mà, Dan. Em phải diện váy dạ hội cho buổi tiệc vào ngày thứ sáu và anh phải giúp em đi lựa áo. Bố có đưa cho em thẻ tín dụng của bố rồi nè. Bố cũng nói anh có thể mua một bộ vét ra trò đó.” Jenny rúc rích. “Vì hóa ra bọn mình là lũ suy đồi, hư hỏng nên cần phải diện

áo váy xòe xênh và tất cả những thứ khỉ gió đó.”

Dan lăn người. “Tao sẽ không đi dự bữa tiệc đó,” cậu nói.

“Im mồm đi. Anh phải dự. Anh sẽ đến dự và anh sẽ gặp chị Serena, rồi anh sẽ khiêu vũ cùng chị ấy. Em sẽ giới thiệu anh với chị ấy. Chị ấy cực kỳ dễ thương.”

“Không” Dan cứng đầu nói.

“Được rồi, nhưng ít ra anh có thể giúp em chọn một bộ áo dài chứ,” Jenny bĩu môi giận dỗi “Vì em sẽ đi dự tiệc mà. Và em muốn mình trông thật xinh đẹp.”

“Bố không đi với mày được sao?” Dan hỏi.

“Ài chà, phải rồi. Khi em nói là em muốn mình trông thật xinh đẹp” Jenny nói giọng nhạo báng “Anh có biết bố nói sao với em không? Bố nói “Con đi đến cửa hàng Sears đi. Đó là cửa hàng chân chính dành cho những người vô sản.” Mà dù câu bố nói có ngụ ý gì đi nữa, em thậm chí còn không biết cửa hàng Sears nằm ở đâu, mà không biết là nó có tồn tại không nữa kìa. Dù gì thì em muốn được đến cửa hiệu Barneys. Em không thể tin rằng em chưa từng được đặt chân đến đó. Em cá với anh là những người như chị Serena van der Woodsen hay chị Blair Waldorf đều đến đó mua sắm cả, thậm chí là mỗi ngày cơ.”

Dan ngồi dậy và ngáp thật to. Jenny đã đóng bộ nai nịt gọn gàng và sẵn sàng để đi, tóc nó chải hết về phía sau và buộc cao kiểu đuôi ngựa. Nó cũng đã mang giày và khoác áo khoác. Trông nó rất xinh và nhìn mặt thì háo hức ra phết, thật khó mà nói không với nó lúc này.

“Mày làm phiền tao quá sức tưởng tượng” Dan nói, đứng dậy và lao vô phòng tắm.

“Anh biết là anh thương em lắm lắm mà” Jenny reo lên sau lưng anh nó.

Theo tất cả những gì Dan quan tâm, cửa hàng Barneys đầy ắp lũ khốn kiếp, kể cả cái gã mở cửa cho cậu và mỉm một nụ cười hết sức giả tạo. Nhưng Jenny lại thích cửa hàng này, và dù nó chưa từng đến đây mua sắm, nó có vẻ biết rõ mọi ngóc ngách ở đây. Nó biết rõ không cần phải đến các tầng ở dưới thấp vì những tầng này chỉ toàn đồ hàng hiệu đắt tiền mà nó không thể nào mua nổi, và nó đi thẳng một mạch lên tầng trên cùng, chỗ cửa hàng Co-op. Khi thang máy đến nơi, cửa mở ra, nó có cảm giác như nó đang chết lịm đi vì ngây ngất và sung sướng. Cơ man nào là những bộ váy đẹp tuyệt trần đang được treo khắp trên các mắc áo, khiến nó thèm thuồng đến rỏ dãi khi nhìn ngắm. Dù biết là không thể, nhưng nó ao ước giá mà được thử hết tất cả các bộ váy áo đó.

Nhưng khi các cậu có cỡ ngực 34D, các cậu sẽ có ít sự lựa chọn hơn. Và dứt khoát các cậu cần phải có sự trợ giúp.

“Anh Dan à, anh chạy lại kêu cái bà đó giúp em tìm cái áo dài giống như vậy mà vừa cỡ em đi” Jenny thì thào, chỉ ngón tay về phía bộ áo dài nhung màu tía có dây thắt lưng đính hạt quăn quanh eo. Nó kéo cái miếng bảng giá ra xem. 600 đô-la.

“Chúa ơi” Dan kêu lên, nhìn bảng giá qua vai của nhỏ em “không đời nào nha mày.”

“Em chỉ thử nó chơi thôi mà” Jenny kiên quyết “Em không mua cái này đâu” nó giơ cái áo ướm vào người. Phần thân trên của bộ váy không đủ che hết cái núm vú của nó, Jenny thở dài và đặt chiếc áo trở lại giá “Anh hỏi thử xem cái bà đó có giúp em chọn áo được không?” nó nhắc lại.

“Sao mày không kêu đi?” Dan nói. Cậu dứt hai tay vào túi chiếc quần nhung kẻ đang mặc và dựa người vào cái giá gỗ để treo mũ.

“Làm ơn đi mà, Dan” Jenny nài nỉ.

“Thôi được.”

Dan bước nhanh lại chỗ một người phụ nữ trông có vẻ phờ phạc với mái tóc màu muối tiêu. Bà này nhìn như đã phải làm việc cật lực ở cái cửa hàng này suốt cuộc đời và chỉ được đi nghỉ lễ hàng năm ở Atlantic, New Jersey. Dan hình dung cái cảnh bà ta liên tục đốt thuốc Virginia Slims trên lối đi dọc bãi biển và lo lắng làm thế nào lũ con gái đang ở cửa hàng có thể xoay sở với việc mua bán khi không có mặt bà ta.

“Tôi giúp gì được cậu hả cậu trai?” người đàn bà hỏi cậu. Thẻ nhân viên của bà ta để tên “Maureen”.

Dan mỉm cười. “Dạ, chào cô. Cảm phiền cô giúp em gái cháu chọn một bộ váy thích hợp với nó. Nó đang đứng ở đằng kia ạ” cậu chỉ về phía Jenny, lúc này con bé đang đứng sầm soi cái bảng giá của một cái váy lụa đỏ có viền đăng ten trên ống tay áo. Jenny đã cởi bỏ áo khoác và nó đang mặc chiếc áo thun màu trắng. Dan không thể phủ nhận bộ ngực của em cậu quá đồ sộ.

“Vâng, tất nhiên rồi” bà Maureen đáp, nhiệt tình đi lại chỗ Jenny.

Dan đứng yên tại chỗ, đảo mắt nhìn khắp gian phòng và cảm thấy cực kỳ lạc lõng. Chợt từ phía sau, cậu nghe có một giọng nói rất quen.

“Nhìn con cứ như bà xơ vậy, mẹ ơi là mẹ. Bộ này không hợp với con một chút nào hết.”

“Ồ, Serena” một giọng khác đáp lại “Mẹ nghĩ thế này. Sao con không thử cởi bỏ vài cái nút ở cổ áo như vậy. Thấy chưa. Trông rất giống phong cách của phu nhân Jackie O.”

Dan quay phắt lại. Một người phụ nữ trung niên đang đứng nửa trong nửa ngoài chỗ tấm màn kéo ở phòng thay đồ, nơi phát ra giọng nói của Serena. Tấm màn có chỗ hơi he hé ra và Dan có thể nhìn thấy dáng tóc của Serena, thấp thoáng phần xương cổ của cô và đôi chân trần, các ngón chân được sơn màu đỏ đậm. Hai má cậu nóng bừng, cậu lao đến chỗ thang máy.

“Này, anh Dan, anh đi đâu vậy chứ?” Jenny gọi với theo anh trai. Hai tay của nó chất đầy một đồng váy áo và bà Maureen luôn tay chọn lựa áo trên các giá đỡ trong khi đưa ra nhiều lời khuyên cho nó về sự phụ trợ đắc lực của áo ngực, về các loại áo lót có tác dụng nâng dáng nhất. Jenny chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc hơn.

“Đi kiểm vài bộ áo dành cho nam” Dan làu bàu, liếc nhìn đầy căng thẳng về phía phòng nơi Serena đang thử đồ.

“Được rồi” Jenny hí hửng nói. 45 phút nữa em gặp anh ở dưới lầu ha. Nếu mà em có cần anh giúp, em sẽ gọi di động cho anh.”

Dan gật đầu và phóng nhanh vào thang máy ngay khi cửa vừa mở. Xuống đến gian hàng bán đồ nam, cậu thong thả đi đến một quầy hàng và lấy một chai nước hoa hiệu Gucci xịt vào tay, nhắm mũi vì cái mùi hương đậm đặc của Ý dành cho nam. Cậu nhìn quanh tìm gian phòng gỗ dành làm phòng tắm nơi cậu có thể rửa sạch cái mùi này đi. Nhưng cậu chỉ nhìn thấy một hình ma-nơ-canh được mặc đầy đủ bộ lễ phục dành cho nam giới và cạnh nó là một giá treo đầy áo xi-môc-kinh. Dan sờ vào đồng quần áo vét và liếc xem các nhãn hiệu. Hugo Boss, Calvin Klein, DKNY, Armani...

Cậu tưởng tượng ra cảnh mình đang bước ra khỏi một chiếc xe limo, mình vận bộ vét hiệu Armani và dìu Serena trong tay. Cả hai rảo bước trên thảm đỏ dẫn vào bữa tiệc, tiếng nhạc rộn rã xung quanh hai đứa và mọi người sẽ quay lại và nói “Ồ” trong tiếng xuyết xòa. Serena sẽ ghé miệng cô vào tai của Dan và thì thầm “Em yêu anh.” Rồi Dan sẽ ngừng lại và hôn cô, nhắc bổng cô lên và mang cô trở lại chiếc limo. Mặc kệ tiệc tùng. Hai đứa còn việc hay hơn để làm.

“Tôi có thể giúp gì không ạ?” người nhân viên bán hàng hỏi.

Dan giật mình quay lại. “Không, tôi chỉ...” cậu nói ngập ngừng và nhìn vào đồng hồ. Jenny có vẻ như cứ ở vĩnh viễn trên lầu và tại sao cậu lại không thử chứ? Miễn là cậu còn ở đây. Cậu lấy bộ áo vét hiệu Armani và đưa nó cho anh bán hàng “Tôi thử bộ này, lấy bộ cỡ của tôi giùm!”

Cậu chàng dỉnh bả sang trọng mà quên mất mình là ai rồi.

Jenny và Maureen đã “thanh toán” hầu hết quần áo trên các giá đồ, và bà Maureen chất đống những bộ váy áo đã được chọn để thử theo từng kích cỡ khác nhau trong phòng thử. Vấn đề của Jenny là thân người nó chỉ cỡ số 2, nhưng bộ ngực của nó ít nhất phải cỡ số 8. Maureen nghĩ rằng họ phải dàn xếp với nhau bằng cách chọn cỡ số 6, cho bộ đồ phỉ ra ở phần ngực và thất vô ở những chỗ khác.

Một vài bộ váy áo đầu thật sự là thảm họa. Jenny gần như làm hỏng cái dây kéo của một bộ váy khi cố kéo nó qua ngực. Còn cái kế tiếp thì thậm chí còn không trông qua được bộ ngực của nó. Còn bộ thứ ba thì hoàn toàn gớm ghiếc. Bộ thứ tư phần nào có vẻ vừa vặn, ngất nổi bộ này có màu vàng cam rực rỡ và lại có một lớp diềm đăng ten hết sức lố bịch dính vòng quanh chiếc váy, nhìn giống như có ai đó dùng dao chém đứt chiếc áo ra từa lưa. Jenny thò cổ ra khỏi tấm màn phòng thử quần áo để tìm kiếm bà Maureen. Ở phòng cửa bên cạnh, Serena và mẹ của cô vừa bước ra để đến chỗ quầy tính tiền.

“Chị Serena” Jenny thét to mà không kịp nghĩ gì hết. Serena quay lại và mặt con nhỏ Jenny đỏ lựng cả. Nó không thể tin nổi là nó đang nói chuyện với Serena trong bộ đầm màu cam rực rỡ đầy diềm đăng ten hết sức lố bịch.

“Chào cưng, Jenny” Serena đáp giọng ngọt ngào và tươi cười nhìn nó. Cô tiến lại và hôn lên hai má của Jenny. Jenny như muốn nghẹt thở, con nhỏ phải bấu chặt vào tấm màn để giữ bình tĩnh. Chị Serena van der Woodsen vừa hôn nó cơ đấy.

“Chu choa ời, bộ váy khủng thật” Serena nói. Cô nghiêng sát vào tai Jenny mà thì thầm: “May mà em không phải đi mua sắm với mẹ em. Chị buồn chán kinh khủng vì phải mua bộ áo váy ngu xuẩn nhất tại cửa hàng này đó,” Serena giơ bộ váy ra. Đó là một bộ áo dài màu đen, đẹp tuyệt vời.

Jenny không biết phải nói gì nữa. Nó ao ước giá như nó cũng là một đứa con gái có thể buộc miệng phàn nàn về việc phải đi mua sắm quần áo với mẹ. Nó ao ước giá như nó là một đứa con gái có thể cảm râm bộ váy dạ hội này xấu quá trong khi bộ áo lại đẹp tuyệt vời. Nhưng nó không bao giờ được là đứa con gái như thế.

“Mọi việc ổn không, bé cưng?” bà Maureen nói, tiến nhanh lại chỗ Jenny và trao cho nó một cái độn ngực không dây để nó mặc thử cùng bộ áo dài của nó.

Jenny đón lấy cái áo ngực và liếc nhìn sang Serena, hai má của nó nóng bừng: “Em thử mấy thứ đồ này tiếp nhe chị” nó nói “Gặp chị vào ngày thứ hai nhé, Serena.”

Nó kéo khít màn cửa phòng thử đồ lại nhưng bà Maureen lại vén hé ra một chút xíu. “Đẹp lắm đó!” bà ta nói, gật đầu tán thưởng bộ váy màu cam “Nó rất hợp với cưng.”

Jenny nhăn mặt “Có màu đen không cô?” nó hỏi.

“Nhưng cưng còn quá nhỏ, màu đen không hợp đâu” bà Maureen cau mày, nói.

Jenny phụng phịu ôm đống váy áo mà nó đã loại ra đưa cho bà Maureen rồi kéo phắt chiếc màn cửa ngang mặt bà ta. “Cám ơn cô nhiều!” nó nói to. Nó kéo mạnh chiếc váy màu cam qua khỏi đầu và giật phắt chiếc áo ngực ra, rồi chộp lấy bộ váy quây satin, thân suông màu đen mà nó tự chọn. Không mặc áo nịt ngực, nó kéo tròng bộ váy qua đầu và thả cho bộ váy rũ xuống toàn thân. Khi nó nhìn lên gương, con bé Jenny Humphrey đã bốc hơi đâu mất khỏi gian phòng thử đồ. Thay vào đó là một nữ thần đầy gợi cảm, và mang vẻ khiêu khích chết người.

Mang thêm đôi giày đế thấp xỏ ngón và chút son môi hiệu Chanel Vamp, nó hoàn toàn tự tin để thể hiện. Làm gì có chuyện màu đen không hợp với những cô gái trẻ chứ.

Bữa ăn lễ buổi sáng chủ nhật

Vào sáng chủ nhật muộn, trên các bậc thang của Viện bảo tàng nghệ thuật Metropolitan đặc kín người là người. Phần đông họ là khách du lịch, và có cả dân địa phương, những người chỉ ghé qua nhân dịp dẫn bạn bè từ phương xa đến để khoe khoang về một nét đẹp văn hóa của thành phố mình ở.

Bên trong bảo tàng, tại khu trưng bày nghệ thuật Ai Cập cổ đại, bữa ăn lễ buổi sáng đã được dọn ra cho thành viên Ban giám đốc của viện bảo tàng và gia đình của họ. Khu trưng bày nghệ thuật Ai Cập là nơi chốn lý tưởng để tổ chức những buổi tiệc đêm vì nơi đây luôn lấp lánh ánh vàng và đẹp cực kỳ, với ánh trắng chiếu sáng lung linh, đầy xúc cảm, xuyên qua những bức tường bằng kính theo kiến trúc hiện đại. Nhưng nếu để ngồi ăn sáng lễ buổi ở khu này thì quả thật là một sai lầm. Cá hồi xông khói và trứng thì thật sự khó mà hòa hợp nổi với các xác ướp của Pharaon Ai Cập cổ nhĩ. Thêm nữa, ánh mặt trời buổi sáng chiếu chói lọi qua những tấm tường kính đặt xiên xiên càng làm cho những tia nắng yếu nhất trở nên nóng gấp mười lần.

Mà dù sao đi nữa, ai là người bày ra cái trò ăn lễ buổi sáng kia chứ? Vào những buổi sáng chủ nhật, nơi chốn thích hợp duy nhất là trên giường ngủ.

Trong gian phòng sắp sẵn những chiếc bàn tròn lớn và đầy ắp những người đến từ khu Upper East Side. Eleanor Waldorf, Cyrus Rose, gia đình van der Woodsen, gia đình Bass, nhà Archibald và lũ con cái đều có mặt. Tất cả cùng ngồi quanh một chiếc bàn. Blair ngồi giữa lão Cyrus Rose và mẹ nó. Trông nó có vẻ cau có. Còn Nate, từ hôm thứ sáu đến nay người trông như cháy nắng lấm tấm, như đang say và nhàu nhĩ phát khiếp, chẳng khác nào vừa mới ngủ dậy. Serena thì đang mặc một trong những bộ váy mới mà cô và mẹ chọn mua được trong ngày hôm trước, cô cũng vừa cắt tóc, những lọn tóc mềm mại ấp iu khuôn mặt của cô. Trông cô đẹp tuyệt vời hơn bao giờ hết, nhưng lại có vẻ bồn chồn và căng thẳng sau khi uống hết sáu tách cà phê. Chỉ có mỗi Chuck là có vẻ thư thái, đang vui vẻ nhấp từng ngụm cocktail Bloody Mary.

Lão Cyrus đang cắt miếng trứng ốp la cá hồi và tỏi tây ra làm hai, rồi kẹp chỗ trứng vào một cái bánh mì làm bằng bột lúa mạch đen. “Tôi thèm ăn trứng chết đi được!,” lão nói khi cắn miếng bánh mì trứng một cách thèm khát. “Người ta biết khi nào cơ thể của mình sẽ bảo với mình là nó cần một thứ gì đó!” lão nói tiếp, băng quơ. “Cơ thể của tôi đang gào thét lên” “trứng, trứng, trứng.”

Còn tôi thì đang gào “câm mồm lại đi,” Blair nghĩ thầm.

Blair đẩy đĩa thức ăn của mình về phía lão. “Đây này, ăn giùm cháu luôn đi. Cháu ghét trứng,” nó nói.

Cyrus đẩy trả lại cái đĩa “Không được, con đang tuổi ăn tuổi lớn. Con cần ăn nhiều hơn bác đấy chứ.”

“Phải rồi đó con, Blair ạ” mẹ nó tán đồng. “Ăn phần trứng của con đi. Nó tốt cho con.”

“Tôi nghe nói trứng làm cho tóc mình sáng bóng đó” bà Misty Bass nói.

Bà Iris lắc đầu nguầy nguậy “Con không ăn gà con đẻ non kiểu này đâu” nó cứng đầu cãi “Phát ối!.”

Chuck thò tay qua bàn để lấy cái đĩa “Để tớ ăn nó cho nếu cậu không muốn.”

“Thôi mà, Chuck” bà Bass lục cục phản đối “Đừng có mà ăn như lợn thế con.”

“Cô ấy bảo không muốn ăn trứng mà” Chuck đáp “Phải không Blair?”

Blair đưa đĩa cho Chuck, cẩn thận tránh không nhìn Serena và Nate, hai đứa này ngồi bên cạnh Chuck.

Serena đang bận chăm chú cắt miếng trứng ốp la của cô ra thành từng miếng vuông vuông như những quân cờ nhỏ xíu. Rồi cô bắt đầu xây những chiếc tháp cao cao từ những miếng

trúng.

Nate len lén trộm quan sát Serena. Cậu cũng theo dõi luôn cả bàn tay của Chuck. Mỗi lần tay của hắn chuôi xuống khăn trải bàn hoặc mất dạng đâu đó, Nate lại hình dung chúng đang sờ soạng trên đôi chân của Serena.

“Có ai xem mục Phong cách trên tờ Times ra hôm nay không?” lão Cyrus hỏi và đưa mắt nhìn quanh bàn.

Serena ngẩng phắt đầu dậy. Lại là bức ảnh do anh em nhà Remi chụp cô. Cô quên khuấy cái vụ này đi mất.

Cô mím môi và ép mình vào chiếc ghế đang ngồi, chờ đợi bất kỳ lời hạch hỏi nào từ bố mẹ hoặc một ai khác đang ngồi quanh bàn ăn. Nhưng chẳng có câu hỏi nào cả. Trong thế giới này, tất cả bọn họ đều có một quy ước xã hội chung, tránh xoáy đi xoáy lại bất cứ thứ gì có thể khiến cho người khác cảm thấy xấu hổ.

“Nate con, chuyện giúp bác hũ kem với” mẹ Blair nói trong khi đang mỉm cười với Serena. Và việc gì thế ắt là như thế.

Mẹ của Nate hắng giọng: “Chuẩn bị cho bữa tiệc Hôn lên môi đi đến đâu rồi bé Blair? Tụi con xong việc hết chưa?” bà hỏi và tợp một ngụm rượu Seven-and-Seven.

“Dạ, tụi con làm đâu vào đấy rồi ạ,” Blair trả lời giọng lịch sự. “Cuối cùng tụi con cũng hoàn thành cái vụ thiệp mời. Và cửa hàng Kate Spade sẽ gửi hết các túi quà tặng sau giờ học vào ngày thứ năm ạ.”

“Bác nhớ lại tất cả những bữa tiệc từng hội hè mà bác từng tổ chức thời trẻ” bà van der Woodsen nói giọng mơ màng “thứ làm bọn bác luôn lo lắng nhất là liệu bọn con trai có đến đầy đủ không” bà ta mỉm cười nhìn Nate và Chuck “Chuyện đó thì chúng ta sẽ không phải lo với hai chàng trai này, phải không nào?” bà nói.

“Con chắc chắn sẽ đến” Chuck nói, ngón ngấu miếng trứng ốp la của Blair đưa.

“Con sẽ có mặt ở bữa tiệc mà” Nate đáp. Cậu liếc nhìn sang Blair trong khi con nhỏ đang chăm chăm nhìn cậu.

Nate vẫn mặc cái áo len bằng vải cashmere màu xanh lá cây là Blair tặng cậu hồi ở Sun Valley. Cái áo có giấu trái tim vàng nhỏ xíu.

“Dạ, con xin phép...” Blair nói. Đoạn nó bất ngờ đứng dậy và rời khỏi bàn ăn.

Nate đi theo sau nó.

“Blair này, chờ tí đã” cậu gọi, và đuổi theo con nhỏ, chạy len lỏi qua các dãy bàn ăn khác, làm lơ luôn cả cậu bạn Jeremy, đứa đang vẫy chào rồi rút từ góc phòng bên kia.

Blair thậm chí còn sải bước nhanh hơn mà không thèm ngoảnh đầu lại, gót giày của cô gõ lanh canh trên nền nhà bằng đá cẩm thạch trắng.

Cả hai đến hành lang lối dẫn vào nhà vệ sinh. “Thôi đi mà Blair, tớ xin lỗi cậu, được chưa? Tụi mình nói chuyện lại với nhau đi mà!” Nate nài nỉ.

Blair đẩy cửa bước vào phòng dành cho nữ và quay lại khép hờ cánh cửa.

“Để cho tôi yên, được chứ?” nó nói giọng sắc lẹm rồi bước vào trong toilet.

Nate đứng bên ngoài cánh cửa trong một lúc, hai tay thọc vào túi quần và nghĩ ngợi. Sáng hôm đó, khi cậu mặc cái áo len bằng vải cashmere màu xanh mà Blair tặng cho cậu, cậu phát hiện thấy một trái tim nhỏ màu vàng được thêu trong ống tay áo. Trước đây, cậu hoàn toàn không để ý thấy nó, nhưng hiển nhiên là chính Blair chứ không ai khác đã đặt thứ này ở đấy từ trước. Lần đầu tiên, cậu nhận ra rằng con nhỏ đã thật lòng như thế nào khi nói rằng nó yêu cậu.

Tình cảm đó thật nồng nàn và mãnh liệt làm sao. Và rất đáng tự hào nữa. Và điều đó khiến cậu lại muốn có cô bạn của mình. Không phải đứa con gái nào cũng biết khâu một trái tim vàng vào quần áo tặng cho bạn trai.

Và cậu có quyền đi tìm lại tình yêu của mình.

Serena đang mắc tè kinh khủng nhưng cô không chịu nổi cảm giác phải mặt đối mặt với Blair trong nhà vệ sinh. Dù vậy, sau khi Blair vs Nate rời khỏi bàn ăn được 5 phút, Serena không còn kiềm nổi nữa. Cô đứng dậy và đi nhanh về hướng WC nữ.

Những khuôn mặt quen thuộc chăm chăm nhìn Serena khi cô đi ngang qua bàn của họ. Một chị hầu bàn mời cô một ly rượu sâm-banh. Nhưng Serena lắc đầu và chạy vội xuống lối hành lang bằng cẩm thạch dẫn vào toilet. Có tiếng bước chân gấp gáp và nặng nhọc gõ chan chát trên sàn nhà sau lưng cô. Cô quay lại. Đó chính là lão Cyrus Rose.

“Nhờ cháu nói với bé Blair nhanh lên để còn kịp ăn món tráng miệng nhé!” lão bảo cô.

Serena gật đầu và đẩy cửa bước vào phòng vệ sinh. Blair đang đứng rửa tay. Con nhỏ ngược lên, nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu của Serena trong tấm gương treo trên bồn rửa tay.

“Bác Cyrus nói cậu nhanh lên để kịp ăn món tráng miệng” Serena nói mau rồi bước vào một gian, đóng sầm cửa lại. Cô cởi quần lót và cố gắng tiểu nhưng lại không thể nặn ra được giọt nào vì Blair vẫn còn đang đứng ngoài kia.

Serena không thể tin nổi vào bản thân mình. Trước đây, bao nhiêu lần cô và Blair đã cùng vào nhà vệ sinh với nhau, cùng nói cười rộn rã ngay cả khi hai đứa đang ngồi tiểu. Đã quá nhiều lần như thế đến nỗi không đếm xuể. Vậy mà giờ, sự có mặt của Blair ở đây lại khiến cô căng thẳng đến nỗi không thể nào đi tè được. Thật là khổ khổ khổ nạn.

Có một sự ngưng đọng, im lặng đầy ngột ngạt.

Chẳng ai ưa nổi những khoảnh khắc ngưng đọng, ngột ngạt kiểu này.

“Ok” Serena nghe tiếng Blair đáp lời trước khi con nhỏ ra khỏi phòng vệ sinh.

Lão Cyrus bắt gặp Nate ở trong phòng dành vệ sinh nam.

“Cậu và bé Blair đang có chiến tranh hả?” lão Cyrus hỏi. Lão kếp phéc mớ tuya và chĩa vào bồn tiểu.

Xui xẻo cho cậu Nate.

Nate nhún vai khi đang đứng rửa tay. “Đại loại như vậy” cậu đáp.

“Để tôi đoán thử nhé, về chuyện tình dục, đúng không?” Cyrus nói.

Nate đỏ mặt bèn kéo một miếng khăn giấy ra khỏi hộp đựng. “À, cũng gần gần như thế...” cậu nói. Cậu thật sự chẳng muốn tiếp tục nói về chủ đề này chút nào.

Cyrus giật nước xả bồn cầu và đến rửa tay chỗ bồn của Nate. Lão rửa tay và đứng chỉnh tới chỉnh lui cái cà vạt có màu hồng sáng in hình đầu sư tử màu vàng. Một kiểu cà vạt nào đó thuộc hiệu Versace.

Trông rõ là tồi tàn và xơ xác.

“Thứ duy nhất khiến cho các cặp đôi chiến tranh với nhau là tiền và tình dục,” Cyrus vừa

nói vừa quan sát Nate.

Nate đứng yên, hai tay đút vào túi quần.

“Chỉ có thể thôi, nhóc ạ. Tôi sẽ không diễn thuyết hoặc giảng đạo gì cậu cả. Đó là việc chúng ta đang bàn về tương lai của con gái tôi. Thề có quỷ thần là tôi sẽ không đòi nào chỉ cậu cách đút của quý vào con bé.”

Lão Cyrus cười lục khục một mình và đi ra khỏi phòng vệ sinh, bỏ Nate đứng trân trối phía sau lưng. Cậu tự nhủ không hiểu Blair đã biết việc lão Cyrus lên kế hoạch kết hôn với mẹ con bé chưa.

Nate quay lại vòi nước và tóa những tia nước lạnh lên mặt. Cậu chăm chú nhìn mình trong gương. Tối qua, cậu và mấy thằng bạn đã thức suốt đêm, vừa xem phim Tomb Raider vừa chơi trò uống rượu vớ vẩn. Mỗi lần cả bọn nhìn thấy hai núm vú của Angelina Jolie, là chúng phải uống rượu. Cậu cố gắng xóa ý nghĩ luan quẩn trong đầu về Blair và Serena nhưng càng cố cậu lại càng muốn uống, và càng uống thì càng say bí tỉ. Giờ cậu phải trả giá cho điều đó. Bộ mặt cậu tái xanh. Dưới hai mắt là những quầng thâm tím còn đôi gò má thì hõm vào. Trông cậu chẳng khác nào một thằng ma cà bông.

Ngay khi cái bữa ăn lữ buổi sáng chết tiệt này kết thúc, cậu sẽ dong thẳng ra ngoài công viên, nằm sưởi nắng và kéo một chiếc cần sa và nốc thêm hai chai bia tall-boys. Đó là những phương thuốc chữa bách bệnh hoàn hảo nhất.

Nhưng trước tiên cậu phải ve vãn Blair tí chút mới được. Đã quá đủ để khiến cô bé trở lại si mê cậu rồi.

Thật là một cậu chàng cừ khôi.

Sau khi rời khỏi phòng vệ sinh, thay vì quay trở lại bàn ăn, Blair rẽ hướng đi băng qua gian phòng để tìm chỗ ngồi của Kati và Isabel.

“Blair, ở đây nè!” Kati gọi to và vỗ vỗ vào chiếc ghế trống bên cạnh nó. Bố mẹ và bạn bè chúng đều làm việc ở đây, như chỗ thân tình cả vì thế tụi con gái này luôn có bàn riêng để ngồi.

“Ngồi đi” Isabel nói, trao cho Blair một ly sâm-banh và nước cam.

“Cảm ơn nha” Blair nói, và hóp một ngụm.

“Thằng Jeremy Scott Tomkinson vừa mới đến đây nè và nó cố ép bọn tớ đi đến công viên chơi với nó” Kati nói, cười khúc khích “Thằng đó hay đáo để, cậu biết đấy, đẹp trai và kiểu cách giống Công tử ngiên ngập vậy.”

Ấy dà, dùng từ ngữ hay quá!

Isabel quay sang Blair, tròn xoe hai mắt “Rõ là chán phèo phải không? Còn ở bàn của cậu diễn biến thế nào?”

“Thôi, đừng có hỏi đến!” Blair đáp “đoán xem tớ ngồi cùng bàn với ai nào?”

Hai cô gái còn lại cười khẩy, tụi nó không cần phải đoán già đoán non làm gì.

“Mà này cậu có xem cái bức ảnh quảng cáo dán trời của con nhỏ không?” Isabel hỏi Blair.

Blair gật đầu và tròn xoe hai mắt.

“Mà thiệt tình là bức ảnh đó chụp cái gì vậy ta?” Kati nói “Cái núm rốn của con nhỏ hả?”

Blair vẫn không tìm được ý gì hay ho. “Ai mà quan tâm chứ”

“Con nhỏ đó nó không biết xấu hổ là gì cả,” Isabel mạnh mẽ “Tớ thật sự buồn giùm cho bố mẹ nó quá đi.”

“Tớ cũng vậy” Kati tán đồng.

“Thôi đi, đừng có thế,” Blair bóp chặt lại.

Grừ grừ...

Nate đẩy cửa từ phòng vệ sinh nam bước ra ngay cùng lúc Serena đẩy cửa từ phòng nữ đi ra. Hai đứa rảo bước trên hành lang trở về bàn ăn.

“Nate ơi” Serena nói, vừa lấy tay vuốt cho bộ váy mới toanh bằng da lộn, màu nâu phẳng phiu xuống chân “Có chuyện gì mà cậu chẳng thèm nói câu nào với tớ vậy?”

“Tớ không thèm nói chuyện với cậu hồi nào” Nate đáp “Thì giờ tớ đang nói với cậu chứ còn gì nữa.”

“Thôi đi” Serena nói “Có chuyện gì vậy? Tớ có làm sai gì không? Có phải là Blair đã nói với cậu điều gì đó về tớ không?”

Một cách đầy bản năng, Nate cho tay vào túi áo khoác và các đầu ngón tay của cậu chạm vào cái chai bệt đựng rượu whisky mà cậu giấu trong đó. Cậu nhìn xuống sàn nhà bằng đá cẩm thạch để tránh ánh nhìn từ đôi mắt đẹp và buồn bã của Serena.

“Thôi tụi mình quay lại bàn ăn đi” Nate đáp và bước nhanh hơn.

“Được rồi” Serena trả lời và chậm rãi bước theo sau.

Cảm giác mẫn đặng trong cổ họng lại ập đến với cô, đó là vị của những giọt nước mắt được nuốt ngược vào trong. Nhiều ngày qua, cô đã phải kìm nén để chúng không bật trào ra và giờ cô có thể cảm thấy, nước mắt như một đợt sóng thủy triều đang ngày càng dâng cao. Một lúc nào đó, cô có thể bất ngờ òa lên nức nở mà không thể nào ngăn giữ lại được nữa.

Khi Nate và Serena đến chỗ ngồi của hai đứa ngay tại bàn ăn, Chuck nhìn cả hai cười cười, ra điều ta đây biết tổng mọi chuyện. Cảm giác thế nào sau khi làm chuyện đó hả mấy cưng? Bộ mặt của hắn giống như đang hỏi như thế. Serena chỉ muốn tát cho hắn một cái.

Cô gọi thêm một tách cà phê nữa, bỏ vào 4 muỗng đường và cứ ngồi khuấy khuấy cái ly mãi, như thể cô đang cố gắng khuấy một cái lỗ xuyên qua tách, xuyên qua cái đĩa lót bên dưới, qua cái bàn, qua sàn nhà, đào một đường hầm dẫn lối cho cô tìm đến một ngôi mộ cổ của vị pharaon nào đó, một nơi mà cô có thể ngồi khóc thỏa thuê mà không ai có thể tìm ra hay nhìn thấy cô.

Nate kêu thêm một phần rượu Bloody Mary.

“Xin mời cạn ly nào!” Chuck hớn hử nói, cụng mạnh ly hắn vào ly của Nate và tu một phát.

Blair vừa quay lại bàn ăn. Nó đã ngấu nghiêng xong phần kem sữa bột ngô đặc rưới nước đường caramel của mình và tiếp tục quay sang chiến đấu phần của mẹ nó. Món này đầy ắp ga non để non nhưng nó chẳng thèm để ý – dù sao đi nữa nó sẽ xử lý cả bọn trong tích tắc.

“Blair này” Nate dịu dàng nói, giọng nói khiến Blair giật thót làm rơi chiếc muỗng đánh cách một cái. Cậu mỉm cười và nghiêng người qua bàn “Món đó nhìn quá ngon đi” cậu nói “Cho tớ cắn một cái nha!”

Cảm giác xao xuyến, rúng động lan ra toàn thân của Blair. Nate gọi cảm làm sao. Chúa ơi, Nate của nó. Nó khao khát cậu đến điên cuồng. Nhưng nó không đòi nào đâu hàng một cách quá dễ dàng như thế được. Nó có niềm kiêu hãnh riêng của nó chứ.

Blair lấy lại bình tĩnh và đẩy đĩa bánh về phía cậu bạn rồi cầm ly của mình lên nốc một hơi cạn sạch luôn. “Cậu ăn chỗ còn lại đi,” nó bảo thế rồi đứng dậy. “Xin lỗi, tớ đi ra ngoài chút,” nói

rồi nó nện gót giày lộp cộp đi vô phòng vệ sinh nữ để thọc ngón tay vào cổ họng, ói ra các thứ.
Thật là một cô nàng ấn tượng.

Gossipgirl.net

[Topics](#)

[Previous](#)

[Next](#)

[Post a question](#)

[Reply](#)

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Tớ nghĩ rằng S rất xinh trong bức ảnh của cô ấy trên mục Phong cách của tờ Sunday Times. Mặc dù vậy, thầy cô của con bé có thể không rút tim ra ngoài khi thấy cô ta hai tay nốc hail y rượu martini tại trường học. Nói thật với các cậu là tớ đã chán ngấy chuyện này rồi, ý tớ là không quá đủ sao khi tụi mình phải ngắm cái bức ảnh của cô ả mỗi lần tụi mình sử dụng một phương tiện giao thông nào đó? Hiển nhiên là các cậu có vẻ chưa chán, phải không?

E mail của các cậu:

H: Chào GNC,

Tớ đến xem trình diễn tại một phòng tranh và tìm ảnh của cậu đó. Phải nói là rất gọi cảm. Tớ cũng rất thích mục này của cậu. Cậu thật là đầy sức cuốn hút.

-fancuong

Đ: fancuong thân mến,

Tớ nghĩ là tớ phổng cả mũi đây này miễn là cậu không phải là đứa ba hoa nhé!

-GNC

H: GNC thân mến

Khi tớ nhìn thấy bức ảnh của S trên báo, tớ nảy ra một ý tưởng!! Cậu chính là S có phải không? Nếu đúng thế thì cậu thật là đura lén lút. À mà này, bố tớ rất thích cậu và cũng muốn tớ viết được một cuốn sách. Bố tớ có nhiều mối quan hệ lắm. Nếu cậu nói thật với tớ cậu là ai thì ông ấy có thể hô biến cậu thành người nổi tiếng đó.

-connhagiau

Đ: Chào connhagiau,

Bản thân cậu cũng là đura lén lút đó. Và đừng có mà bốc phét này nọ chứ, tớ đã là một nhân vật nổi tiếng rồi mà. Thật ra là quá nổi tiếng đi. Nổi tiếng đến nỗi tớ sẽ không nói thật cho cậu biết, tớ là ai.

-GNC.

Những cảnh trông thấy

D bị bắt gặp đang trả lại bộ áo vét cực đẹp hiệu Armani cho cửa hàng Barneys và cậu ấy đi thuê một bộ vét xoàng hơn tại cửa hiệu thông dụng. Em gái của cậu ấy là J bị bắt gặp đang mua đồ lót tại cửa hiệu La petite Cpquette, mặc dù vậy con nhỏ không thèm để ý đến bộ đồ lót dạng bikini. N thì đang mua một túi gì to to tại khu Công viên Trung tâm. Có cái gì mới mẻ nhỉ. B thì bị bắt gặp đang ở thẩm mỹ viện J.Sister để tẩy lông theo kiểu Brazil thêm lần nữa. Chắc lần tẩy trước khiến da con nhỏ bị ngứa. S thì được nhìn thấy đang ngồi ở cửa sổ phòng ngủ, hai chân thông ra ngoài để hong cho mấy ngón chân mới sơn mau khô. Tớ không nghĩ là trong suốt khoảng thời gian đã qua, cô ấy lại có nhiều thời gian ở nhà như lần này. Có lẽ cô ấy nên nuôi một con mèo hay thú gì đó. Meo meo.

Có hai câu hỏi.

Câu thứ nhất: -Nếu các cậu biết có một bữa tiệc mà các cậu không được mời đến dự, liệu các cậu có vác mặt đến để khiến người khác phiền lòng không? Tớ sẽ đến đó.

Câu thứ hai: -Nếu các cậu cứ nhất quyết là sẽ đến dự tiệc, liệu các cậu có thật sự muốn mình trông thật nổi bật và xinh đẹp để liên tục gây sự chú ý với mọi người và để cướp mất bạn trai của những người khác không? Chính xác là tớ sẽ làm thế đó.

Nhưng ai mà biết được S sẽ quyết định như thế nào. Cô nàng đó quả là đầy ắp những điều bất ngờ...

Ít ra thì tớ đã cung cấp tất cả mọi điều để cho bọn mình có cái để suy nghĩ trong khi bọn mình đang ngồi làm móng, tẩy lông mày và nặn mụn nhĩ.

Hẹn gặp các cậu tại bữa tiệc nhé!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC.

Trái tim chuyển hướng

“Xấu xí, xấu xí, xấu xí” Serena nói, vò bộ váy đen mới tinh thành một cục rồi ném lên giường ngủ.

Một bộ váy hiệu Tocca đẹp tuyệt vời hử? Ôi trời, chưa thấy cái nào xấu hơn cái này thì có!

Vào tuần đó, mỗi ngày Serena đều mặc bộ đồng phục màu nâu quen thuộc, đi học rồi về nhà, ngồi xem ti-vi một chút, ăn tối, rồi ngồi xem ti-vi thêm một chút và đi ngủ. Thậm chí cô còn làm bài tập một chút. Ngoại trừ bố mẹ và thầy cô, hoặc nói lời chào xã giao với mấy bạn gái tại trường, cô chẳng nói chuyện với một ai khác. Cô bắt đầu cảm thấy như bản thân mình chỉ tồn tại một nửa ở đây. Một nửa đó chỉ là cái bóng của bản thân cô trước đây, một cô gái mà mọi người từng biết đến nhưng đã không còn được ai nhớ đến nữa. Và lần đầu tiên trong toàn bộ cuộc đời của mình, cô cảm thấy mình xấu xí và vụng về. Với cô, đôi mắt và mái tóc của mình trông thật tẻ nhạt, còn nụ cười xinh đẹp và phong thái lịch sự dường như cũng bị “phong tỏa” ra khỏi sự quan tâm của mọi người.

Hôm nay đã là thứ sáu và tối nay diễn ra buổi tiệc Hôn lên môi đi. Và có một câu hỏi mà cô không thể nào trả lời được là: đi dự hay không đi dự?

Ngày xưa, trước mỗi bữa tiệc thú vị kiểu như thế, cô và bọn bạn thường dành cả nửa buổi tối để cùng nhau chọn lựa váy áo, rồi nốc rượu gin pha tonic, mặc đồ lót nhảy nhót khắp phòng và thử cả những bộ đồ kỳ dị nhất. Vậy mà tối nay chỉ có một mình Serena sục sạo trong gian phòng để quần áo của mình.

Này là một chiếc quần jeans mà mỗi ống quần đều rách vì một lần ở Ridgefield cô đã lỡ bị vướng vào dây thép gai. Này là một bộ váy bằng satin trắng mà cô mặc trong buổi khiêu vũ trong tiệc Giáng Sinh hồi năm lớp 9. Này là cái áo khoác bằng da cũ kỹ của anh cô. Này là đôi giày tennis mốc meo của cô mà lẽ ra phải được vứt bỏ từ cách đây hai năm. Và còn cái gì nữa đây này? Một cái áo len màu đỏ - áo của Nate. Serena giơ chiếc áo lên mặt và ngửi nó. Cái áo không còn chút mùi nào của cậu, chỉ có mùi của cô.

Cuối gian phòng để quần áo là một bộ áo dài bằng nhung đen có vạt to mà Serena và Blair đã cùng đi mua tại một cửa hàng thời trang kiểu cũ. Đó là kiểu váy mà người ta mặc khi uống rượu và khiêu vũ và lượn lờ làm cảnh khắp một căn phòng đầy ắp người đang vui vẻ bên nhau. Chiếc váy gợi cho Serena nhớ lại cô, một cô gái - từng - một - thời - vui - vẻ, khi đi mua bộ váy này - đó là con người trước đây của cô, một cô gái mà cô từng như thế cho đến khi mọi thứ thay đổi cách đây hai tuần. Cô tụt chiếc váy đang mặc trên người xuống sàn và trông bộ váy dạ hội qua đầu. Biết đâu khi mặc nó, cô có thể lấy lại chút sức mạnh của mình.

Để chân trần, cô bước vào phòng trang điểm tìm bố mẹ khi cả hai người đang sửa soạn để đi đến một buổi tiệc tối.

“Con mặc bộ này được ha?” Serena hỏi và khẽ xoay một vòng trước hai người.

“Trời, Serena, con không được mặc bộ đồ đó. Con không được mặc nó nghe chưa,” mẹ cô vừa thốt lên vừa bận đeo một chuỗi hạt trai quanh cổ.

“Mặc bộ này thì có làm sao chứ hả?” Serena đáp trả lại.

“Bộ này là thứ giẻ rách cũ kỹ,” bà van der Woodsen bảo con gái “Nó là loại quần áo mà bà ngoại của mẹ còn xấu hổ khi mặc nữa.”

“Vậy sao con không chọn lấy một trong những bộ đồ mà con đi mua với mẹ tuần rồi ấy?” ông van der Woodsen đề nghị. “Sao con không mua thứ gì để mặc đi dự tiệc chứ?”

“Con bé có mua đó chứ” bà van der Woodsen đáp “Nó mua một bộ váy đen rất dễ thương.”

“Mặc bộ đó vô nhìn như nữ tu béo ý vậy đó,” Serena gắt lên.

Cô chống nạnh hai tay lên hông và đứng “tạo dáng” ngay trước tấm gương đứng soi được cả người trong phòng bà mẹ. “Con thích bộ đồ này. Mặc vào trông rất cá tính.”

Mẹ cô thở dài vẻ chán chê. “Thế con bé Blair mặc gì vậy?” bà hỏi.

Serena nhìn mẹ chăm chăm và nhấp nháy mắt. Theo lẽ thường chắc là cô đã biết thật chính

xác là Blair sẽ mặc gì, biết cả đồ lót bên trong luôn. Và lẽ ra Blair sẽ khẳng khái là hai đứa phải cùng nhau đến cửa hàng bán giày, vì nếu đã mua một bộ váy mới thì nhất thiết phải mua một đôi giày mới để mang. Blair rất thích mua sắm giày.

“Blair nói là mọi người dự tiệc phải mặc đồ kiểu cổ ạ” Serena nói dối.

Khi mẹ Serena sắp sửa nói gì đó thì cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo vang trong phòng mình. Hay là Nate gọi điện lại xin lỗi đây? Hoặc là Blair gọi? Cô để chân trần vội vã chạy xuống hành lang và nhào đến vỗ lấy cái điện thoại.

“A lô” Serena nói qua hơi thở hổn hển.

“Ê mày nhóc. Xin lỗi là lâu rồi không gọi cho mày.”

Serena hít một hơi thật sâu và ngồi xuống giường. Đó là Erik, anh trai cô.

“Chào anh,” cô đáp.

“Chủ nhật rồi anh thấy mày trên báo đó. Mày thật điên, nhóc ạ!” Erik cười to “Thế mẹ có nói gì về vụ đó không?”

“Dạ, không nói gì. Bây giờ giống như là em có thể làm bất cứ điều gì em muốn. Giống như là ai cũng đang nghĩ em là đồ hồng bét hay thứ gì đó vậy,” Serena đáp, cố kiểm từng chữ thích hợp để diễn đạt.

“Không phải vậy đâu mà” Erik nói “Này nhóc, có chuyện gì vậy? Giọng em nghe có vẻ buồn.”

“Dạ...” Serena nói. Và môi dưới của cô bắt đầu run rẩy. “Dạ, cũng đại loại thế mà.”

“Thôi mà nhóc! Có chuyện gì vậy cưng?”

“Em không biết nữa, anh à. Sắp có một bữa tiệc mà em định sẽ tham dự và mọi người ai cũng tham dự. Anh biết rồi đó” cô bắt đầu kể.

“Chuyện này có gì mà buồn đâu” Erik dịu dàng nói.

Serena dựng mấy chiếc gối dựa vào đầu thành giường ngủ và chuôi người vào chiếc chăn bông. Cô ngả đầu lên gối và nhắm nghiền hai mắt. “Giống như là không ai còn muốn trò chuyện với em nữa. Em cũng không biết tại sao anh ơi, nhưng kể từ khi em trở về nhà đến giờ ai cũng đối xử với em như thể em bị bệnh bò điên hay gì ấy,” cô giải thích. Những giọt nước mắt bắt đầu rơi ra khỏi mi mắt đang nhắm nghiền của cô.

“Thế còn Blair và Nate thì sao? Mấy đứa đó chắc phải nói chuyện với em chứ?” Erik hỏi “Tụi nó là bạn thân của em mà.”

“Không còn thân nữa anh ạ” Serena nói lặng lẽ. Và nước mắt đã tuôn thành từng dòng xuống khuôn mặt cô. Cô vớ lấy một cái gối và ép nhẹ lên ngực để chặn cơn nghẹn ngào đang chực trào ra.

“À, em có muốn biết anh sẽ nói gì không hả?” Erik nói.

Serena nuốt nước mắt và lấy mu bàn tay quẹt qua mũi. “Nói gì ạ?”

“Kệ xác tụi nó. Vậy thôi. Em không cần có tụi nó. Em cứ là con bé tuyệt vời nhất khu Wester Hemisphere cho anh đi. Kệ xác, kệ xác cả lũ chúng nó,” ông anh nói.

“Dạ mà...” Serena đáp giọng do dự “mà tụi nó là bạn của em cơ mà.”

“Không còn bạn bè gì nữa em ạ. Em phải tự nhủ như thế với mình. Em có thể kiếm được những đứa bạn mới. Anh nói nghiêm túc đó” Erik đáp “Em không thể để những đứa khốn kiếp đó biến em thành đứa khốn kiếp. Em phải mặc xác chúng nó đi.”

Thật là chủ - nghĩa - ứng - xử - hoàn hảo - kiểu - Erik. Serena cười to, quẹt cái mũi đầy nước vào gối và quăng vèo chiếc gối qua góc phòng. “Thôi được rồi” cô đáp và ngồi dậy. “Anh nói đúng.”

“Anh luôn luôn nói đúng. Đó là lý do tại sao anh quá khó khăn trong việc kết bạn. Người như anh luôn có nhu cầu rất cao,” cậu đáp.

“Em nhớ anh lắm,” Serena bảo với anh và gặm gặm cái móng tay màu hồng.

“Anh cũng nhớ em nữa” Erik đáp.

“Serena đâu rồi? Bố mẹ đi đấy nhé,” cô nghe tiếng mẹ gọi ngoài hành lang.

“Thôi được rồi, em ngừng đây” Serena nói, “yêu anh lắm.”

“Chào nhóc.”

Serena cúp máy. Phía cuối giường ngủ là tấm thiệp mời đến dự bữa tiệc Hôn lên môi đi mà Jenny đã làm riêng cho cô. Cô chộp lấy nó và ném thẳng vào thùng rác.

Anh Erik nói phải lắm. Cô không cần thiết phải đến dự một bữa tiệc gây quỹ từ thiện ngớ ngẩn nào đó chỉ vì lý do là tất cả những người khác đều đến dự. Mà thậm chí họ có muốn cô ở đó đâu chứ. Kệ xác cả lũ. Cô tự do làm những điều cô thích làm.

Cô mang điện thoại đến chỗ bàn viết và lục lọi trong đồng giấy tờ cho đến khi tìm ra được danh sách điện thoại của học sinh trường Constance Billard, tờ danh bạ vừa được gửi đến bằng đường thư vào ngày thứ hai. Serena đọc dò qua các tên. Cô không phải là người duy nhất bỏ qua bữa tiệc đó. Cô có thể tìm được một ai khác để đi chơi cùng.

Đỏ và đen

“Nghe” Vanessa nói khi bắt điện thoại. Nó đang sửa soạn để chuẩn bị đi ra ngoài chơi với chị gái và bạn bè của nó, nó định sẽ mặc một cái áo nịt ngực màu đen, một cái quần jeans màu đen và một đôi giày “khủng” hiệu Doc Martens. Nó không có cái áo sơ mi màu đen trơn nào cả và chị gái của nó đang cố thuyết phục nhỏ em mặc một cái áo màu đỏ.

“Chào. Có phải Vanessa Abrams đó không?” giọng của một đứa con gái cất lên ở đầu dây bên kia.

“Phải rồi. Ai vậy?” Vanessa đáp, nó đang đứng trước tấm gương đặt trong phòng ngủ của mình và cầm cái áo sơ mi đỏ ướm thử trước ngực. Trong vòng hai năm qua, nó không mặc bất cứ màu nào, trừ màu đen ra. Vậy thì tại sao lúc này nó lại làm khác đi nhỉ?

Hix, làm ơn đi mà. Đâu phải cứ mặc áo sơ mi đỏ là cô nàng bị biến thành con nhỏ cổ động viên có bím tóc vàng hoe lúc nào cũng nhảy tung tung đâu nào. Chắc cô nàng phải được tẩy não vì cứ hay suy nghĩ như thế.

“Là Serena van der Woodsen đây.”

Vanessa ngừng ngay việc ngắm nghía mình trong gương và ném cái áo sơ mi đang cầm lên giường. “Ồ,” nó kêu lên. “Có chuyện gì vậy?”

“À,” Serena đáp “Tớ đã hoàn toàn hiểu ra tại sao cậu lại muốn cho Marjorie vào vai diễn đó. Cậu biết đó chính là sự lựa chọn cho bộ phim do cậu làm. Với cậu thì có vẻ như cậu luôn thật sự biết là cậu đang làm cái gì, còn tớ thì tớ đang rất cần một hoạt động ngoại khóa nếu không thì cô Glo sẽ giết tớ mất. Vì vậy mà tớ nghĩ, tớ sẽ phải cố gắng tự làm một bộ phim thôi.”

“À há” Vanessa đáp và cố gắng hình dung ra lý do tại sao Serena van der Woodsen, một người của công chúng như thế, lại bắt máy gọi điện cho nó vào một buổi tối ngày thứ sáu. Không lẽ con nhỏ lại không được mời đến một buổi dạ vũ hay sự kiện này? Hay là tiệc tùng gì đó?

“Và dù sao đi nữa, tớ không biết là cậu có thể nào giúp đỡ tớ được không. Cậu có thể dạy cho tớ cách sử dụng máy quay phim như thế nào, nói chung là cậu có thể dạy tớ bất cứ điều gì vì tớ nói thật là tớ thật sự không biết là tớ phải làm gì nữa” Serena nói. Rồi cô thở dài “Tớ không biết nữa cậu ạ, có thể ý tưởng tự làm một bộ phim của tớ là hết sức ngu ngốc. Vì thực tế

có thể còn khó khăn gặp vạ lần những gì tớ nghĩ đến.”

“Đâu có ngu ngốc gì đâu à” Vanessa nói, cảm thấy tội nghiệp cho Serena còn hơn cả bản thân nó. “Tớ có thể bày cho cậu vài điều cần bản mà.”

“Thật không đó?” Serena nói. Giọng cô đầy vẻ xúc động. “Vậy ngày mai được không? Ngày mai cậu dạy tớ được không vậy.”

Thứ bảy luôn là ngày “buông thả” của Vanessa. Nó luôn luôn thức dậy khi trời đã sập tối và sau đó đi ăn uống hoặc xem phim với chị gái hoặc là với Dan.

“Chủ nhật thì hay hơn,” nó đáp.

“Ok. Chủ nhật nhé,” Serena đáp “Chắc cậu đã có nhiều thiết bị máy móc và những thứ cần thiết để tại nhà cậu rồi, phải không? Tớ nghĩ tớ nên đến nhà cậu học luôn để cậu khỏi phải tha đồng đồ đó đi chỉ cho mệt.”

“Cũng được” Vanessa đáp.

“Được rồi” Serena nói. Cô ngừng lại một chút. Có vẻ như cô chưa thích gác máy lúc này.

“Mà này, không phải là đang có một bữa tiệc rất lớn ở tòa nhà Barneys cũ hay sao” Vanessa hỏi “Sao cậu không đi dự?”

“À” Serena đáp “Tớ không được mời cậu ạ.”

Vanessa gục gặc và “xử lý” ngay thông tin đó ngay trong đầu nó. Serena van der Woodsen không được mời đến dự tiệc à? Có lẽ là con nhỏ này thật sự cũng không phải là đứa tồi tệ gì cho cam.

“Này, tối nay cậu có muốn đi ra ngoài chơi với tụi tớ không?” lời đề nghị của Vanessa bật ra ngay trước khi nó kịp dừng bản thân mình lại “Tớ cùng chị cả sẽ đi bar ở Williamburg. Ban nhạc chị tớ chơi ở đó.”

“Tớ thích đi lắm cậu ạ,” Serena đáp.

Vanessa đọc cho con nhỏ địa chỉ của quán bar The Five and Dime – một quán bar của chị gái của nó thường chơi ở đó – rồi nó cúp máy.

Cuộc sống quả thật vô vàn điều kỳ lạ. Có thể mới ngày nào các cậu là đứa bị cho là tồi hết chịu nổi thì ngày hôm sau các cậu lại sắp sửa đi chơi với Serena van der Woodsen. Nó nhặt cái áo sơ mi đỏ lên, trông qua đầu và ngắm mình trong gương. Nhìn nó giống như một cây hoa tulip. Một cây hoa tulip với cái đầu lồm chồm.

“Dan sẽ thích cái này” chị Ruby, chị gái của nó, đứng ngay ngưỡng cửa phòng và bảo vậy. Chị đưa cho Vanessa một thỏi son môi màu đỏ đậm. Môi để chài đây.

“Chị à, tối nay Dan không có đi chơi với mình đâu” Vanessa nói và nhìn chị gái cười duyên. Nó xoay nhẹ thỏi son và bôi lên cả hai môi. “Cậu ấy phải tháp tùng em gái đi dự một bữa tiệc khiêu vũ gì đó.”

Nó lại ngắm soi mình thật kỹ trước gương một lần nữa. Màu son môi đỏ sậm càng khiến cho đôi mắt nâu vốn dĩ đã to của nó trông lại càng to hơn, còn cái áo sơ mi thì thật là tuyệt vời, theo cái kiểu như người mặc đang hét lên “Nhìn – vào – tôi – đây – này.”

Vanessa đẩy cho ngực nó nâng lên rồi mỉm một nụ cười đầy mời gọi cho bóng của nó trong gương. Có thể mình sẽ gặp may mắn, nó nghĩ. Hoặc cũng có thể là không.

“Em có hẹn với một người bạn sẽ đi với tụi mình tối nay” Vanessa thông báo cho chị nó.

“Trai hay gái?” chị Ruby hỏi, xoay đầu lại để ngắm nghía cái hông của chị ấy trong gương.

“Con gái.”

“Tên gì?” Ruby hỏi tiếp.

“Serena van der Woodsen,” Vanessa lầm bầm.

“Con nhỏ có bức ảnh diễu khắp thành phố đó hả?” Ruby nói, rõ ràng là giọng đầy phẫn khích.

“Ừ, phải rồi, chính nó đó” Vanessa trả lời.

“Chà chà, chị cá với em là nó rất tuyệt vời” Ruby nói, tay đang chà keo xịt đều lên khắp mái tóc dày phía trước đầu của chị.

“Có thể” Vanessa trả lời “Cứ từ từ mà tìm hiểu.”

Bữa tiệc Hôn lên môi đi

“Hoa đẹp quá” Becky Dormand, một học sinh cấp 3 của trường Constance nói. Con nhỏ này hôn lên hai má của Blair. “Trời bộ váy của cậu đẹp quá!”

“Cảm ơn, Becks” Blair nói, và nhìn xuống bộ váy dài bằng stin màu xanh lá cây mà nó đang mặc. Sáng nay là tới ngày kinh của nó nhưng nó lại phải mặc bộ đồ lót cực kỳ mỏng để vừa vặn với bộ váy dạ hội. Điều này khiến nó cảm thấy căng thẳng.

Một người phục vụ đi ngang qua, tay bê một khay đựng những ly rượu sâm-banh. Blair chớp ngay một ly cao đựng rượu ra khỏi khay và trong tích tắc nốc cạn. Từ nãy đến giờ, đây là ly thứ 3 của nó.

“Tớ thích đôi giày của cậu đó” Blair nói. Becky đang mang một đôi giày sandal cao gót màu đen, có dây buộc chéo lên đến tận đầu gối. Đôi giày cực kỳ hài hòa với cái áo đầm xòe màu đen mà nó đang mặc và cả mái tóc đuôi ngựa buộc nhổng cao của con nhỏ. Trông con bé giống như một vũ công ballet đang nghiêng thuốc.

“Tớ háo hức muốn nhận được túi quà tặng quá đi,” Laura Salmon ré lên. “Quà cậu đặt ở cửa hàng Kate Spade phải không?”

“Tớ nghe nói họ còn đặt bao cao su dựa quang vào các túi quà nữa đó,” con Rain Hoffstetter cười khúc khích “Quá tuyệt phải không nào?”

“Không phải là cậu sẽ dùng nó hay thứ gì đó khi “lâm trận” sao,” Blair nói.

“Làm sao mà cậu biết chứ?,” Rain gắt lại.

“Chị Blair ơi,” Blair nghe có tiếng ai đó gọi mình bằng giọng ngập ngừng.

Blair quay lại và thấy con bé Jenny Humphrey đang đứng ngay phía sau nó, nhìn giống như một cô nàng quảng cáo cho nhãn hiệu Wonderbra trong bộ váy satin đen.

“Ồ, xin chào em,” Blair đáp vẻ lãnh đạm “Cảm ơn em lần nữa vì vụ mấy tấm thiệp mời nha. Thiệp thật sự rất đẹp đó.”

“Em cảm ơn chị tạo cơ hội cho em được làm công việc đó,” Jenny đáp. Mắt nó lia khắp gian phòng đang rộn ràng tiếng người cười nói, âm nhạc và khói thuốc. Rải rác khắp nơi là những ngọn nến màu đen cao gần 1m tỏa sáng lấp lánh, được cắm trong những chiếc cốc thật to trang trí viền bằng da chim công cùng hoa phong lan trắng tỏa mùi ngát hương. Trong cuộc đời Jenny, nó chưa bao giờ được ở trong một khung cảnh tuyệt vời như thế này. “Trời ạ, chị ơi em không quen biết ai ở đây hết á,” con nhỏ nói với giọng căng thẳng.

“Em không quen biết ai ư?” Blair nói. Nó tự hỏi liệu con Jenny có nghĩ là con bé sẽ đứng đây và trò chuyện với nó suốt buổi tối này hay sao.

“Dạ, không ạ. Em đòi anh Dan của em đi cùng nhưng anh ấy không muốn đi vì thế nên anh ấy chỉ chở em đến đây thôi. Thật ra thì em cũng có quen một người,” Jenny nói.

“Ồ,” Blair đáp “Người đó là ai vậy nhỉ?”

“Serena van der Woodsen ạ” Jenny thỏ thẻ đáp “Bọn em sẽ cùng làm một bộ phim với nhau. Chị ấy có kể với chị không?”

Vừa lúc đó, một chị người hầu vung vẩy chiếc đĩa gỗ đặt những miếng sushi ngay trước mũi của Blair. Blair chop ngay một cuộn sushi cá ngừ to ú và nhét vào mồm. “Serena vẫn chưa đến đây,” nó nói, và nhai cục sushi một cách háu đói. “Nhưng chị chắc chị ấy sẽ rất vui khi nhìn thấy em.”

“Dạ được. Vậy thì em sẽ chỉ ở đây để đợi chị ấy đến vậy,” Jenny đáp, tóm lấy hai ly rượu sâm-banh ra khỏi khay của một người phục vụ rồi nó trao cho Blair một ly. “Chị đứng đây chờ với em không?”

Blair đón lấy ly rượu, ngửa đầu ra và dốc hết vào cuống họng. Vị ngọt đắng khó chịu của rượu không hợp với cá sống và rong biển mà nó vừa ăn. Blair cảm thấy cồn cào và buồn nôn.

“Chị đi đây một chút” nó bảo với Jenny và chạy ngay đến phòng vệ sinh.

Jenny hóp một ngụm sâm-banh và nhìn chăm chăm lên chùm đèn pha lê treo trên trần nhà, tự chúc mừng bản thân vì đã lọt được vào sự kiện này. Nơi này chính xác là nơi mà nó luôn luôn muốn có mặt. Nó nhắm nghiền mắt và nốc cạn ly rượu sâm-banh. Khi nó mở mắt ra một lần nữa, nó nhìn thấy những vì sao, nhưng vẫn chưa thấy Serena đến.

Một người phục vụ khác đi ngang qua với khay rượu sâm-banh và Jenny vớ lấy thêm 2 ly. Lúc ở nhà, nó có uống một ít bia và rượu vang với bố, nhưng trước đây nó chưa từng được uống sâm-banh. Quả là vị ngon tuyệt.

Cẩn thận nghe nhóc, khi nhóc khuyu gối trong nhà vệ sinh để nôn mửa thì vị của nó không còn tuyệt vời nữa đâu nhá.

Jenny lại nhìn quanh tìm kiếm Blair, nhưng không tìm thấy con nhỏ. Buổi tiệc quá đông người, và dù nó có nhận ra được rất nhiều khuôn mặt quen nhưng không có ai nó thật sự cảm thấy thoải mái muốn đến chào và bắt chuyện. Nhưng lẽ ra Serena phải có mặt ở đây sớm chứ, nhất định là chị ấy phải đến đây mà.

Jenny đi xuống bậc cuối cùng của cầu thang bằng đá cẩm thạch và ngồi xuống. Từ chỗ ngồi này nó có thể nhìn thấy mọi thứ. Nó ngồi đó chờ uống cả hai ly sâm-banh và ao ước bộ váy của nó sẽ không quá chật. Rượu bắt đầu khiến nó cảm thấy buồn nôn.

“Ài chà, xin chào,” một giọng trầm trầm vọng từ phía trên xuống chỗ con nhỏ đang ngồi.

Jenny nhìn lên. Mắt nó chạm phải khuôn mặt nhẵn nhụi của Chuck Bass và nó suýt nín thở. Đó là một anh chàng đẹp trai nhất mà nó từng thấy từ trước đến nay, và anh chàng này đang nhìn thẳng vào nó.

“Em không định giới thiệu anh sao?” Chuck nói, nhìn chăm chăm vào ngực của Jenny.

“Giới thiệu anh với ai ạ?” Jenny hỏi, cau mày.

Chuck chỉ cười to và giơ tay ra bắt tay với con bé. Blair vừa bảo hần đến đây để nói chuyện với cô nàng duyên dáng nào đó, và hần cứ ngỡ vực không biết có đúng là hấp dẫn không đây. Nhưng giờ thì không nghi ngờ gì nữa. Nhìn ngực con nhỏ thì phải biết! Dứt khoát đây là một buổi tối nhiều may mắn của hần!

“Anh tên Chuck. Mời em nhảy với anh nhé!”

Jenny hơi lưỡng lự và liếc nhìn ra phía cửa. Serena vẫn chưa thấy đến. Đoạn nó quay phắt lại Chuck. Nó không thể nào tin được một anh chàng đẹp trai và đầy bản lĩnh như anh ấy lại muốn khiêu vũ với nó. Nhưng nó cũng không định mặc một bộ váy dạ hội màu đen tuyền đầy khiêu khích thế này chỉ để ngồi chơi trên bậc cầu thang suốt tối nay. Con nhỏ đứng dậy, một chút loạng choạng hơn cả lúc nãy khi uống quá nhiều rượu sâm-banh.

“Dạ, được ạ, tụi mình nhảy đi,” nó nói lú lú và tựa hần người vào ngực Chuck.

Hần vòng cánh tay qua eo con bé và siết chặt ngực con nhỏ. “Bé ngoan lắm” hần bảo, giống như thể đang nói với một con chó.

Khi con bé cùng hần lấp vấp ra đến được sàn nhảy, Jenny nhớ ra Chuck thậm chí còn chưa hỏi tên họ của nó. Nhưng anh ấy quá đẹp trai, và bữa tiệc thì đầy ắp những điều tuyệt vời. Chắc chắn đêm nay sẽ là một trong những đêm đi vào lịch sử ký ức đời nó.

Đúng rồi, chắc chắn là sẽ như thế mà.

Quán bar The five and dime

“Tớ luôn luôn uống rượu rum và coke.” Vanessa bảo với Serena “Trừ khi tớ đi nhậu nhẹt với tụi bạn. Nhưng ở đây cậu có thể kêu bất cứ thứ gì cậu muốn. Ở đây họ có đủ thứ.”

Chị Ruby đang đi lấy thức uống cho cả bọn vì chị nằm trong ban nhạc chơi ở đây nên chị có thể lấy miễn phí mọi thứ.

“Tớ cảm thấy điều gì đó rất khác biệt” Serena trầm ngâm nói. “Cho em xin một ly rượu Stoli để nhậu và kèm thêm một ly coke nhé!” cô nói với Ruby.

“Lựa chọn tuyệt vời” chị Ruby tán thành. Ruby có mái tóc cắt ngắn với món tóc cắt ngang trước trán màu đen nhìn rất đẹp, chị ấy mặc một cái quần da màu xanh lá cây sậm. Chị ấy là loại con gái luôn chăm sóc cho bản thân mình dù đang ở bất cứ đâu hay bất cứ khi nào. Ban nhạc của chị ấy tên là SugarDaddy, và chị là đứa con gái duy nhất trong nhóm. Chị chơi bass.

“Đừng quên lấy rượu quả anh đào cho em nhé!” Vanessa gọi với theo sau chị gái khi Ruby quay đi lấy thức uống.

“Chị của cậu thật đáng yêu quá!” Serena nói.

Vanessa nhún vai “Chà chà” nó đáp “Nhưng chị ấy cũng là niềm đau chôn giấu của tớ đấy. Ý tớ là, khi gặp chị ấy thì mọi người luôn luôn nói “Ruby tuyệt quá!” còn gặp tớ thì cứ kiểu hời hợt như ‘chào,’ rồi thôi!”

Serena cười to “Tớ hiểu ý cậu. Anh trai của tớ, anh ấy hiện đi học ở Brown và mọi người đều yêu anh ấy. Bố mẹ tớ luôn tự hào về những việc anh ấy làm, và giờ khi tớ bỏ trường nội trú quay về nhà thì họ nhìn tớ theo cách “Ồi trời, chúng ta có một đứa con gái đấy sao?”

“Chính xác là thế” Vanessa đồng tình. Nó không thể nào tin nổi là có ngày nó lại ngồi đây nói những chuyện bình thường nhí nhố và chán ngắt với Serena van der Woosen.

Chị Ruby mang thức uống đến cho cả bọn. “Xin lỗi mấy nhóc, chị tới giờ diễn rồi,” chị ấy nói.

“Chúc may mắn nhé” Serena nói.

“Cảm ơn bé cưng,” Ruby đáp. Chị nhặt cây guitar của mình lên và đi tìm mấy người bạn trong ban nhạc.

Vanessa không thể nào tin nổi. Chị Ruby chưa từng bao giờ gọi bất kỳ ai là bé cưng ngoại trừ Tofu, con vẹt đuôi dài của chị ấy. Ở Serena hiển nhiên có sẵn một thứ gì đó khiến cho trái tim của bất kỳ ai phải tan chảy. Thậm chí ngay bản thân Vanessa cũng bắt đầu cảm thấy thích thích con nhỏ. Nó cầm ly lên và chạm ly với Serena. “Uống mừng những cô nàng xinh đẹp” nó nói, và biết rằng nói như vậy thì nghe có vẻ cực kỳ vui nhộn nhưng thật sự chẳng có gì đáng quan tâm.

Serena cười to và giật mạnh ly rượu Stoli về phía mình sau khi chạm cốc. Cô dụi dụi mắt và chớp chớp mấy cái. Một cậu chàng trông có vẻ xốc xếch mặc một bộ đồ vét lớn quá cỡ đang bước vào quán bar. Cậu ta dừng lại ở ngưỡng cửa và nhìn chăm chăm vào Serena như thể đang nhìn thấy một con ma.

“Này này, đó có phải là Dan, bạn cậu không?” Serena hỏi Vanessa và chỉ vào cậu ta.

Đây là lần đầu tiên trong đời Dan mặc một bộ đồ vét. Lần đầu khi mặc nó vào cậu cảm thấy mình rất bảnh nhưng cậu vẫn không thể dàn xếp bản thân được với cái bữa tiệc Hôn lên môi đi. Vì thế khi Jenny để cho cậu biến khỏi chốn đó, cậu đi thẳng đến quán bar The Five and Dime để xin lỗi nhỏ Vanessa vì đã cáu với nó vụ diễn viên Majorie.

Cậu đã cố thuyết phục bản thân mình rằng sẽ chẳng là vấn đề gì cả nếu không còn lại cơ hội gặp Serena van der Woodsen trong cuộc đời mình. Và sau rốt, cậu tự nhủ, đời sống vốn mong manh và phi lý cơ mà.

Cuộc đời quả thật đầy phi lý. Bởi ngay đây, Serena đang hiện diện. Ở Williamsburg, ở tất cả mọi nơi. Cô gái trong mơ của cậu đấy.

Dan thấy mình giống như nàng Cinderella. Cậu đút hai tay vào túi quần để giấu chúng đang run bần bật, và cố định hình cho nhất cử nhất động kế tiếp của mình. Có lẽ cậu nên đi đến bên cô ấy và khéo léo đề nghị được đãi cô ấy một ly. Thật tệ là thứ duy nhất ở cậu thể hiện được sự khéo léo chính là bộ đồ cậu đang mặc. Thậm chí bộ đồ này cũng chỉ khéo léo được một nửa thôi vì cậu đã không lấy bộ hiệu Armani mà cậu đã thử ở cửa hàng Barneys.

“Chào” Dan nói bằng một giọng thật tuyệt vời khi tiến đến bàn của các cô gái.

“Cậu làm gì ở đây vậy?” Vanessa hỏi. Nó không thể nào tin được vận rủi của nó. Không lẽ nào mọi chuyện lại tồi tệ đến như thế. Liệu nó có phải ngồi đây suốt cả thời gian còn lại của buổi tối để mà nhìn Dan ve vãn quanh nhỏ Serena không?

Tiếc cho em thật, cưng ạ.

“Tớ biến khỏi cái bữa tiệc Hôn lên môi đi. Tiệc này thật không phù hợp với tớ,” Dan nói.

“Tớ cũng vậy” Serena nói và mỉm cười với Dan như thể từ trước đến giờ cậu chưa từng được ai mỉm cười với mình.

Dam vịn chặt vào lưng ghế của Vanessa để giữ thăng bằng. “Xin chào,” cậu bẽn lễn nói.

“Cậu nhớ Serena chứ” Vanessa nói. “Cậu ấy học chung lớp với tớ ở trường Constance.”

“Chào Dan” Serena nói “áo đẹp đó.”

Dan đỏ mặt và nhìn xuống bộ đồ của mình. “Cảm ơn,” cậu đáp và nhìn lên “À, bộ váy của cậu cũng... nhìn nó trông... cũng rất đẹp đó,” cậu lắp bắp. Cậu không hề nghĩ rằng nói như vậy thì nghe có vẻ quá ngốc.

“Thế cái áo sơ mi của tớ thì sao?” Vanessa nói to “Từ trước đến giờ cậu có thấy tớ khêu gợi thế này chưa?”

Dan nhìn vào cái áo sơ mi của Vanessa. Đó là cái áo sơ mi thun. Không có gì đặc biệt hấp dẫn. “Cái này là áo mới hả?” cậu bối rối hỏi.

“Thôi bỏ qua” Vanessa thở dài, xoay xoay quả anh đào cắm trong ly rượu trái cây với vẻ đầy sốt ruột.

“Ngồi xuống đi” Serena nói và nhích qua một bên chừa chỗ cho cậu ta. “Ban nhạc của chị Ruby sắp sửa chơi rồi đó.”

Những lời đồn thổi không thể nào là sự thật được. Trông Serena không phải là dạng con gái nghiện tình dục, nghiện ma túy. Cô ấy thật thanh thoát, yêu kiều, hoàn hảo và hấp dẫn, như một đóa hoa đại mà bạn đột nhiên tình cờ nhìn thấy khi đi dạo trong Công viên Trung tâm. Dan muốn nắm lấy tay cô và thì thầm tâm sự với nhau suốt đêm nay.

Cậu ngồi xuống cạnh cô. Hai bàn tay cậu cứ run rẩy một cách quá tệ hại nên cậu đành phải ngồi lên cả hai tay để “trấn an” chúng. Cậu mê cô ấy quá thể.

Ban nhạc bắt đầu chơi.

Serena đã uống xong phần vodka của mình.

“Cậu uống thêm nhé!” Dan hơn hớn đề nghị.

Serena lắc đầu “Thôi đủ rồi” cô nói, ngồi tựa hẳn vào ghế “Tụi mình nghe nhạc một chút nhé.”

“Ok” Dan đáp. Cậu có thể làm bất cứ điều gì, miễn là cậu được ngồi gần cô.

Như thường lệ, B trong nhà vệ sinh, còn N thì đang say thuốc

“Xin chào các cậu”, Jeremy Tompkinson la to, đẩy cửa bước vào tòa nhà cửa hàng Barneys cũ.

Như thông lệ, Nate, Jeremy, Anthony và Charlie phải hút một điếu cần sa to đứng trước khi dự tiệc. Nate đang trong cơn say choáng váng và khi cậu bước qua cánh cửa và nhìn Blair đang đẩy dẹt đám đông để lấy lối đi, tay cô che miệng, cậu bật cười khanh khách.

“Mày cười cái gì vậy hả thằng đàn?” Anthony hỏi, thúi cùi trở vào xương sườn Nate, “Chưa có gì xảy ra mà mày.”

Nate lấy tay lau mặt và cố làm ra vẻ nghiêm chỉnh, nhưng thật khó để giữ được một vẻ mặt đàng hoàng trong căn phòng đầy ắp tụi con trai ăn mặc như chim cánh cụt và những đứa con gái vận đồ bốc lửa hết chỗ nói. Cậu biết rõ Blair đang ở trong nhà vệ sinh và nôn mửa như thường lệ. Cậu hỏi ở đây là liệu cậu có nên vào đó để giải cứu con nhỏ đó không? Đó là một việc làm tốt, một hành động quan tâm cần thiết ở một đứa bạn trai.

Thì cứ đi đi mà. Cậu biết là cậu muốn đi mà.

“Quầy bar nằm ở đằng kia kìa, thằng Charlie nói và dẫn lối cho cả bọn.

“Tớ nhập bọn sau nhé”, Nate nói và chen chúc đi qua đám đông đang tụ tập trên sàn nhảy.

Khi Nate đi qua Chuck, thằng này đang liên tục ngoáy dít và tựa hẳn mông vào một con bé lùn lùn, có mái tóc nâu xoắn tít và bộ ngực to “khủng hoảng”, cậu cầm đầu đi thật nhanh về phía nhà vệ sinh dành cho nữ.

Nhưng Blair không kịp vào nhà vệ sinh nữ để nôn. Trước khi nó vào đó một bà trung niên vận bộ váy đỏ hiệu Chanel có đính chiếc khuy đề dòng chữ “Cứu lấy chim ưng falcon” đã chặn nó lại.

“Cháu là Blair Waldorf?”, người phụ nữ hỏi và chìa tay ra kèm theo nụ cười gây quỹ tuyệt vời nhất “cô là Rebecca Agnelli đến từ Quỹ bảo vệ chim ưng Falcon của Công viên Trung tâm.”

Thật là chuyện trò chẳng đúng lúc chút nào.

Blair nhìn chăm chăm vào bàn tay của người phụ nữ. Bàn tay phải của nó đang chặn trên miệng để kìm cơn buồn nôn sẵn sàng phọt ra ngoài bất cứ lúc nào. Nó chuẩn bị lấy tay ra khỏi miệng để bắt tay với bà ta nhưng liền ngay đó, một người phục vụ đi ngang qua mang theo những xiên thịt gà nướng ướp gia vị thơm nức đang cháy xèo xèo và Blair lại ọe khan một cái.

Blair mím chặt hai môi với nhau để giữ cho cơn buồn nôn không ọc ra khỏi mồm và nó đổi tay, tay trái ép chặt lên miệng và giơ tay phải ra để bắt.

“Thật tuyệt vời là cuối cùng cô đã gặp được cháu”, người phụ nữ nói khi cả hai bắt tay nhau, “cô không biết lời nào cho đủ để cảm ơn về những tất cả những gì con đã làm.”

Blair gật đầu và rút tay lại. Quá sức chịu đựng của nó rồi. Nó không thể kìm giữ thêm một chút nào nữa. Mắt nó lia nhanh khắp gian phòng đông đúc, tuyệt vọng tìm kiếm một sự giúp đỡ nào đó.

Lúc này đang có nhỏ Kati và Isabel, hai đứa nó đang nhảy với nhau. Có thằng Anthony Avuildsen tay đang cầm vỉ thuốc lắc E (ecstasy). Có thằng Jeremy Scott Tompkinson đang cố dạy cho nhỏ Laura Salmon và Rain Hoffstetter cách hút thuốc nhả khói thành vòng tròn ngay tại quầy bar. Có thằng Chuck đang ôm ghì con bé Ginny như thể bộ ngực của nó có thể nổ tung.

Tất cả những nhân vật phụ đều đã hiện diện cả rồi, nhưng còn vai nam chính của nó thì đang ở nơi đâu, vị cứu tinh của nó đang ở chốn nào?

“Blair ơi!”

Nó quay đầu lại và nhìn thấy Nate đang dạt đám đông để lấy lối đi về phía nó. Mắt Nate đỏ ngầu và mặt cậu ta hốc hác, tóc tai rối bù. Trông cậu giống một diễn viên phụ đáng chán hơn là một nam diễn viên chính.

Liệu chuyện này có thể diễn ra như thế không? Liệu người nó đang tìm có phải chính là Nate?

Blair không có nhiều sự lựa chọn. Nó mở to mắt, ngằm ra hiệu cho Nate biết nó đang rất cần giúp đỡ và cầu cho cậu chàng có thể hiểu ra ý nó.

Bà Agnelli cau mày quay lại xem Blair đang chăm chăm nhìn vào cái gì vậy. Blair lĩnh đi ngay và Nate đã phóng đến bên cạnh bà ta vừa kịp lúc.

Ơn trời là cậu ta đang rất say thuốc.

“Nate Archibald ạ”, Nate nói và bắt tay với người phụ nữ “Mẹ của cháu là một fan cuồng nhiệt trong việc bảo vệ lũ chim ưng ạ.”

Bà Agnelli cười to và hơi đỏ mặt một chút. Chàng thanh niên mới quyến rũ làm sao. “Ái chà, mẹ cháu nên thế”, bà ta nói, “Gia đình cháu thật là hào phóng với quỹ của bọn cô.”

Nate vớ lấy hai ly rượu sâm – banh khỏi một chiếc khay vừa đi ngang qua và trao cho bà ta một ly. Cậu giơ ly của mình lên “Uống mừng cho lũ chim”, cậu nói và chạm ly với bà ta và cố nén một tràng cười rũ rượi.

Bà Agnelli đỏ mặt. Cậu trai này thật đáng yêu!

“À, cô ạ, hai cô bạn kia cũng là người cùng tổ chức bữa tiệc này đó ạ”, Nate nói và tay chỉ về phía Kati và Isabel, cả hai đứa này đang lóng ngóng bên lề của sân nhảy như mọi khi. Cậu vẫy cả hai lại.

“Chào Nate”, Kati nói, đi lêu khêu trên một đôi giày hơn 10 phân.

Isabel chop lấy ly rượu của nó và nhìn chăm chăm vào người đàn bà lạ mặt đang đứng cạnh Nate. “Xin chào”, nó nói, “cháu thích bộ đồ của cô ghê.”

“Cám ơn cung, cô là Rebecca Agnelli, đến từ Quỹ bảo vệ chim ưng của Công viên Trung tâm”, người phụ nữ giới thiệu, bà ta chìa tay ra cho Isabel, đứa lúc này đang giơ cả hai cánh tay ra để ôm bà ta một cái ôm say khướt.

“Xin phép ạ”, Nate nói, rồi ngay lập tức lĩnh đi mất.

“Blair ơi”, Nate gọi to, thận trọng đẩy xửa nhà vệ sinh nữ, “Cậu có trong đó không vậy?”

Blair đang oằn mình ở phía cuối của dãy phòng vệ sinh. “Mẹ kiếp”, nó thốt lên nho nhỏ rồi lấy giấy vệ sinh lau miệng. “Tớ ra ngay đây”, nó đáp và chờ cậu bạn đi khỏi.

Nhưng Nate đã đẩy cửa nhà vệ sinh nữ và bước vào trong. Trên bồn rửa mặt là mấy chai nước khoáng hiệu Evian của Pháp, nước hoa, keo xịt tóc hiệu, mấy hộp thuốc Advil giảm đau nhức mệt mỏi, và bình nước rửa tay. Cậu vặn đầy một chai nước và một ít thuốc Advil cho vào lòng bàn tay.

Blair mở cửa phòng vệ sinh “cậu còn ở đây à”, nó hỏi Serena.

Cậu đưa cho cô bạn mấy viên thuốc cùng với nước uống. “Tớ còn ở đây”, cậu lặp lại.

Blair nuốt thuốc à chậm chạp hớp từng ngụm nước. “Tớ thực sự khỏe rồi” nó nói “Cậu có thể trở lại bữa tiệc.”

“Cậu đẹp quá”, Nate đáp, lờ đi câu nói vừa rồi của Blair. Cậu xấn tới và xoa một bên vai trần của Blair. Da của con nhỏ ấm áp và mềm mại, và Nate ao ước giá như hai đứa có thể đang nằm trên giường của con bé và ngủ bên cạnh nhau như trước đây chúng luôn thế.

“Cảm ơn”, Blair nói, môi dưới của nó bắt đầu run rẩy, “cậu cũng vậy.”

“Tớ xin lỗi cậu, Blair ạ. Tớ thực sự xin lỗi cậu”, Nate bắt đầu nói.

Blair gật đầu và bật khóc. Nate kéo một mảnh giấy ra khỏi hộp và đưa cho cô bạn.

“Tớ nghĩ rằng lý do duy nhất khiến tớ đã làm điều đó... ý tớ là, điều tớ đã làm với Serena ấy... là bởi vì tớ biết cô ta luôn sẵn sàng”, cậu nói, cố nặn ra từng từ thích hợp “Nhưng còn với cậu, tớ thực sự rất mong muốn được làm chuyện đó ngay từ lần đầu tiên kia.”

Thật là câu nói khéo léo.

Blair nuốt nước bọt. Những lời cậu ấy nói ra thật đáng yêu làm sao, đó chính xác là những gì mà nó đã viết ra kịch bản nằm trong đầu nó. Con bé vòng hai cánh tay quanh cổ Nate và để cho cậu ôm chặt nó. Quần áo của cậu bốc mùi kinh khủng.

Nate đẩy con nhỏ ra và nhìn vào đôi mắt của bạn gái. “Vậy thì giờ mọi chuyện ổn thỏa rồi phải không?” cậu nói “Cậu vẫn còn muốn làm chuyện đó với tớ chứ?”

Blair nhìn vào bong hai đứa đang ôm nhau phản chiếu qua tấm gương trong nhà vệ sinh rồi nó lại ngược nhìn vào đôi mắt xanh tuyệt đẹp của Nate và gật đầu đồng ý.

“Nhưng cậu hứa với tớ là cậu sẽ không bao giờ trở lại với Serena nữa” con bé khụt khịt.

Nate cuộn một lọn tóc của Blair quanh ngón tay của cậu và hít mùi nước hoa tỏa ra từ cô bạn. Cảm giác thật dễ chịu khi đứng đây và ôm cô trong tay. Đó là một điều cậu nên làm. Kể từ bây giờ và có lẽ là mãi mãi về sau. Cậu không còn cần đến Serena nữa.

Cậu gật đầu “Tớ hứa.”

Rồi cả hai đứng hôn nhau – một nụ hôn dịu dàng và buồn bã. Trong đầu mình, Blair có thể nghe thấy tiếng nhạc hiệu kết thúc cảnh phim đang trôi lên. Bộ phim chuyện tình của nó bắt đầu hơi có chút gập ghềnh nhưng cuối cùng thì cũng kết thúc có hậu.

“Thôi đi” nó nói, buông cậu bạn ra và chùi mascara dính lem nhem ở dưới mắt. “Tụi mình đi xem ai đến.”

Cả hai đứa nắm tay nhau bước ra khỏi nhà vệ sinh nữ. Nhỏ Kati Farkas mỉm cười biết tổng mọi chuyện khi nó bắt gặp hai đứa đi loạng choạng ngang qua.

“Này các cậu” nó gắt lên “kiếm một căn phòng đi.”

S và D

“Ban nhạc này cừ thật,” Serena thét vào tai Vanessa trong tiếng đập thùng thành của trống và bass. Cô lắc lư mông qua lại trên ghế của mình và hai mắt thì sang lấp lánh. Dan thì không dám thở mạnh. Cậu chỉ dám cầm ly lên để uống.

Vanessa mỉm cười, cảm thấy hài lòng vì Serena thích loại nhạc này. Riêng nó, nó rất nghe thứ nhạc như thế, dù vậy nó chưa bao giờ bảo thật với chị Ruby của nó cả. Ban nhạc SugarDaddy khiến cho người ta phải nhảy nhót và toát cả mồ hôi vì phải lắc lư, ngúng nguẩy theo nó và đó hoàn toàn không phải là thứ nhạc Vanessa thích.

Thứ nó thích là được nằm trong bóng tối và lắng nghe những bài hát của ban nhạc Gregorian hoặc bất cứ cái gì đó. *Thật sung sướng làm sao!*

“Đi nào” Serena nói và đứng dậy “Tụi mình cùng nhảy nhé?”

Vanessa lắc đầu “Thôi được rồi” nó đáp “Cậu nhảy đi.”

“Dan?” Serena kêu và giật giật ống tay áo của cậu “Nhảy đi mà.”

Dan chưa từng và chưa bao giờ nhảy cả. Cậu nhảy rất tệ, và điều đó khiến cậu cảm thấy

mình như thằng đàn ngố. Cậu ngập ngừng, liếc nhìn sang Vanessa lúc này đang nhướn đôi lông mày màu đen của nó thách thức cậu. *Nếu cậu mà đứng đây và nhảy ngay lúc này, cậu sẽ được tuyển thẳng vào đầu danh sách những kẻ tồi tệ mà tớ ghét nhất*, ánh mắt nhìn của nó nói lên điều đó.

Dan đứng dậy “Được thôi, tại sao lại không nhảy chứ” cậu nói.

Serena chớp lấy tay Dan và len vào đám đông đang nhún nhảy để lấy lối đi, Dan lóc cóc chạy phía sau cô. Khi Serena bắt đầu nhảy, hai cánh tay cô giơ lên đầu, hai vai lắc mạnh và hai chân vung vẩy ra phía trước. Cô là người rất biết như thế nào là nhảy.

Dan gục gặc đầu lên xuống và vung vẩy hai đầu gối cùng một lúc theo điệu nhạc và chờ đợi cô.

Serena tiến đến và ôm chặt hai hông Dan, lắc chúng tới lui và xoay qua xoay lại, bắt chước y hệt theo cách mà hông của cô đang đong đưa. Dan cười to và Serena mỉm cười theo cậu, hai mắt cô nhắm nghiền và thả lỏng toàn thân, chìm đắm trong âm nhạc. Dan cũng nhắm mắt và để cho cơ thể cậu hòa nhịp với cơ thể của cô. Chẳng hề gì khi cậu nhảy giống một thằng khờ hoặc cậu là kẻ duy nhất trong phòng này mặc áo vest trên sàn nhảy (mà có thể là người duy nhất ăn mặc như thế ở Williamsburg này), chỉ cần cậu đang ở đây, bên cạnh cô ấy, và đó mới chính mà điều quan trọng nhất với cậu hiện tại.

Ngồi một mình tại bàn, Vanessa uống hết ly rượu của mình, sau đó uống luôn của Dan. Đoạn nó đứng dậy và đi đến ngồi tại quầy bar.

“Cái áo sơ mi đẹp thật” anh chàng pha chế rượu tại quầy bình phẩm khi anh ta nhìn thấy con bé. Anh chàng trạc hai mươi tuổi, tóc đỏ với hai mái tóc mai dài hai bên, có nụ cười dễ thương và điển trai. Chị gái của nó luôn miệng kể là anh chàng này đáng yêu như thế nào.

“Cám ơn anh” Vanessa mỉm cười đáp lời “Dạ áo mới ạ.”

“Em nên mặc màu đỏ nhiều hơn” anh ta nói và chìa tay ra “Anh tên Clark. Còn em là Vanessa, đúng không? Ruby là chị gái của em?”

Vanessa gật đầu. Nó tự nhủ không biết có phải anh chàng này đang vồn vã với nó vì anh ta thích chị nó hay không.

“Anh có thể chia sẻ với em một bí mật không?” Clark nói. Anh ta đổ một vài thứ khác nhau vào bình trộn rượu martini và bắt đầu lắc.

Ồ, chết tiệt thật, Vanessa nghĩ. Anh chàng sắp sửa mở cửa trái tim và dốc hết bầu tâm sự với mình về chuyện anh chàng sẽ yêu chị Rubymãi mãi, nhưng chị ấy dường như chẳng ngó ngàng gì đến anh ta. Và anh chàng muốn mình đóng vai thần tình yêu Cupid và làm cái này cái nọ cái kia cho anh ta đây.

“Chuyện gì vậy?” nó nói.

“À,” Clark đáp “Anh thấy em và chị Ruby thường hay lui tới chỗ này.”

Bắt đầu rồi đây, Vanessa nhủ bụng.

“Vậy mà em chẳng khi nào bén mảng đến quầy bar và nói với anh một lời. Nhưng thú thực là anh đã phải lòng em ngay từ khoảnh khắc đầu tiên mà anh nhìn thấy em.”

Vanessa nhìn chằm chằm vào anh ta. Anh ấy đang đùa bỡn à?

Clark đổ rượu từ trong bình trộn ra một cái ly nhỏ rồi nặn vài giọt chanh vào ly. Anh ta đẩy rượu cho nó “Em uống thử xem” anh ta nói “Ly này miễn phí. Anh mời em.”

Vanessa cầm ly lên và nếm thử một ngụm. Vị của ly rượu ngọt ngào hòa quyện với vị chua của chanh, và nó hoàn toàn không cảm thấy có vị cồn trong ly một tẹo nào. Thức uống này ngon tuyệt.

“Đây là nước có tên gì vậy?” nó hỏi.

“*Hôn anh đi*,” Clark đáp với một vẻ mặt cực kì nghiêm túc.

Vanessa đặt ly rượu xuống và ngồi dựa hẳn vào quầy bar. Serena và Dan cứ tha hồ mà nhảy nhót thả cửa với nhau đi. Nó đang sắp sửa đón nhận một nụ hôn đây.

Tay DJ của bữa tiệc *Hôn lên môi đi* vốn là một cô nàng đã chia tay với bạn trai được 4 năm nay, vì thế, cô ta cứ chỉnh đi chỉnh lại những bản tình ca buồn, có giai điệu chậm rãi. Từng cặp trai gái ăn mặc thật bảnh đang dìu nhau và khẽ đung đưa theo điệu nhạc náo nức, dưới ánh sáng dịu dịu của những ngọn đèn. Trong không khí đượm mùi của hoa phong lan, của sáp nến, mùi cá sống và mùi thuốc lá, và một không khí yên bình nguy tạo đang bao trùm lên buổi tối hôm nay mang đến cảm giác vừa thân quen lại chứa đựng bất ngờ. đây không phải kiểu hội hè đình đám, ì xèo mà vài người mong ngóng nhưng nó cũng không phải là bữa tiệc tệ hại. Vẫn còn thừa rượu tại đây, không ai gây hỏa hoạn gì cả, và cảnh sát cũng chưa phải được vời tới đây để bắt bớ, kiểm tra độ tuổi của ai cả. Ngoài ra, năm học cũng chỉ mới bắt đầu thôi – sẽ còn hàng tá bữa tiệc tùng để chờ xem những chuyện gì sẽ xảy ra.

Nate và Blair đang dìu nhau nhảy, má của con bé áp vào lồng ngực cậu chàng, mắt cả hai nhắm nghiền và môi cậu hôn mãi miết lên mái đầu của cô bạn. Trí não Blair đang ngưng đọng và đầu óc hoàn toàn nghỉ ngơi. Nó đã quá mệt mỏi với việc hình dung, áp ủ ra những bộ phim lãng mạn trong đầu mình. Giờ đây, trong cuộc đời thực, nó cảm thấy hết sức bình yên.

Một vài cặp rời sàn nhảy, Chuck đang ôm trọn Jenny Humphrey trong vòng tay. Jenny ước gì cô nàng DJ sẽ đẩy nhanh tiết tấu của bản nhạc. Con bé đang cố gắng nhảy nhanh hết sức có thể để tránh việc Chuck cứ sờ soạng khắp người nó, hưng quyết định này chỉ gây phản tác dụng. Mỗi lần con bé lắc đôi vai là đôi gò bồng đảo của nó lại như giật nảy ra khỏi bộ áo váy và gần như đánh trúng vào mặt hắn.

Chuck đang hoàn toàn sung sướng và mãn nguyện. Hắn vòng hết cánh tay qua eo của Jenny và ép con bé sát vào người, cứ thế hắn xoay con bé nhích dần ra khỏi sàn và đi vào nhà vệ sinh nữ.

“Anh làm gì vậy?” Jenny bối rối hỏi. Con bé nhìn soi vào mắt hắn. Nó biết Chuck là bạn của Serena và Blair và nó muốn tin tưởng hắn. Nhưng Chuck thậm chí còn không thèm hỏi tên họ của nó là gì. Hắn hầu như chẳng hé răng nói chuyện với con bé chút nào.

“Anh chỉ muốn hôn em một cái thôi mà,” Chuck đáp. Hắn cúi đầu xuống thấp và lấy môi mình ép sát môi con bé. Lưỡi hắn sục sạo giữa hai hàm răng của con nhỏ mạnh đến nỗi con bé hé ra một khoảng nhỏ. Jenny mở miệng ra để cho hắn thọc lưỡi vào sâu trong miệng nó. Trước đây, nó từng hôn vài thằng bạn trai trong các bữa tiệc. Nhưng nó chưa bao giờ hôn sâu như thế này. Đây có phải cảm giác thực sự của một nụ hôn không? Nó tự nhủ và đột nhiên dấy lên một nỗi sợ hãi mơ hồ. Con bé thẳng người lại, đẩy ngực Chuck ra và ngoảnh đầu đi để tìm không khí vì thấy ngạt thở.

“Em phải vào phòng vệ sinh” nó lắp bắp và loạng choạng đi lùi về phía ngăn phòng vệ sinh rồi khóa cánh cửa lại.

Từ bên trong con bé có thể nhìn thấy bàn chân của Chuck, đang đứng phía bên ngoài ngăn phòng.

“Được thôi” hắn nói “Nhưng anh chưa tha cho em đâu nhe.”

Jenny ngồi xuống bệ cầu mà vẫn chưa kéo váy áo lên, nó giả vờ như đang đi tiểu. Rồi nó đứng dậy và giật xả nước.

“Xong chưa vậy?” Chuck gọi.

Jenny không trả lời. Đầu óc nó đang suy tính dữ dội. Nó nên làm gì bây giờ? Tim nó đập thình thịch, nó lục lọi trong chiếc túi xách tay nhỏ màu đen của mình để tìm điện thoại di động.

Chuck cúi rạp người để nhìn hé qua lỗ hổng phía dưới ngăn phòng vệ sinh. Con nhỏ làm gì ở trong đó vậy tã, định chọc ghẹo mình một chút hả? Hắn bò toài trên sàn bằng hai tay và đầu gối “Thôi được” hắn nói “Nếu vậy thì, anh vào trong luôn đó nhe!”

Jenny nhắm nghiền hai mắt và dựa người vào tường ngăn phòng toilet. Nhanh như chớp, con bé bấm gọi vào số của Dan tên di động của mình và khẩn thiết mong anh trai sẽ nghe máy.

Ban nhạc của chị Ruby đang chơi đến bản cuối cùng và cả người Serena cùng Dan ướm dẫm mồ hôi. Dan chế ra được vài động tác nhảy mới, và cậu đang sắp sửa hoàn thành một cú trượt hông thử nghiệm thì chuông điện thoại của cậu reo ỳnh ỏi.

“Mẹ kiếp” cậu nói, kéo điện thoại ra khỏi túi quần. Cậu bật nắp máy ra.

“Anh Dan ời,” cậu nghe tiếng em gái “Em...”

“Này bé Jen. Cầm máy đợi anh chut được chứ? Anh không nghe rõ em nói gì cả.” Cậu vỗ nhẹ vào cánh tay Serena và chỉ vào điện thoại. “Tớ ra ngoài nghe một chút” cậu hét lên để át tiếng nhạc. cậu đi về phía bàn uống nước và lấy một ty chặn một bên ti, ti kia áp vào điện thoại. “Sao hả Jenny?”

“Anh Dan ời” Jenny nói. Giọng nó rất nhỏ, đầy sợ hãi và như vọng lại từ một nơi rất xa xăm. “Em cần anh đến giúp em. Làm ơn đến đón em về!”

“Bây giờ hả?” Dan hỏi. Cậu nhìn lên. Serena đang đi về phía cậu, khuôn mặt xinh đẹp của cô cau lại vì lo lắng.

“Có việc gì xảy ra vậy?” cô hỏi to.

“Làm ơn đi anh Dan” Jenny van nài. Giọng nó đã thực sự hoảng loạn.

“Có chuyện gì vậy hả?” Dan hỏi em gái “Em không thể đón taxi về được à?”

“Không, em...” Jenny đáp, giọng con bé nhỏ dần, nhỏ dần “Làm ơn đến đây ngay đi mà, được không, anh Dan ời?” nó vội vã nói cho xong. Và nó cúp máy.

“Ai vậy cậu?” Serena hỏi.

“Em gái tớ” Dan bảo cô “Nó đang đi dự tiệc. Nó muốn tớ đến đón nó về.”

“Cậu đi chứ?”

“À, tớ nghĩ tốt nhất tớ nên đi. Nghe giọng của nó có gì kì lạ lắm” cậu đáp.

“Tớ sẽ đi với cậu” Serena đề nghị.

“Được rồi” Dan đáp, mím một nụ cười mê ly. Tối hôm nay mọi việc càng lúc càng thú vị. “Có cậu theo thì thật vui quá!”

“Tội mình nên bảo cho Vanessa biết nhé!” Serena nói và đi về phía quầy bar.

Dan đi sau cô. Nãy giờ cậu đã quên bém Vanessa. Nhưng trông con bé đang rất vui vẻ khi trò chuyện với anh chàng tại quầy rượu.

“Vanessa này” Serena nói, chạm vào cánh tay Vanessa. “Đưa em gái đang đi dự tiệc của Dan vừa gọi cho cậu ấy. Cậu ấy phải đi đón nó.”

Vanessa chậm rãi quay lại. Nó đang chờ đợi ánh mắt của Clark sẽ chạm đến Serena. Và trông mắt của anh ta sẽ đột ngột định vị được “nữ thần xinh đẹp”. Nhưng Clark chỉ liếc nhìn Serena y hệt như những khách hàng khác.

“Em uống gì?” anh ta nói, chùi tay vào cái khăn giấy đặt trên quầy bar trước mặt cô.

“Dạ, em không uống, cảm ơn anh” Serena đáp. Cô quay sang Vanessa “Tớ sẽ đi với Dan đó.”

“Serena này, tụi mình đi thôi nào,” Dan giục rồi rút phía sau hai đứa.

Vanessa xoay lại để nhìn cậu lúc này đang rất háo hức chờ Serena. Miệng mồm cậu cứ há hốc ra để gọi.

“Thôi được, tiếp tục vui vẻ hết đêm nay, cậu nhé” Serena nói. Cô ngả người về phía trước và hôn lên má của Vanessa. “Nhấn với chị Ruby hộ tớ là chị ấy rất tuyệt vời,” đoạn cô chạy đến chỗ Dan.

“Gặp lại sau nhe, Vanessa,” Dan kêu to rồi quay đi.

Vanessa im thít, lặng lẽ quay lại với Clark. Nó không thể chịu nổi cảm giác phải chờ đợi để được anh hôn thêm lần nữa và để quên đi tất tần tật cái cảnh Serena và Dan chạy đi với nhau trong đêm thế này.

“Tụi nó là ai vậy em?” Clark hỏi, chống khuỷu tay lên quầy bar. Anh ta nhặt một quả ô liu ra khỏi đĩa và giơ nó lên môi của Vanessa.

Vanessa cắn vào miếng ô liu và nhún vai. “Hai người nào đó mà em cũng không quen biết gì cho lắm.”

S tìm lại được một niềm hy vọng

Dan vẫy một chiếc taxi và mở cửa cho Serena bước vào. Không khí tháng 10 mát lạnh và thoang thoảng mùi hương của đường khét ngòn ngọt. Đột nhiên, Dan cảm thấy cậu hết sức thanh lịch và trưởng thành – một người đàn ông mặc áo vét rất lịch sự đang đi trên phố với một cô gái cực xinh đẹp. Cậu ngồi vào ghế xe cạnh cô và nhìn xuống hai tay của mình khi chiếc taxi phóng vút đi. Hai bàn tay cậu đã thôi không còn run nữa.

Thật không thể nào tin nổi là cậu đã chạm vào người Serena với đôi tay này khi cả hai cùng nhảy với nhau. Và giờ cậu còn được một mình ngồi bên cô trong một chiếc taxi. Nếu muốn, cậu có thể cầm tay cô, vuốt ve má cô, và thậm chí còn có thể hôn cô nữa. Cậu chăm chú nhìn vào làn da của cô, da cô sáng lấp lánh dưới ánh đèn đường màu vàng, nhưng cậu không dám làm những điều đang nghĩ đến.

“Trời ạ, tớ thích nhảy ghê đi” Serena nói, thả đầu cô nằm thư thái lên ghế xe. Cô hoàn toàn thư giãn và thả lỏng “Nói thật là tớ có thể tối nào cũng đi nhảy được.”

Dan gật đầu tán thành “Ừ, tớ cũng vậy,” cậu nói. *Nhưng chỉ duy nhất với em thôi*, cậu thật sự muốn nói thêm câu đó.

Quả thật là chỉ có cô gái như Serena mới có thể khiến cho một cậu chàng tồ khinh khùng như thế mở miệng là cậu ta thích nhảy đấy chứ.

Suốt chặng đường còn lại, cả hai đều im lặng, cảm nhận sự mệt mỏi rã rời ở hai chân và làn gió mát lạnh từ ngoài thổi vào văng trán ướt đầm mồ hôi qua cửa sổ của chiếc taxi. Không có

gì là ngưng ngừng và lúng túng khi cả hai không nói với nhau lời nào. Khoảnh khắc đó thật tuyệt vời.

Khi chiếc taxi trở đến trước tòa nhà cửa hàng Barneys cũ trên đường số 17, Dan hy vọng sẽ thấy Jenny đang đứng chờ sẵn nhưng vỉa hè trống trơn không một bóng người.

“Tớ nghĩ tớ phải vào trong và kêu con bé ra,” Dan nói. Cậu quay sang Serena “Cậu có thể về nhà trước hoặc cậu có thể chờ...”

“Tớ sẽ vào trong với cậu” Serena đáp “Tớ cũng muốn vào xem xem có bỏ lỡ cái gì hay ho không.”

Dan trả tiền taxi và cả hai bước ra khỏi xe tiến về phía cửa.

“Tớ hy vọng là người ta cho bọn mình vào,” Serena thì thầm “Tớ ném cái thiệp mời mời đâu mất rồi.”

Dan cho tay vào túi quần lôi ra tấm thiệp mời nhàu nhĩ mà Jenny đã làm cho cậu. Khi đến chỗ người bảo vệ ở cửa, cậu giơ tấm thiệp ra, tay cậu vòng qua người Serena và nói “Cô ấy đi cùng tôi.”

“Mời vào” người bảo vệ nói, đưa tay vẫy cho cả hai qua.

Cô ấy đi cùng tôi ư? Dan không thể nào tin được những lời cậu vừa nói ra. Cậu không thể nào tin được là mình có thể thoát ra những lời quan trọng như thế.

“Tớ đi tìm em gái đây” cậu bảo với Serena khi cả hai đã vào được bên trong.

“Được rồi” cô đáp “10 phút nữa tớ gặp cậu ngay tại chỗ này nhé.”

Gain phòng đầy ắp những bộ mặt quen thuộc. Quen thuộc đến nỗi không ai biết chắc là liệu Serena van der Woodsen chỉ vừa mới đến hay cô đã ở đây suốt cả buổi tối rồi. Nhìn cô có thể thấy rõ ràng là cô đã trải qua những thời khắc vui vẻ. Tóc cô rối tung và bộ váy dạ hội đang mặc của cô trễ xuống hai bờ vai. Có một vết xước chạy dọc đôi tất chân của cô, và hai gò má của cô ửng hồng như thể cô vừa chạy học tốc ở đâu về. Cô mang một vẻ hoang dại, giống như kiểu con gái sẵn sàng làm bất cứ điều gì mà người khác bảo cô làm, và có thể còn làm nhiều hơn thế nữa.

Blair lập tức nhìn ra Serena ngay, cô đang đứng bên lề sàn nhảy trong bộ váy cũ kỹ đến buồn cười mà cả hai đứa từng đi mua với nhau ở cửa hàng Alice Underground.

Blair buông Nate ra. “Nhìn xem ai đang ở đây kìa,” nó nói.

Nate quay người lại, khi cậu trông thấy Serena, cậu siết chặt tay của Blair như thể đó là cách cậu biểu lộ sự chân thành của mình.

Blair cũng siết chặt tay Nate đáp lại “Tại sao cậu không bảo với cô ấy đi?” nó yêu cầu “bảo với cô ấy cậu không thể nào làm bạn với cô ấy nữa.” Bụng của Blair quặn thắt dữ dội. Sau khi đã nôn mửa ra hết, nó thật sự cần một cuốn cá ngừ khác.

Nate nhìn Serena chằm chằm với vẻ quyết tâm dữ tợn không gì lay chuyển được kèm theo một chút say thuốc. Nếu Blair quyết định rằng cậu phải nói với Serena rằng cô ta đã thua cuộc vậy thì cậu sẽ làm như thế. Cậu không thể chờ cho đến khi mọi chuyện đã xong để thư giãn. Thật ra, sau khi cậu giải quyết mọi chuyện với Serena xong cậu sẽ đi thẳng lên lầu và tìm một chỗ kín đáo để hút một điếu.

Quy tắc số một của những Chàng công tử nghiện ngập là: Khi mọi việc trở nên căng thẳng, hãy làm một điều cần sa.

“Được rồi” Nate đáp và buông tay của Blair ra “Tớ đi đây.”

“Chào cậu” Serena nói. Cô tiến đến và hôn lên má Nate. Mặt cậu đỏ lựng. Cậu không nghĩ là cô ấy chạm vào mình. “Cậu thân yêu, trông thật *tiệt – vời*” cô nói với giọng bông đùa một cách ngớ ngẩn.

“Cảm ơn cậu” Nate đáp. Cậu cố nhét hai tay vào túi quần, nhưng bộ vét cậu mặc lại không có cái túi nào. Thật là ngớ ngẩn. “Vây, cậu đã làm gì từ nãy đến giờ?” cậu hỏi.

“À, nãy giờ tớ biến ra khỏi bữa tiệc,” Serena giải thích. “Tớ đi nhảy ở một nơi cực kỳ vui ở Brooklyn đó.”

Nate nhướn mày vẻ ngạc nhiên. Nhưng lại một lần nữa, không có gì mà Serena nói ra có thể khiến cậu ngạc nhiên được nữa.

“À, cậu muốn nhảy chứ?” Serena đề nghị. Cô vòng hai tay qua cổ Nate, bắt đầu đong đưa hông qua lại, trước khi Nate kịp mở miệng trả lời.

Nate liếc nhìn sang Blair, đứa đang theo dõi cả hai không bỏ sót một hành động nào, và cậu lấy hết sức bình sinh “Nhìn này, Serena,” cậu nói, lùi lại một bước về phía sau và gỡ tay Serena ra. “Tớ thật sự không thể...cậu biết đấy...làm bạn bè thì... không thể nào giống cái kiểu của tớ và cậu như trước đây được,” cậu bắt đầu tuôn ra.

Serena nhìn sững với ánh nhìn đầy dò xét vào đôi mắt của Nate, cố gắng đọc những suy nghĩ thật sự nằm trong đầu cậu bạn. “Tớ đã làm cái gì hử?” cô hỏi “Tớ đã làm cái gì sao?”

“Blair là bạn gái của tớ!” Nate tiếp tục nói “Tớ phải...tớ phải trung thành với cô ấy. Tớ không thể...tớ thật sự không thể là...” cậu lắp bắp.

Serena khoanh hai tay trước ngực. Giá như cô có thể ghét Nate vì quá thô lỗ và quá nhu nhược. Giá như cậu không quá đẹp trai. Và giá như cô đã không yêu cậu.

“Ái chà, vậy thì tớ nghĩ bọn mình nên dừng cuộc nói chuyện ở đây” cô nói “Blair có thể nổi điên lên đó” cô buông thõng hai tay và quay phắt đi.

Khi cô băng qua gian phòng, mắt Serena chạm phải mắt Blair. Cô ngừng lại giữa đường và sục sạo trong túi của mình, tìm tòi 20 đô-la mà Blair đã để lại trên bàn tại Tribeca Star. Cô muốn trả nó lại. Như thế, ở một chừng mực nào đó, hành động này sẽ chứng minh cô đã không làm bất cứ điều gì sai trái. Trong buổi tối hôm đó, hoặc mãi mãi về sau. Nhưng thay vào đó, ngón tay của cô lại chạm vào mấy điều thuốc lá của mình. Cô kén ra một điếu và nhét điếu thuốc vào miệng. tiếng nhạc trỗi lên mạnh hơn và xung quanh cô, mọi người bắt đầu nhảy. Serena có thể cảm thấy Blair đang quan sát cô và bàn tay cô run bần bật khi cô mò mẫm trong chiếc túi xách để tìm bật lửa. Như thường lệ, cô không có chiếc bật lửa nào. Cô lắc đầu với vẻ bức dọc và liếc nhìn Blair. Và rồi, thay vì nhìn nhau trừng trừng, cả hai cô gái mỉm cười với nhau.

Đó là nụ cười kỳ lạ và không đứa nào trong cả hai biết cái cười ấy ẩn chứa điều gì.

Liệu rằng Blair cười có phải vì cuối cùng nó đã giành được trái tim của đứa con trai mà nó thích và chặn được nguồn giao tế xã hội, tiệc tùng của Serena chăng? Bởi vì – như thường lệ - Serena luôn luôn có lối đi riêng dành cho cô?

Liệu rằng Serena mỉm cười có phải vì cô cảm thấy không thoải mái và căng thẳng chăng? Hoặc giả cô mỉm cười vì cô đã không hạ mình trước những trò nói xấu, tung tin đồn hèn hạ của Blair, cũng như cách mà nó điều khiển tâm trí của Nate chăng?

Hoặc giả đó có phải là nụ cười buồn bã vì tình bạn của cả hai đã đổ vỡ?

Cũng có thể cả hai cùng mỉm cười vì chúng đều biết một cách rất rõ ràng rằng chẳng có gì trọng đại sẽ xảy ra sắp tới – chẳng có điều gì hệ trọng về việc bọn chúng yêu hay chia tay một cậu con trai nào đó, hoặc về những bộ váy áo mà chúng mặc, hoặc về điểm số của kỳ thi SAT của chúng, hoặc về trường đại học nào mà chúng sẽ đăng ký xin vào học – cả hai đứa đều sẽ ổn cả thôi.

Sau cùng thì thế giới mà chúng đang sống trong đó sẽ tự vận hành theo một trật tự riêng mà nó vốn có.

Serena kéo điều thuốc lá ra khỏi miệng, ném xuống sàn nhà và bắt đầu tiến thẳng đến chỗ Blair. Khi cả hai mặt đối mặt, cô ngừng lại và rút tờ 20 đô-la ra khỏi túi xách. “Đây” cô nói và trao cho Blair “Của cậu”. Đoạn, không thêm một lời nào nữa, cô rảo bước đi thẳng về phía nhà vệ sinh nữ để tìm một ít nước lạnh rửa mặt.

Blair nhìn xuống tờ giấy bạc nó đang cầm trên tay. Nụ cười trên môi nó đã tắt hẳn.

Tại cửa ra vào, bà Rebecca Agnelli, người của Quỹ bảo trợ chim ưng peregrine của Công viên Trung tâm đã lấy chiếc áo choàng lông thú và hôn tạm biệt Kati và Isabel. Blair bước tới và giúi tờ 20 đô-la vào tay bà ta.

“Dành để ủng hộ lũ chim ạ,” Blair nói với nụ cười giả tạo nhất mở trên miệng. “Cô nhớ lấy túi quà mang về nhé!”

Serena vắn vòi nước và liên tục tóa dòng nước mát lạnh lên khuôn mặt cô. Nước mát đến nỗi cô khao khát được trút bỏ hết quần áo và nhảy vào bồn rửa mặt.

Cô tựa người vào bồn rửa mặt, vỗ nhẹ nhẹ để cho khuôn mặt mau khô. Mắt cô nhìn quét qua sàn nhà và bắt gặp một đôi giày nam mũi bằng, tua rua của một chiếc khăn choàng màu xanh da trời và một cái túi xách tay nữ màu đen.

Serena tròn xoe hai mắt và đi đến gần hơn. “Chuck, cậu đang ở đây à?” cô gọi vọng vào kẹt cửa của gian phòng toilet. “Cậu đang ở trong đó với ai vậy hả?”

Có tiếng một đứa con gái thở hổn hển.

“Mẹ kiếp” Serena nghe tiếng Chuck nói.

Chuck chỉ vừa dựng Jenny ra khỏi bệ ngồi của bồn cầu và kéo con bé đứng vào góc cuối của gian phòng toilet và kéo hết quần áo của con bé xuống để hần có thể mơn trớn bộ ngực khổng lồ của con bé. Serena đã có mặt vào thời điểm gay gắt nhất.

Chuck đẩy cánh cửa gian phòng toilet hé ra một chút. “Xéo đi!” hần gầm gừ.

Phía đằng sau hần, Serena có thể nhìn thấy bé Jenny Humphrey, bộ váy áo dạ hội của nó đã bị kéo xuống tận eo, hai tay của con bé đang ôm choàng quanh người với vẻ hoảng hốt.

Có ai đó đẩy cửa nhà vệ sinh bước vào. “Jenny ơi? Em có trong đó không?” Tiếng Dan gọi to.

Đột nhiên Serena hiểu ra mọi chuyện: Jenny chính là em gái của Dan. Không có gì ngạc nhiên khi giọng con bé trên điện thoại nghe có vẻ kỳ lạ. Nó sắp sửa bị Chuck làm hại.

“Em ở đây nè” Jenny khóc thút thít.

“Ra khỏi đây ngay” Serena chộp lấy Chuck, kéo cửa rộng vừa đủ để hần lọt ngang qua cô. Chuck đẩy cô ra, đánh cô bật vào cánh cửa gian ngăn phòng vệ sinh. “Ái chà, xin lỗi nha, con khốn” hần rít lên “lần tới tao đảm bảo sẽ hỏi xin phép mày trước.”

“Đội đã, thằng chó,” Dan thét lên, ước lượng sức mạnh của Chuck “Mày đã làm gì em gái tao?”

Serena đẩy cửa gian phòng ngăn đóng lại và đứng ra phía ngoài, chờ cho Jenny bước xuống bệ toilet và chỉnh sửa lại trang phục trước khi anh trai của nó nhìn thấy nó. Cô có thể nghe thấy tiếng Jenny sụt sịt mũi ở bên trong.

“Cút mẹ mày ngay!” Chuck nói và đẩy Dan ra khỏi lối đi.

“Không, chính mày mới phải xéo đi, thằng nhãi nhép quàng khăn. Hai bàn tay của cậu lại bắt đầu run run.

Serena rất ghét phải thấy cảnh tụi con trai đánh nhau. Chuyện đó quá ư là vô nghĩa và chúng chỉ khiến cho bọn họ trông giống những tên khốn.

“Này, Chuck.” Serena nói và lấy tay thụi mạnh vào lưng Chuck. Chuck quay lại. “Tại sao cậu không tự cút xéo đi cho rảnh chứ? Cậu biết là chẳng ai khác thêm dây với cậu mà!” cô rít lên.

“Con khốn” hần đáp trả “Cô nghĩ cô còn có thể quay lại đây ra vẻ trịch thượng và can đảm sau tất cả những thứ mà cô đã làm à? Cô nghĩ cô có thể hành xử như một cô công chúa và có quyền bảo tôi cút xéo đi à?”

“Vậy tôi đã làm những gì hả Chuck?” Serena cao giọng hỏi “Cậu nghĩ tôi đã làm việc gì chứ hả?”

Chuck liếm môi và cười to một cách bình thản “Cô đã làm những gì hử?” hần hỏi lại “Cô đã bị đuổi cổ ra khỏi trường nội trú vì cô là một con điểm đòi truy, một đứa dám đánh đấu số lần ngủ với con trai ở bức tường phía trên giường ngủ trong ký túc xá. Cô bị bệnh lây qua đường tình dục. Cô bị nghiện đủ thứ thuốc và ma túy, cô trốn ra khỏi trại cải tạo và giờ cô tự giải quyết những chuyện vớ vẩn của cô. Cô là thành viên của một giáo phái nào đó chuyên giết gà. Cô còn có đứa con chết tiệt đang giấu tặn bên Pháp” Chuck hít một hơi thật sâu và liếm môi của hần.

Serena lại mỉm cười.

“Ái chà chà, nghe như có vẻ tôi bận rộn quá nhỉ?” cô nói.

Chuck cau mày. Hần liếc nhìn sang Dan, người lúc này vẫn đứng ở đó, hai tay thọc vào túi quần im lặng theo dõi hần.

“Thôi cậu xéo đi cho rảnh, Chuck” Serena thì thào.

Chuck nhún vai và lấy một chai nước khoáng Evian nằm trên bệ rửa. “Sao cũng được, con khốn ạ” hần đáp, đẩy dạt Dan qua một bên và bước ra ngoài.

“Cậu biết là cậu yêu tớ mà” Serena thét lên phía sau lưng hần.

Dan gõ cửa vào gian phòng ngăn “Jenny ơi?” cậu nhẹ nhàng gọi “Em không sao chứ?”

Jenny không còn giữ bình tĩnh được nữa. Nó hoàn toàn không thể nào tin nổi rằng trong tất cả những người đang sống trên hành tinh thì chính Serena van der Woodsen lại là người tìm thấy nó vào hoàn cảnh như hiện tại. Chắc chị Serena nghĩ nó là đứa quá đáng thương.

“Em không sao rồi” cuối cùng Jenny cố cất tiếng. Nó nhặt cái ví nằm rớt trên nền nhà và đẩy cửa bước ra. “Giờ thì chở em về nhà đi.”

Dan choàng tay qua người em gái và Serena nắm lấy tay cậu. Bên nhau, cả bọn len lỏi qua đám đông của bữa tiệc.

“Chờ tí! Túi quà của các cậu nè!” Rain Hoffstetter kêu lên the thé từ chỗ đứng của nó tại cửa ra vào. Con nhỏ trao cho Serena và Jenny mỗi người một túi quà to dùng màu đen do cửa hàng Kate Spade cung cấp.

Dan đẩy cửa chạy ra ngoài đường để đón một chiếc taxi. Khi cậu vẫy được một chiếc,

Serena vào trước, sau đó đến Jenny và sau đó là Dan. Jenny gác hai chân lên một chỗ nhô ra trên sàn xe và vòng tay ôm lấy đầu gối rồi ngả đầu vào chân. Serena ngồi sát lại con bé và vuốt ve mái tóc quăn màu nâu của nó.

“Về nhà các cậu trước nhé!” Serena đề nghị.

Dan liếc nhìn Jenny. Con nhỏ cần phải đi ngủ. “Đúng rồi,” cậu đồng ý và đưa cho người lái xe đại chỉ nhà.

Serena ngã người ra phía sau, tay vẫn vuốt ve tóc của Jenny “Ái chà” cô nói giọng châm biếm “Kể từ khi rời trường nội trú đến giờ tớ chưa gặp chuyện gì hồi hộp như thế này.”

Dan nhìn cô chăm chăm, mắt cậu mở to đầy tin tưởng “Vậy những chuyện người ta bảo thì...” cậu nói và sau đó mặt đỏ dừ “Ý tớ là, sự thật thì có chuyện gì trong số những điều người ta nói là có thật không?”

Serena cau mày. Cô sục tay vào túi để tìm một điều thuốc rồi sau đó quay lại câu nói của Dan “À, thế cậu nghĩ sao?” cô hỏi.

Dan nhún vai “Tớ nghĩ đó là một đồng chuyện đồn tầm xàm bá láp,” cậu đáp.

Serena nhướn đôi lông mày một cách nghịch ngợm “Nhưng làm sao cậu biết chắc điều đó chứ?” cô hỏi.

Miệng cô mở to, hai khóe môi mở ra rồi lại ngậm lại. Đôi mắt màu xanh da trời của cô chiếu lấp lánh trong ánh đèn pha của một chiếc xe hơi vừa chạy ngang qua.

Không, Dan không thể nào hình dung ra được cô đã làm bất cứ một điều gì mà thằng Chuck đã cáo buộc cô. Điều duy nhất mà cậu có thể hình dung ra được là cảnh cô đang hôn cậu. Nhưng thời điểm cho chuyện hôn hít này thì hồi sau sẽ rõ.

“Tớ chỉ không thể nào hình dung ra cậu theo những lời đồn thổi đó” cậu nói.

Hai khóe môi của Serena lại mở rộng và cô lại mỉm cười.

“Vậy thì tốt” cô đáp. Cô hít một hơi thật sâu và ngả đầu vào ghế.

Dan cũng ngả đầu dựa vào chỗ cạnh cô “Tốt”, cậu đồng tình và nhắm nghiền hai mắt.

Khi chiếc taxi phóng qua những bảng quảng cáo bằng điện lấp lánh và những ngọn đèn sáng rực trên quảng trường Thời Đại, Serena mở mắt ra. Cô luôn cho rằng quảng trường Thời Đại thật xấu xí và đáng thất vọng nếu so với những con phố yên tĩnh và chỉn chu xung quanh nó. Nhưng giờ đây, những ngọn đèn sáng rực, tiếng ồn ào trên phố và hơi nước bốc ra từ những lò sưởi trên mái nhà ở khắp nơi mang đến cho cô một niềm hy vọng. Trong bóng tối của chiếc taxi, tay cô lần tìm bàn tay Dan đúng lúc tay cậu cũng đang tìm đến cô.

Lòng cô háo hức mong chờ, rồi chuyện gì sẽ xảy ra kế tiếp.

Gossipgirl.net

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Ài chà, tớ đã có thời gian rất tuyệt vời khi dự bữa tiệc *Hôn lên môi đi*. Lẽ ra tớ đã giảm được hơn 7kg nhờ khiêu vũ đấy – không phải là tớ cần vậy sao.

Thật không cần thiết để nói là, tớ cảm thấy quá tuyệt vời.

Những cảnh trông thấy

B và **N** cùng đi với nhau đến căn nhà trên phố của cậu ta vào khuya thứ sáu. **C** đang thả bộ dọc Đại lộ 10 để tìm kiếm may mắn với vài em gái xinh tươi nào đó. **D** và **J** cùng ông bố nhàu nhĩ của chúng đang ăn điểm tâm vào sáng thứ bảy tại một quán ăn rẻ tiền nơi mà người ta từng dựng cảnh để quay phim **Seinfeld**. **V** đang thuê mấy bộ phim kinh dị cùng với anh bạn trai mới ở khu Brooklyn. Trên bậc thềm tòa nhà Met, **S** đang tặng cho một người đàn ông vô gia cư túi quà to màu đen hiệu Kate Spade.

Email của bạn:

H: Chào GNC,

Tớ chỉ muốn kể với cậu là tớ viết bài luận ở đại học của tớ lấy chủ đề về cậu đồ. Cậu rất tuyệt vời!

– chăm ngoan

Đ: Chamngoan thân mến,

Tớ khoái quá đi...Thế cậu trông như thế nào nhỉ?

– GNC

Những câu hỏi và những câu trả lời

Tại sao các cậu lại lo lắng về việc vô đại học? Hiện giờ tớ có rất nhiều chuyện đang vui nhộn nè.

Và có rất nhiều câu hỏi cần được trả lời:

S và **D** sẽ yêu nhau chứ? Liệu rồi **S** có trở nên chán nản, mệt mỏi cậu chàng chỉ thích thơ thần này không?

Liệu **J** có cách đến già ước muốn gia nhập giới thượng lưu và ăn diện se súa mà quay trở lại chơi với bạn bè cùng trang lứa (ngay cả khi bọn chúng sẽ không bao giờ có cùng cỡ ngực với nó) không?

Liệu **V** có thay đổi và bắt đầu mặc áo quần với nhiều loại màu sắc sặc sỡ hay không? Liệu con nhỏ có nuôi cho tóc dài ra? Liệu nó và anh chàng pha chế rượu có đến với nhau không?

Liệu **B** sẽ luôn ở bên cạnh **N** chứ?

Liệu **C** có chấm dứt việc các cô gái trẻ và thừa nhận rằng hắn là kẻ thất bại hay không?

Liệu **S** có thật sự làm được một bộ phim hay không? Thậm chí cô ấy còn chưa từng biết cách sử dụng một cái máy chụp ảnh lấy liền kia mà.

Liệu mọi người sẽ thôi không bàn tán về những chuyện nêu trên hay không?

Chắc có vẻ như không có hứa hẹn gì mọi việc sẽ dừng lại. Tớ biết tớ cũng sẽ không dừng lại. Tất cả mọi việc đều quá tốt đẹp rồi.

Chờ đến hồi sau sẽ rõ nhé!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>